جنګلاوه

محمد آصف عمر

«نېکمرغۍ ته تر رسېدو د هغې ساتل ګران دي. ځکه خو دوام نه کوي» په شاته سيټ کې د چادري کړې ښځې د خبرو همدا معنا وه. د سپينو جامو او تور واسکټ سړي کټ کټ وخندل. څو مياشتې مخکې به يې په تروه لهجه ځواب ورکړی وای. مګر اوس حالات بدل وو. په روانه اونۍ کې خو کنځا هم ورباندې بده نه لګېدله. غټه تنه يې په چوکۍ سمه ولګوله. موټر يې ګېر ته واچاوه. غټ مخ يې آينې ته جګ کړ. ننوتې خوله يې وخوځېدله. ويې ويل:

– ياني د بنګلې جوړولو نه يې ساتل سخت دي؟ بل چېرته ونه وايې کنه نو!

شاته دوه همزولې نجونې موسکۍ شوې. له څنګه يې د ښځې غږ ووت:

– هه! تا خو جنګ ته پرېده.

سړي په زوره زوره وخندل. ښځې مخ بلې خواته واړاوه. وبنګېدله:

– وی الا! مست دی مست.

په سړي د هغې غږ او حرکات هماغسې خواږه لګېدل لکه ۲۵ کاله مخکې چې يې نوی واده کړی و. ويې ويل:

– ايله مې بخت بيداره شوی. د ټول ژوند ارمان مې پوره کېږي کنه نو، ظالمې.

ښځې چادري په سر سمه کړه. جدي غږ يې جګ شو:

– اله سړيه خير دې وي خير! صبر وکه! پوره خو شي کنه. بيا واربېږه!

– پوره نو څنګه وي؟ اينشالا امدا هفته ده. د طانه بازو او کتره بازو مخونه تور تور تور! هههه.

سړي په منګوله لنډ شناوي وښتان شاته ټېلوهل. ښځې وويل:

– امــ، د تېلو خړوسکه بوی دی.

وړو نجونو هم پزې ونيولې. سړي غټې ګردې سږمې کشي کړې. بوی يې ونه موند. ويې نه ښودله. د حيثيت خبره وه. د ښيښې تېۍ يې کېکاږله. د سهار تازه هوا ولګېدله. په آينې پسې ځوړند تعويذ ته يې ګوتې ور وړې. په نريو شونډو او غټ تندي يې ولګولې. ماشي سراچه د چاودېدلو دېوالونو په کنډو او کپره کوټه کې نرمه بهېدله. بې پرتوګه ماشوم د خاورو د تو[illegible] جوړول پرېښودل. له دېوال سره جوت [illegible] غږ وکړ:

Ketabton.com

– وی خدايه! تا نه جار شمه! مانه خانمجانه خيرنه ام ښه ده.

چېرته لېرې آسمان وغورېد. سړي شترنګ وڅرخاوه چې ماشوم ونه وهي. په خندا يې وويل:

– وه لېونۍ! اوس خو خدای تا ته ام اولاد درکړی کنه نو.

– وی صبر وکه! تر اوسه لا چېرته دی.

دوی په بله کوڅه وګرځېدل. يو نيم پوخ او د روښانه رنګونو کورپکې د ژوند تفاوت ښود. په تندي به يې ماشاالله ليکل شوي وو. وړو هلکانو د لرګيو په تختو کرکېټ کاوه. څښور ځوان يې سيل ته ولاړ و. په موټر کې سړي سر ته ټکان ورکړ:

– تو نالت! اول غټ برېتونه بد ماشي وه، اوس د شيشکو څښې دي.

د ماشي سراچې په رسېدو هلکانو لوبه ودروله. څښور ځوان ناري کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کریم اوستاذه ستړی مشې!

کریم ورته په موسکا له ښیښې منګوله وښودله. لنډه شناوی ږیره یې ورپېدله:

– ستړی مشې، ستړی مشې! خدای به دې زر ورک کي ښه! هههه

ځوان وانه وربېدل. د ښځې دا کارونه نه خوښېدل. وبنګېدله (وی الا توبه!) کریم جدي شو:

– څه شی توبه؟ خبره یې؟ چرس وهي، پوډر وهي، قمار، غلا، زنا، بچه بازي، وایمه هر بد کوي. او ورځ په ورځ ډېرېږي نالتیان. ځه ما ام ورته د تباییې تخم کرلی دی. هههه.

ښځې غبرجګ کړ:

– وی الا سرېه! ایله خدای خوشالي راکوي. په غم یې مه اړوه!

– نه کنه نو! هر کله بدي په نېکي زورورېږي. دا ځل به سرچپه وي. ما نېکي ته دارې پیدا کړي دارې.

هغې مخ واړاوه. خړ سپي په چاودېدلي دېوال باندې توري پېشو پسې غپل. ښځې وویل:

– وی چې دارې لري نېکي نشوه نو.

– داده اوښیاره. نو بدي به څنګه د منځه ورو؟

ښځې لنډ ځواب ورکړ:

– په نېکي.

له کټ کټ خندا سره د کریم سوروري اوږې ولړزېدلې. ویې ویل:

– یاني چې ظالم دې ډبوي ته قوربان قوربان وایه! چې ستړی کېده یخې اوبه ام ورکوه! بیا نو اغه خپله مري. هههه.

ښځې له اسویلي سره مخ واړاوه. په خړ څادر کې تاو سپینږیری پیتاوي ته ناست و. کریم غږ کړ:

– بوډا څنګه یې بوډا؟

سپینږیري ځمکې ته لاس کړ. لکه تیږه چې لټوي. په موټر پسې یې نارې کړې:

– بوډا دې پلار دی. کوپ خولیه! غېږه راسره نیسې؟ ستا دددد...

کریم له خندا شین واوښت. یوه اونۍ کېدله چې ننوتې خوله یې له خوشحالۍ څخه نه راټولېدله. آن له هاغو سره یې ټوکې کولې چې مخکې نه غږېده. خبره داوه چې هغه ورځ یې ښځه دایې ته تللې وه. هغې ورته په دوو اونیو کې د ماشوم د پیدا کېدو وویل. ده کرۍ ورځ د خوښۍ اوښکې تویولې. اوس د کره نېټې د معلومولو لپاره ډاکټرې ته روان و. د غرونو د پاسه په تورو وریځو کې د تالندې کرېږ وړې کرښې وځغلېدلې. خو دلته آسمان برګ و. موټر د کلي یوبرابر سرک ته ووت. تر ټایرونو لاندې یې کرېږ وغرچېد. کریم په اکسلرېټر پښه کېکاږله. په سرک راچنګو ونو شین تونل جوړ کړی و. تر هغو لاندې تګ خاص خوند ورکاوه. له کانتینري بازارګي تېر شو. پټېو ته ووت. نري شمال د غنمو بوټي نځول. د شنو پټېو بوی خوړ لګېده. یوه مرغۍ د غنمو له منځه نېغه هوا ته جګه شوه. بېرته لکه مرمۍ ننوتله. ورو نجونو سپین پټنګان شمېرل. چې په جنګ به شول له دوئ څخه به حساب ګډوډ شو. موټر په نمجن سرک تېز روان و. نابېره یې په خښتو تیږو ټوپونه ووهل. ښځې چیغه کړه:

– وی الا وی! ودروه! وایمه ودروه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم بریک ته پښه واچوله. ښځه کېوتله. خېټه یې نیولې وه. د ویالې په غاړه تر اینځر لاندې کړه کېناستله. هاخوا په جبه زارې ځمکې کې هلکانو وریان پیول. کریم ګوډ ګوډ مېرمنې ته ورغی. په زړه کې ترې ګیله من و، چې مشکل په سمه نه، په قهر حلوي. خو راروانه خوشحالي یې نه خرابوله. د هغې د خندولو هڅه یې وکړه:

– وایمه منمه دې، منمه دې. توره دې کړې کنه نو. پښې دې مچې کمه؟ ههها.

نجونو د موټر په کړکۍ کې پخوهل. ښځې مخ اړولی و. د چادرې له جګېدو او ټیټېدو څخه معلومېدله چې په غصه ده. یو دم راوګرځېدله. غږ یې کړ:

– مانه ویلې، آ؟ بخت لرې. ساتلی یې نشې. خدای که دې ارمان پوره که!

د کریم په مغزو کې کړنګ شو. موسکا یې له شونډو والوتله. یو قدم شاته لاړ. د زړه په مستانه باغ کې یې د خوښۍ شور د غم په انګازو بدل شو. د غرونو دپاسه برېښنا له پل او پول سره د آسمان ټټر وڅیره. د کریم نرۍ شونډې وربږدېدلې. ویې ویل:

– کنځا وکه کنځا! خو دا مه وایه!

ښځه غلې شوه. چوپتیا وغځېدله. آن د مرغیو یکړه اوازونه او د وریانو نازکې رمباړې هم نه راتللې. کریم سر جګ کړ. د ښځې سترګې په ده کې وې. اوښکې یې ځلېدلې. دی د زړه په زور موسکی شو. لاس یې وغځاوه:

– راځه تېز نه ځمه. خو ډاکټره نهو پورې وي. چې ورسېږو کنه نو.

ښځه له ځایه ونه خوځېدله. سوړ اسویلی یې وکړ. غریو نیولی غږ یې ووت:

– ما اسې خبره وکړه. په قاره ومه.

د کریم زړه لاډک شو. د نمجنو سترګو د پټولو لپاره یې سر ښکته واچاوه. په غټه ګرده پزه کې وبنګېد:

– پروا نکوي.

ښځې یې اوږد لاس ونیو. بل لاس یې په ځمکه ولګاوه. جګه شوه. خو سترګې یې له مېړه څخه نه اړولې. ویې ویل:

– چې ښځه ګرانه وي سړی یې هره ګونا ښښي. زه ګرانه نه یمه.

کریم کټ کټ وخندل. موټر ته ننوت. شېبه پس په پاخه سرک نرم وڅرخېد. لمر د وربځو د ټاپو تر شا پټ شو. شمال یخ لګېد. موټر تر غونډۍ تاو شو. دښته او کروندې یې شاته پرېښودلې. له رنګارنګه پخو کورونو، سرایونو، دکانونو او چوکونو تېر شو. هرڅومره چې د ښار منځ ته ننوته ګڼه ګوڼه زیاتېدله او د شمال یخني کمېدله. د دنګو مارکېټونو په منځ کې روان و. اته منزله ودانۍ ته ورسېد. کریم د دویم منزل لوحې ته وکتل«دوکتور جمیله نسایي او ولادي متخصصه» د سرک دواړو خواوو ته یې نظر واچاوه. د ګوړې، تازه میوو، ترکاریو، کباړي بوټونو او د نقلي ګاڼو کراچۍ اوږه په اوږه ولاړې وې. د موټرسایکل ترڅنګ یې تش ځای وموند. شترېنګ یې وڅرخاوه. کیلي یې جېب ته کړه، ووت. له پوخ لښتي واوښت. خوسا بوی جګ شو. پزه یې مونجه کړه. په نژدې کراچۍ کې د شورنخودو له دېګ څخه تاوده تېونه ختل. ګوډ ګوډ ورغی. په زړه کې یې وویل «چې راووتلمه یو قاب خو وهمه کنه نو» د ځوړندې شونډې ځوان د مشترې راتګ ته تازه شو. ده په موټر د پام کولو وویل. هغه شونډه ورپوله:

– دېش روپۍ کېږي ماما. سرای کې په سات پنځوس اخلي.

– ههها، زه تش پورته کېږم بېرته ورځمه. خیر دی. شل دې شوې کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې د کریم خندانه او ځواکمنه څېره یې خوښه شوه. په موسکا یې سر وخوځاوه. ده د لاس ساعت ته وکتل. پاو باندې اته وې. له موټره راوتې مېرمن یې له لاسه ونیوله. نجونې هم ورپسې شوې. د زینې سر ته ورسېد. د ښځو شور یې غوږ ته راغی. سر یې دهلېز ته ننوېست. ژر شا ته شو. وپسېد:

– سم غوبل دی. ولا که نوبت را شي. څه وکو کنه نو؟

ښځې اوړې واچولې. ده نابېره هغه په لاسو کې لکه ماشوم جګه کړه. ښځې وویل:

– وی، دا څه کوې؟ شرم دی. خو شې!

کریم دهلېز ته ننوت. نارې یې کړې:

– الهلاره وکئ لاره! ډېره پاذابه ده کنه نو. لرې شه خورې! ړنده یې؟

مېرمنو ځانونه راټول کړل. کریم یې په منځ کې ګوډ ګوډ تېرېده. ښځه درنده وه. چپې معیوبې پښې یې بربښ کاوه. د معاینه خانې مخې ته موظف چاغکې هلک په شک کتل. کریم دروازه په اوږه ټېلوهله. د ننه یې ښځه نرمه خوشې کړه. سا یې سوزېدله. په اوږدې چوکۍ کېناست. زنګون یې کېکاږه. د سترګو له کونجه یې ښځه لیدله چې یو قرار ګوري. وپسېد:

– دغسې غورې دې کنه نو.

هغې له نجونو سره پخوهل. د دوا بوی و. کریم پرده خلاصه کړه. معاینه خانه لکه ورغوی پاکه وه. دوه الماری، غټ مېز او څلور چوکۍ له آسماني تختو جوړې وې. لکه ښیښه ځلېدلې. د مېز په سر یې قلم او کاغذ ولید. خو ډاکټره نه وه. نظر یې چپ لاس ته د سپینو تختو دېوال ته لاړ. د دروازې په ځای کې سپینه پرده خوځېدله. د ښځو بنګ‌بنګ و. سر یې مېرمنې ته تاو کړ. وپسېد:

– مریضه ورسره ده.

سترګې یې د دې کوټې دېوالونو ته جګې کړې. غټو غټو رسمونو د مور په نس کې د ماشوم حالتونه ښودل «سر ښکته پښې پورته، سر پورته پښې ښکته، په لنډو او مایل» کریم نه پوهېده چې کوم حالت سم دی. د ننه پرده کشه شوه. ډاکټره د مېز څنګ ته ودرېدله. تک تور پېکې یې په تک سپین مخ څپره وهلې وه. سپینې نرۍ دستکشې یې د خزلو ټیم کې وغورځولې. مریضې ته یې نسخه ورکړه. هغه تېزه ووتله. کریم ښځه له متې ونیوله. د ډاکټرې څنګ ته یې په چوکۍ کېنوله. د عطرو بوی یې په دماغو خوږ ولګېد. بېرته خپل ځای ته لاړ. ډاکټرې ورپسې په قهر کتل. سر یې ولړزاوه. ویې پوښتل:

– ته چا د ننه پرېښودلې؟

کریم مخ وګرځاوه. تر نریو برېتونو لاندې یې په نریو شونډو نرمه موسکا خوره وه. ویې ویل:

– ښځه مې نشوه راتللی کنه نو. زموږ کار جوړ دی. یوازې د زېږېدو ورځ مالوموو، وځو.

پرده یې خلاصه ونیوله. په اوږدې چوکۍ کېناست. ډاکټرې په سوړ اسویلي ښځې ته کړ:

– دلته خو چادرې جګه که!

هغې ګرد مخ لڅ کړ. وړې سترګې یې وسولولې. وره پزه یې په ګوتو کشه کړه. ډاکټره یې د اننګو تورو چاپونو ته ځیر شوه. د هغې په پړسېدلې خېټه یې لاس وواهه. تکې سرې شونډې یې وخوځېدلې:

– کور کې ګرځې که نه؟

کریم له لېرې غبر کړ:

– نه ډاکټر صیب. پیاله څه ده پیاله؟ اغه نه وینځي. پینځه خورزې لرمه. یوه افته یوه وي، یوه افته بله.

ډاکټرې جدي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پرېده خپله کار وکي! ډېره ناسته ورته ښه نده. یوازې درونډ شی دې نه پورته کوي، خلاص.
ښځې سر وخنډه. ډېلې شونډې یې ورپولې:
– وی، نه نه. پینځه ویشت کاله پس مې خدای اولاد پاتې کړی. شوکر! شوکر!
ډاکټرې یې د خېټې ځېنې ځایونه کېکارل. سر یې ولړزاوه. ویې پوښتل:
– ښه دا اولباري دی؟
ښځې ورې سترګې ښکته واچولې. ګرد مخ یې وخوځاوه. ډاکټرې سر وړاندې کړ. وپسېدله:
– مخکې دې حمل نه اخېسته څنګه؟
– وی، ولې نه. نه ټینګېده. زیارتونه، پنډ پنډ دوا. په تیره یې اړوه نو. دا وار غیبې خدای مهربانه شو. شوکر! شوکر!
ډاکټرې نجونو ته وکتل. کریم له هماغه ځایه غږ کړ:
– دا مې ورېرې دي. وسیمه او هاجره. موږ ته بختورې شوې دي کنه نو. میرحمزه خدای راکه. ههههه.
ډاکټره بیا پوه نه شوه. سر یې له ولاړ پییکي سره ولړزاوه. ویې پوښتل:
– میرحمزه څوک دی؟
ښځې خپلې پړسېدلې خېټې ته اشاره وکړه. ډاکټرې پخوهل. ویې ویل:
– تاسې پې وختي نوم ایښی. جالبه ده. ډېره جالبه ده. څه پوه شوئ چې الک دی؟
– وی، زموږ چې الک وي کانګې کوو، تروه ډېر خورو، د غوښې بوی بدلګېږي.
ډاکټرې نرۍ منظمې وروځې بره کش کړې. د مېز له جعبې یې نوې دستکشې واخېستلې. ویې پوښتل:
– نوم دې څه دی؟
– بي بي نازیه.
– څو کلنه یې؟
هغه غلې شوه. ډاکټرې یې تار تار سپینو وېښتانو ته وکتل. کریم غږ کړ:
– د پینځه څلوېښتو او پنځوسو منځ کې ده.
نازیې سر وړاندې کړ. ویې ویل:
– ای ډاکټر صیب! میرحمزه پخوا غوندې نه خوځېږي. چې دا ولې؟
– پروا نه کوي! اخېره مرحله کې امداسې وي.
ډاکټرې دستکشې په لاس کړې. نازیه یې دننه وبلله. کریم پېښې په ځمکه وټپولې. صبر یې نه کېده. کوز او بر وګرځېد. شېبه پس پرده خلاصه شوه. ډاکټره راووتله. کریم ګوډ ګوډ ورغی. په موسکا یې وپوښتل:
– ډاکټر صیب! میرحمزه مې د خیره کله پیدا کېږي کنه نو؟
– ستاسې خو کار جوړ دی. ولې وارخطا یې؟
کریم له شرمه سور واوښت. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– موږ خو نادیده یو کنه نو. په دې زړښت کې خدای اول بچی راکړی. کور ورته جوړومه. خلاص کړی مې دی. یوازې درې ورځې کار پکې شته. ما ویلې چې بچی مې په نوي کور کې پیدا شي د خیره.
هغه د فیس لپاره د تور واسکټ جیبونه لټول. د ډاکټرې جګ غږ ودراوه:
– پام پام پام! په کور کې نه، زېږنتون کې به ولادت کوي.
د کریم له څېرې موسکا وتښتېدله. ویې پوښتل:
– ولې؟ څه خبره ده؟ التهدایه شته کنه نو.
ډاکټرې سر ولړزاوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا یه مایه پرېده! دا ماشوم سم کار غواړي. ام ډېر غټ دی ام سرچپه. سر پورته پښې کته.
د کریم سا اخېستل تېز شول. نازیه چابکه راووتله. ورپې سترګې یې وازې نیولې وې. غږ یې کړ:
– وی، الا خیر کې! ما خو ویلې چې مه وارېږه سړیه! ته خو...
ډاکټرې مخ هغې ته کړ:
– او ته تروري! چې دا په لمنې دې اوبه راغلې ځان زېږنتون ته رسوه!
بېرته راتاوه شوه. کاغذ یې هک پک ولاړ کریم ته ونیو. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:
– دا التـه ورکه! دستي یې املیاتخانې ته ننباسي.
نازیې په دواړو ورغوو غومبرو ته شړک ورکړ. غږ یې کړ:
– وی‌ی! املیات؟ اوس؟
ډاکټرې سر وخوځاوه. ویې ویل:
– سبا غرمې پورې وخت شته. خو چې زر وشي ښه دی. ماشوم ضایع کېږي.
په کریم سر وګرځېد. رنګ یې تک سپین اوښتی و. په سینه کې یې فشار احساس کړ. ککره یې وځړېده. نازیې د نهیلۍ زګېروي کول. کریم سرې سترګې جګې کړې. په رېږدېدونکو شونډو یې وویل:
– بې غمه اوسه! زه به نه یمه، میرحمزه به وي. پویه شوې؟ راځه چې ځو!
ooooooooo
په سرک ګڼه ګوڼه وه. نازیې په شاته سیټ کې سر ځوړند نیولی و. نجونې هم غونجې ناستې وې. د کریم سا تنګه تنګه کېدله. ښیښنه یې ښکته کړه چې په اسانۍ نفس واخلي. د بازار شور و. تعویذ ته یې وکتل. ورشخه ګیله من و. خو بیا یې هم ګوتې ور وړې. په شونډو او تندي یې ولګولې. د شورنخودو بوی یې په پزه ولګېد. له دېګ څخه هما غسې تپونه ختل. ده ترې مخ وګرځاوه. موټر یې چالان کړ. ځوان لاس وغځاوه. په موسکا یې ځوړنده شونډه وخوځوله:
– ای ماما! پوره ورځ دې تېره کړه. دېش روپۍ راکه نو!
کریم ټېلو اهه:
– لرې که مرادار لاس دې! دباندې یې ونیسه!
ځوان حیران شو. کریم شلګون په ورغوي ورکېکاږه. مخ یې وګرځاوه. ځوان جدي وویل:
– دا کمې دي دا.
کریم برک وهل:
– ځه ورک شه! موټر خو ستا په اوږه ولاړ نه و. د دولت سرک دی.
د خلکو سترګې وروا وښتلې. ځوان په غصه شا واړوله. کریم وبنګېد:
– د مخې غله دي. نشته کنه نو، داسې پاچا نشته چې د ټولو سرونه پرې کي.
نازیې په اندېښنه وکتل. کریم بېرته پخوانې حالت ته په اوښتو و. هاغه وخت چې د اولاد طمع یې نه وه. ژوند ورته بې معنا ښکارېده. ټوکې ټکالې او مجلسونه وربانديې بد لګېدل. سیخ به خپل کار ته روان و. په مسجد کې به یې څادر په سر کش کړ. غلی به ناست و. یوه ورځ یو سپینږیری د پوډرې زوی له لاسه سر ټکاوه. ویل یې پیسې راڅخه په زوره اخلي. د کور سامان خرڅوي. خلکو ملامت کړ چې یو زوی لارې ته نه شي راوستلی. ده د مخالفت د عادت له مخې د سړي ننګه وکړه. دا ځل نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد ورسره ودرېد. د غرور احساس ورغی. وروسته يې د همدې خبرې لمن ونيوله. مجلسونو ته زړور ته. تل به يې موضوع له کلي څخه د نااهله ځوانانو ورک کول وو. د دغه کار لپاره د ځوانانو د ډلې په جوړولو لګيا شو. ژوند يې بېرته معنا پيدا کړه. خو دا معنا له کرکې زېږېدلې وه. اوس يې بيا خندا په غصه بدله شوې وه. نجونې له ډاره د نازيې په تخرګ ننوتې وې. کريم شترنګ تاو کړ. پرله پسې يې هارنونه کول. خو خلک لکه کاڼه چې وي. دی له قهره وپشېد. نېکټايي والا ته يې له بنيښې څخه غږ کړ:

– ای ای غړوندي والا! سړی يې که غويې؟ لاره پرېږده!

سړي د سر په زنګولو افسوس څرګند کړ. څنګ ته شو. د اردو صاحب منصب د موټر مخې ته راغی. لاسونه يې خوځول. کريم په جنګ ورووت:

– ای ای! څه خبره ده کنه نو؟ اخوا ورک شه!

صاحب منصب د احتياج له موسکا سره نژدې راغی. په ټيټ غږ يې ووېل:

– وبښه وروره! يو کومک وکه!

کريم په زړه کې ووېل «سوالګر دی خدای وهلی. د زړه سوي دپاره يې دا دريشي اغوستې ده» غوښتل يې په دا مخ يې ووهي. مګر له بښېرو يې وېرېده. سړي له متې ونيو، چې له موټره يې لېرې بوځي. کريم لاس کش کړ. سړي ورمېږ کوږ ونيو. ويې ويل:

– ته خو ګورې چې صيب منصب يمه. په مياشت کې يو وار کورته راځمه. ښځه مې د مکتب ماوېنه ده. ټوله ورځ الته وي. درې کلنه لور لرو. د اغې ساتلو ته نشو رسېدلی. غټان خو پرېږده!

د کريم بيړه وه. تاو شو چې موټر کې کښېني. سړي بيا له متې ونيو. ويې ويل:

– ای د قسم حق نلرې، دغې ورې سره مو غوښې تويې کړې غوښې. هره ورځ خو يې مکتب ته نشي وړلی. او کورکې يې يوازې څنګه پرېږدې؟ ښځه مې ونيوله چې ويې ساتي. د سې مريضه شوه چې نژدې مړه وه.

د ترکارۍ والا غږ کړ:

– ای ماما! موټر لرې که! مخه دې نيولې.

د صاحب منصب پاک خريلی مخ تک سور واوښت. غاښونه يې وچيچل:

– خوله بنده که احمقه! يوه ديقه صبر نه کېږي! ټکه راپرېوتله.

کريم پوه شو چې صاحب منصب خو دی، خو زارۍ يې عجيبې وې. ورو ورو ورسره روان شو. سړي خبرې بيا وغځولې:

– دا ټول يوې خواته که! ښځه مې مريضه ده. دوا خوري. دا خو د نس ماشوم ته تاوان لري. ښه که مايو به راشي؟

کريم چورت واهه «ښځه ښځه ډېره يادوي. شرمېږي ام نه. چې بد اخلاقه نه وي» د صاحب منصب سرې شونډې ورپېږدې:

– بيا به ټول عمر ماشوم ام ځورېږي موږ ام. تاته خو مالومه ده چې اولاد څونه خوږ وي.

د کريم په تندي کې خط پيدا شو «دا ماته زور ښيي چې بې اولاده يمه که څنګه؟» سړي خبرې وغځولې:

– څوک مې مو شکل نه ويني. لګيا دي، ګونا لري او ګونا لري. دين خو نه وايي چې کړاو ثواب دی، آرامي ګونا. خدای پاک خپله وايي ما مسلمان ته ام دا دونيا ورکړې ام اغه. دا څه مانا؟ ای! غټ ام ندی. نوی يې حمل اخيستی. قسم خورمه!

د کريم زړه تنګ شو. د سرک په منځ کې ودرېد. ويې ويل:

– نو دا ماته ولې وايې کنه نو؟ زما خپله مريض پاذاب دی. زېږنتون ته يې بايد ورسومه.

– ای خير دی. ډاکټرې ته دونه وو ايه چې ښځه مې د نس ماشوم نه خلاصه کي! بيا ځه! څونه پيسې چې راځي تيار يمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کریم ماغزه ورته وخوټېدل:

– زه ډاکټرې ته ووایمه؟ زه ستا نوکریمه؟

– نه، خدای دې نکي! ډاکټره ستا خبره مني کنه. خپلوانه دې نده څه؟

د کریم سترګې له حیرانتیا راووتلې. غږ یې جګ کړ:

– چا درته ویلي؟

– هه، زه سترګې نه لرمه؟ اغه یوازې خپلوان سړي دننه پرېدي.

کریم کږې کږې ور وکتلې. یودم یې شا واړوله، لاړ. د صاحب منصب لاسونه وځړېدل. مړاوی تر لښتي واوښت. د دېوال بېخ ته په دوو پښو کېناست. مخ یې په لاسونو پټ کړ. کریم شترینګ وڅرخاوه. سترګې یې د روانو خلکو له منځه په هغه ولګېدلې. خپله بې وسي یې مخ ته ودرېدله. موټر یې څنډې ته کړ. ور روان شو. دواړه په زینه تېز وختل. کریم هاغه کاغذ چې ډاکټرې د زېږنتون لپاره ورکړی و، لکه بېرغ خوځاوه. نارې یې وهلې «لاره وکئ! لاره وکئ!» ښځې له «وی وی» غږونو سره څنګ ته شوې. کریم د دروازې هلک ته وویل:

– ډاکټرې غوښتي یو. تش دا کاغذ ګوري بېرته وځو.

د هلک ځواب ته یې ونه کتل، ننوت. ډاکټرې د مېز شاته په ولاړو کوم کاغذ کوت. هکه حیرانه شوه. پیکی یې ولړزاوه:

– اله اله وځئ! تېز! دننه مریضه ناسته ده.

کریم ګوډ ګوډ وړاندې ورغی. ویې ویل:

– یوه دیقه ډاکټر صیب! د مرګ او ژوند خبره ده کنه نو. دا وینې؟ زما د ماما زوی دی. ښځه یې د مکتب مودیره ده. دغه تېر کال یې دوه واره د ځان وژلو کوشش وکه. د خدای فضل و، موږ خبر شولو. پرې مو نښودله.

صاحب منصب په حیرانتیا کریم ته وکتل. ډاکټرې بیا سر ولړزاوه. ویې پوښتل:

– ولې؟ لېونۍ شوې وه؟

– نه، حمل یې اخېستی وکنه نو. بچیانو نه یې توره تېښته ده. چې حامله داره ښځه ووینې سپکه ورې یې کې. ملامته نده. کال په کال یو راوړي. د بچیو ایساب تې ورک دی. تېر کال یې یو راوړ. څه دیدنۍ یې ونه لیدلې.

صاحب منصب سترګې ښکته واچولې چې ډاکټره یې په دروغو پوه نه شي. هغې وویل:

– دغه موشکل دی کنه. موږ چې وایو دوه کاله وقفه وکئ، دغسې باسواده یې نه مني. د بې سوادو نه څه ګیله؟

– ډاکټر صیب! اوس بیا حامله داره ده کنه نو. ابله ورځ یې یو موټې دوا خوړلې وه. دا غریب وېرېږي چې بل ځل مړه نشي. لس بچي به څوک ساتي؟ خپله په کال کې دوه واره کور ته راځي. که وظیفه پرېدي خاورې به خوري؟ او زما ماما، وی وی سړی بد ښکاري کنه نو. یو احمق سړی دی. نورو بچیانو ته یې ځمکه ورکړې ده. ده ته وایې تاسې تنخا لرئ. او خذمت یې ام په ده دی.

صاحب منصب په قهر وکتل چې پلار ته مې کنځا مه کوه. ډاکټرې غږ د سیسه کارانه ټیټ کړ. وپسېدله:

– صیبی شو. چاته مه وایئ! زه به یې چاره وکمه. ځئ نو!

دواړو ډېره زیاته مننه وکړه. دباندې صاحب منصب وپوښتل چې ډاکټره دې څه کېږي. کریم ربښتیا وویل. صاحب منصب کړس کړس وخندل. دده له تور ټلېفون څخه یې ځان ته زنګ وواهه چې شمېره یې واخلي. کریم تېز موټر ته وخوت. نازیه په قهره وه چې خوشې وخت تېروي. کریم موټر ګېر ته واچاوه. شترنګ یې وڅرخاوه. هارنونه یې کول. تېز روان شو. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه سړي سره مې کومک وکه. بچي يې ډېر دي. ساتلی يې نشي. غواړي د ګېډې ماشوم وغورځوي.
موټر په مرکزي واټ ورګډ شو. نازيې سر وزنګاوه. ويې ويل:
– وی خدايه تانه جارشمه نو. موږ پسې مرو، خلک تې پاذاب دي. دا څنګه کار دی؟
هغې سلګۍ ووهلې. د کريم سينه هم تنګه شوه. له هوا يې ډکه او تشه کړه. غږ يې ووت:
– کاش چې په منډه وای. په تېزه ده ميراثمړي کنه نو.
د سرک جمپ ته ورسېدل. مخکيني ټايرونه يې اوښتي وو چې مسلح کس لاره بنده کړه. کريم له ښيېښې سر واېست. ناري يې کړې چې لاره پرېږده زموږ بيړه ده. مسلح کس د وهلو ګواښ وکړ. ده غوښتل ور ووځي. نازيې کلک ونيو. خلکو ترپخې ويالې او پلې لارې هاخوا لويې فولادي دروازې ته کتل. د ساتونکو ګرده غرفه يې هم لرله. دننه پينځه منزله فولادي ودانۍ ښکارېدله. زينه ډوله بامونه يې په لرګينو کټارو راتاو وو. په سرک کې چادري کړې سوالګرې د ماشي سرا چې ښيښې ته لاس اوږد کړ:
– خير وکه ترورې! د بچي غم ونه ګورې! الله دې هر موشکل درباندې اسانه کې!
نازيې تر امين امين ويلو وروسته د مېږه پراخه اوږه وخوځوله. سوالګرې د نريو ګوتو تنکی لاس مخکې ښيښې ته ونيو. کريم لا هماغسې له قهره پشېده. له سوالګرې يې وپوښتل:
– دا لاره يې ولې بنده کړه؟
– اجي صيب رسول وځي.
– چې وځي وځي دې کنه نو. خلک به کار لري؟
سوالګرې څه ونه ويل. نازيې وپوښتل:
– دا څوک دی؟
– اجي رسول؟ اغه وطن چوک کې زما ځمکې پسې چې کلک نښتی کنه نو.
هغه زوړ لسګون د نجلۍ په ورغوي کې کېښود. سوالګرې تر تګ مخکې سر کړکۍ ته نژدې کړ. وپسېدله:
– ای ماما! که پيسې درکوي ځمکه ورکه! امدسې يې درنه اخلي ګوره.
کريم ورپسې کاږه وکتل. شاته د موټرو اوږده ليکه وه. دروازه خلاصه شوه. تور لنډکروزر او د ساتونکو تور پيک آپ تېز راووتل. په سرک وځغاستل. لاره خوشې شوه. د نازيې غږ بيا راغی:
– وی سړيه سوالګرې رښتيا ويلې.
کريم غاښونه وچيچل. سل ځله يې ورته ويلي وو «چې پيسې پيدا کم مارکېټ پکې جوړومه. کړوسيانو پورې مې بس دی» خو هغې باور نه کاوه. په اکسلرېټر يې پښه کېکاږله. شېبه پس ماشي سرا چه د موټرو په سېل کې له وطن چوک څخه واوښتله. نازيې د مارکېټونو په منځ کې ميدانې ته کتل. همدا ددوئ ځمکه وه. خلکو پکې موټران درولي وو. په څنډو کې يې تر ګوډو ماتو کراچيو لاندې د تشناب کاغذونه ښکارېدل. يو سړی متيازو ته ناست و. هغې وويل:
– وی موږ ته ددغې ځمکې څه ګټه؟ خوشې پرته ده.
د کريم ورته ماغزه وايشېدل. قهرجنې ستر ګې يې آينې ته جګې کړې چې ويې رټي. ښځې يو دم چيغه کړه «وی وی وی» ډنګر سپينږيری د سرک په منځ کې، لکه نشه، کوږ او وږ کېده. بل موټر په څنګ ډيکه ورکړه. سپينږيری وار شو. کريم بريک ته پښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوله. موټر ځای په ځای ودرېد. خو بیا هم سپینږیری ولګېد. سپینه خولۍ یې په بانټ وکولېدله. د موټر د څراغ ټوټې په سرک تویې شوې. کریم تېز ووت. د سړي ګنجی سر یې له ځمکې جګ کړ. ویې ښوراوه:

– ای کاکا! کاکا! اورې؟ اورې؟

رنګ یې سپین اوښتی و. د سترګو تور یې نه ښکارېده. ستوني یې خورس کاوه. کریم په موټر پسې وکتل. تښتېدلی و. خلک راټول شول. موټرانو هارنونه کول. نازیې له ښیښې کتل. نجونې له ډاره د هغې په تخرګ ننوتې وې. کریم له خلکو وپوښتل:

– شفاخانه چېرته ده؟ کومک وکړئ کنه نو!

دریشي کړي ځوان غبږ کړ:

– اغه خلاص دی، مړي. ای چېرته دي؟ دا وخت کې بیا نه پولیس پیدا کېږي نه ترافیک.

خلک په کریم برګ برګ کېدل. چا کم عقل باله، چا ړوند، چا لېونی. د هغه په تندي خولې وځلېدلې. سر یې ښخې کار پرېښی و. دوو تنو سپینږیری واخېست او منډه یې کړه. کریم د موټر دروازه خلاصه کړه. دریشي کړي ځوان یې مخه ونیوله:

– چېرته تښتې خان صیب!

کریم هم برګ شو. ټېل یې واهه:

– اولرې! تا پورې څه چې نېغ نېغ کېږې کنه نو؟ زه یې موټر کې شفاخانې ته بیایمه.

ځوان غاښونه وچیچل. دروازه یې په زوره پورې کړه. ویې ویل:

– شفاخانې مفاخانې ته نشې تللی! پوه شوې؟ ځه مخکې شه! حوزې ته ځو.

کریم یې ټېلواهه. نژدې په شا لوېدلی و. څو تنه نور هم له ځوان سره ملګري شول. نازیه له موټره ووتله. غږونه یې کول چې مه یې وهئ. نجونو ژړل. کریم تک زېړ اوښتی و. د لاس په اشاره یې نازیه په موټر کې کېناستو ته وبلله. خپله د ځوانانو مخ ته ګوډ ګوډ روان و. پوهېده چې پولیس یې بندي کوي. څو چې رښتیا او دروغ ثابتېږي ورځې اوړي. ښځه او بچې به څنګه شي؟ حوزه لېرې نه وه. لوی لوی دېوالونه یې زندان ته ورته وو. کریم یو دم په ګوډه پښه تېز خوشې شو. ځوانان ورپسې وو. هغه د دروازې په خوله کې صاحب منصب ته ژر ژر لګیا شو:

– ډګروال صیب! دا الکان مې پرې نښودل چې ښځې ته لاس واچوي. اوس ما وهي کنه نو. پام کوئ تومانچې ورسره دي.

عسکرو سمدلاسه په ځوانانو وسلې ونیولې. هغوئ پوښتنه کوله چې څه خبره ده. دوئ سر ترپښو تلاشي کړل. یو هم تومانچه نه لرله. کله چې یې مخ وګرځاوه، کریم نه و. دریشي کړي ځوان اصلي کیسه وکړه. صاحب منصب د موټر د پلېټ نمبر وغوښت. ځوان نه درلود. د سراچې ماشي رنګ او د چپې خوا مات څراغ یې مهمې نښې وبللې. هلته کریم تېز شترېنګ ته کېناست. موټر د ټایرونو له خرپس سره منډه واخېستله. نازیې غبږ کړ:

– وی، څه خبره وشوه؟ چېرته ځو؟

– زېږنتون ته.

– اغه سړی څنګه شو؟

– او ته غلې کنه نو!

غټه لارې د سرک په منځ کې روانه وه. کریم په هارن ورغوی وټپاوه. خو هغه څنګ ته نه شوه. شاته د پېښې ځای ته د پولیسو رینجر راورسېد. خلکو دده په لور ګوته ونیوله. رینجر د تندي څراغونه ولګول. ناري یې جوړې کړې. په باډۍ کې ولاړ پولیس ده ته د درېدو اشاره کوله. هوایي ډزې یې وکړې. پلې خلکو سرونه ټېټ کړل. کریم لا وارخطا شو. په هارن یې ورغوی کلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیو. لارۍ څنډې ته شوه. ده په اکسلرېټر پښه کېکاږله. د عقب آینه یې د سپیني کرولا له هغې سره ولګېدله. ډرېور په زوره کنځا وکړه. کریم وهم نه کتل. چوک ته ورسېد. ترافیکو د دېخوا موټران درولي وو. دی په پلې لار واوښت. غوښتل یې ځان راتلونکي چوک ته ورسوي. له هاغه ځایه سرک سیخ زېږتتون ته غځېده. خو د بل لاس روانو موټرو لاره نه ورکوله. ده د تېرېدو هڅه وکړه. موټرانو بریکونه ونیول. ګډوډې شوه. د خلکو چیغې وختلې. د چوک له هاخوا پولیسو له وسلو سره منډې وهلې. کریم شاته وکتل. رینجر هم په پلې لار پورته شو. ده شترینګ ښی خوا ته وګرخاوه. مخه خلاصه وه. تر څو رینجر له ګڼې ګوڼې ځان وېسته کریم بل سرک ته ورسېد. چپ لاس ته تاو شو. راتلونکي چوک ته له رسېدو سره یې غوښتل د زېږتتون په لور وګرځي. هلته یې د پولیسو بل رینجر ولید. چاره نه وه. مخامخ سرک ته تېر شو. موټر یې د خپل کلي «زرین کلا» په لور سم کړ. له سرایونو او کورونو تېر شو. کروندو ته ووت. ورپسې دښته راغله. شاته د پولیسو رینجر نه معلومېده. غونډۍ ته ورسېد. په سرک تلاشي وه. کریم وارخطا شو. ډنګر ببرسری سپینږیری په پټیو کې خوشې و. نارې یې وهلې «جنګلاوه، جنګلاوه» خیرنه چپنه یې شمال رپوله. عسکرو په خندا ټوپکان خوځول او غږونه یې کول:

– ای شېرو ودرېږه! جنګلاوه، جنګلاوه...

نجونې د لېونې په لیدو تازه شوې. نازېې هم له ښیښې سیل کاوه. نرۍ هاجرې وپوښتل:

– ای کاکا! جنګلاوه څه ته وایي؟

کریم اوږې واچولې چې نه پوهېږم. سترګې یې په عسکرو کې وې. ډارېده چې ویې نه نیسي. تېز ورڅخه تېر شو. هغوئ د درولو کوشش هم ونه کړ. ده ایله اوس ستړیا احساس کړه. اوږې یې ځوړندې شوې. پرله پسې یې نفس اخېسته. نازېې وپوښتل:

– وی اغه سړی څنګه شو؟ زما سودا ده.

– نه پوهېږمه کنه نو. ناحقه په ما تاوان شو.

– وی خدایه، زېږتتون به څنګه شي؟

کریم بریک ته پښه یوړه. زړې ښځې د پټي په پوله وابنه رېبل. سست شوی موټر ته یې وکتل. کریم مخ نازېې ته وګرځاوه:

– ډېره پاذابه یې؟ ماشوم خو...

– وی نه پوهېږمه. ځان مې خوږېږي.

– ته ودرې! شازمان یا دلاور راواخلو. بېرته ځو. که ما ونیسي اغه به درسره وي.

oooooooooo

د ښار په پینځه منزله فولادي ودانۍ کې د لوی سالون دروازه خلاصه شوه. د منځني عمر پخلیګر په سپینې خولۍ او سپین پېشبند کې د چایو پتنوس راوړ. نیم سالون په وطني قالینو فرش و. فولادي تو شکو له همرنګه پردو سره د هوسایۍ فضا جوړوله. پخلیګر د ویمې نیمې برخې ته لاړ. چېرته چې مېلمه په فولادي کوچ ناست و. پتنوس یې نرم د مېز په ښیښه کېښود. سور چاغ سپینږیری پاڅېد. ویې ویل:

– ته نو خلاص یې قوربان.

پخلیګر په پوره ادب لاس په ټټر کېښود. شا یې واړوله، ووت. سپینږیري تور نری پکول په سر کېکاږه. لویې فولادي الماری ته ودرېد. هلته زینتي لوښي او د نړۍ د عجایبو نمونې په خورا ذوق درول شوې وې. د شا په هندارو کې انعکاس بېله ښکلا ورکوله. دوه د وچو مېوو طلایي مېوه دانۍ یې را واخېستلې. کلسری نېکټایي داره مېلمه ژر په پښو ودرېد. ویې ویل:

– اجي صیب ګوناګاره دې کړو. ماته وایه! زه یې کومه کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي دواړه مېوه دانۍ کېښودې. لکه واوره تکه سپینه او ګرد کۍ ږیره یې وخوځېدله:

– ریس صیب! کېنه! کېنه قوربان! ته مې د ډېر موهم کار دپاره غوښتی یې.

د ریس له پستې موسکا سره د زنې کنده کشه شوه. چې په رښتیا خوښ و که نه، یو خدای ته معلومه وه. ریسان ځکه ریسان دي چې خپل واقعي احساسات پټولی شي. حاجي یې څنګ ته په کوچ کېناست. د شهادت غوښنه ګوته یې جګه کړه:

– دا مې قانون دی قوربان، کار چې خپله کولی شمه بل چا ته نه وایمه. لټان مې بد ې شي.

ریس ګنجی سر وښوراوه. ویې ویل:

– خوشې خو د اجي رسول نوم د خلکو په خولو کې ندی.

دواړو وخندل. حاجي رسول د میوه دانیو سرپوښونه لېرې کړل. د بازار تر ټولو اعلی مېوه پکې پرته وه. که بادام و، که پیسته، که چهارمغز، که کاجو، هرې یوې ویل اول ما وخوره! ریس دوه بادامه خولې ته واچول. کړکیو ته یې لاس ونیو:

– د پي وي سي کمال ګوره! د موټرو غږ بېخي شته نه. او په دا سرک څونه رش دی.

د حاجي غږ ووت:

– اورام په سختۍ اخلي قوربان. او د بانک کارتونه ندي؟ اغه ام پي وي سي نه جوړ دي.

ریس وروځې بره کش کړې. د طلایي کرښو سپینه چاینکه یې واخېستله. خېټور ګیلاسونه یې ډک کړل. حاجي د بادامو څو دانې په خوله ومنډلې. د چای غړپ یې وکړ. تک سپین برېتونه او تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:

– ډاکټران وایي مغزي مېوې د بدن غوړ کموي.

ریس پیسته پاکه کړه. ویې ویل:

– زه بیا په ایخ شي لپ[1] نه یمه صیب. هو، خو کمه خورمه. فضل د خدای دی نه خېټه لرمه، نه فشار.

د حاجي له سترګو برېښېده چې فکر یې بل چېرته دی. موقع ته ګوري چې اصلي خبرې ته راشي. ګرده ږیره یې ورپېدله:

– زه لاس نشمه نیولی میراث.

ریس ژر غبرګه کړه:

– دره وال یې کنه. زما پلار ګوره! او اغه نذیر کاکا پېژنې کنه؟ اغه ګوره!

حاجي لنډ لنډ سر خوځاوه. په ډکه خوله یې وویل:

– رښتیا دي قوربان! ای د ببرک کارونه چېرته رسېدلي؟ د صرافۍ د مارکېټ.

د ریس سترګې په یو ټکي کې ودرېدلې. خو شخوند وهلو ته یې دوام ورکړ. پرته له سر جګولو یې وویل:

– د ښاروال په مېز پراته دي.

حاجي سر ته ټکان ورکړ:

– ویې ځنډوه قوربان!

ریس موسکی شو. د چای غړپ یې وکړ. مخ یې جاجي ته واړاوه:

– دا ښاروال ځوان دی. د پرمختګ هوا یې ککره پړسولې ده. چې کله یې هوا ووځي بیا به ګورو.

د حاجي نظر زیېړ شو. خو په آرامه یې وویل:

---

[1] لپ = بند و واز

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په یو ښاروال بدلېدو ټوله ښاروالي بدله شوه؟ ناممکنه ده قوربان.

ریس لږ وړاندې شو. د کریستالي قندیل رڼا یې په کل سر کې انعکاس کاوه. د دوستۍ په پار یې د حاجي پوست لاس ونیو. په ښویه مخ کې یې کندې والا زنه ورپېدله:

– اجي صیب! راځه رښتیا ووایو! ستا تر اوسه د مارکېټ ځای ندی مالوم. او...

حاجي یې په خبره کې ولوېد:

– مالوم دی قوربان.

ریس ورځیر شو. حاجي سر وخوځاوه:

– هو، اغه د وطن چوک میدانی ښیمه. د صرافۍ سرای ته نزدې ام دی.

ریس کږې وکتلې. په نازیې وویل:

– اجي صیب نوووو. اغه خو ستا ندی کنه.

– زما یې وبوله قوربان.

ریس سترګې مېوه دانۍ ته کړې. ویې ویل:

– ښه ځه، قواله خو نشته. چې وشوه بیا اریضه کېږي. اریضه به ګرځي ځو چې ښاروال ته ورسېږي. ببرک به وخته امر اخېستی وي. ښاروال غواړي د صرافۍ زوړ سرای زر چپه کي. چې سرک تېر کي.

د حاجي رسول رنګ تک سور واوښت. بیا یې هم په نیولي غږ وویل:

– دا کارونه ماته پرېده! ته یې مدا وځنډوه!

– اجي صیب! زه...

– هرڅنګه چې کېږي ویې ځنډوه قوربان!

ریس نرمه موسکا وکړه. په مېوه دانې کې د مېوو په خوښولو لګیا شو. ویې ویل:

– اجي صیب! بل شی جوړ که! یو ازې د صرافۍ مارکېټ کې خو ګټه نده.

حاجي رسول یو قرار ورکتل. تا به ویل اوس به یې په ګنجي سر په سپېړه ووهي. بیا یې هم په نرم غږ، خو په کلکه وویل:

– د صرافۍ مارکېټ باید زما وي قوربان! ما قسم کړی دی.

ریس پرته له سر پورته کولو غږ واېست:

– خبر یمه صیب. ببرک ام قسم کړی دی.

حاجي په وړو سړمو کې وپشېد. ګرد کی بدن یې وپړسېد. ریس ته له ډیکې ورکولو سره یې چیغه کړه:

– بد یې کړي دي. ببرک ببرک! ته اوس ما سره یې که ببرک خبیث سره؟

د ریس رنګ پک والوت. ایله پوه شو چې چېرته زور وي هلته نه منطق چلېږي نه چالاکي. د زارۍ په دود یې وویل:

– په خدای که کېږي. زه به بیا ام پیسنځو ورځو پورې کوشش وکمه.

حاجي په هماغسې جګ غږ وویل:

– پینځه کمې دي، پینځه.

د ریس غوږېدل اوس په چونګېدو بل شوي وو. د لاسونو ورغوي یې په ناامېدۍ راواړول. په ستوني کې ډوب غږ یې ووت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه اجي صيب! زه يو وړوکی د ملکيتونو ريس يمه. ښاروال چې راباندې امر وکي بايد اجرا يې کمه. او ببرک تمامه ورځ وزيرانو سره ډوډۍ خوري. ته خپله فکر وکه!

حاجي د هغه تندی په ګوته چوخ کړ. غاښونه يې وچيچل:

– ته چې څه کولی شې پاچا يې نشي کولی پاچا.

ريس د نهيلۍ له امله مخ واړاوه. د حاجي آرام غږ ووت:

– لس زره ډالر نور درکومه. پوی شوې؟

د ريس رنګ سپين اوښتی و. سترګې يې بې واره تاوېدلې. سر يې ښوراوه، پاڅېد. کندې والا زنه يې ورپېدله:

– اجي صيب! زما امدونه زور رسېږي. مړ مې که، نور نه کېږي. خپه کېږه مه!

هغه خدای پاماني وکړه. حاجي رسول له قهره ډکېده او تشېده. په مخ يې لاسونه کش کړل. پوټکی يې تک سور واوښت. سپين غټ ټليفون يې د واسکټ له باندينې جېبه راواخېست. زنګ يې وواهه. ويې ويل:

– جباره! سالون ته راشه! يوازې!

شېبه پس جګ غبرګ ځوان له ډبلو برېتو سره په دروازه تېز ننوت. په جړ غږ يې وپوښتل:

– څه خبره شوه؟

د حاجي سا سوزېدله. غاښونه يې وچيچل. تکه سپينه ګردکۍ ږيره يې وخوځېدله:

– ببرک يې جېبونه پمپ کړي. مړ سترګی ځان باسي.

جبار سر وښنډه. ويې ويل:

– دولتي مامور دی کنه. خپل او پردی نه پېژني. چاچې ورته سره او شنه وښودل امغه پسې ځي.

– لس مې پې واچولې. نه نه. د ابا يې په سوکړکو غاښونه ووتل، زوی يې ډالر نه اخلي.

حاجي شا واړوله روان شو. کړکۍ ته ودرېد. مخامخ ټيټ بام ښکارېده. پوخ سړي په جالۍ ښورولو کوترې الوزولې. ده وويل:

– د زرين کلا شازمان ته زنګ ووهه! وايه خسر مې سبا مازيګره پورې پيسې غواړي!

د جبار وروځې ورغلې. غږ يې کړ:

– ما امدا اوس خبرې وکړې. يوه افته وخت دې ورکړی. هېر دې شوه؟ ايله درې ورځې تېرې دي.

– دلايل پرېده قوربان! بيا زنګ ووهه! سبا د مازيګر پينځه بجې ورته وښيه!

جبار د شهادت په ګوته غټ برېتونه کېمنډل، چې نېغ ولاړ تارونه يې سملي. ويې ويل:

– اغه نور وخت غواړي. ته وايې سبا. زما يې په کال شک دی چې پيدا يې کي.

حاجي له کړکۍ راوګرځېد. تروې يې وکتلې. ويې ويل:

– پيدا دي.

جبار ورځېر شو. حاجي وروځې واچولې:

– د ورور ځمکه يې نده؟ د وطن چوک ميدانی د کريم اوستاذ دی کنه. اغه به راکي.

د جبار تندی پراخه او خوله وازه شوه:

–آ، ښه ښه. ته نو نښه يو ځای نيسې، ولې بل ځای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي په شونډو کې نرۍ موسکا وکړه. د جبار څېره جدي شوه. ويې ويل:
– چل ښه چل دی. خو کريم اوستاذ د دولت نه پټ دی.
د حاجي په تندي کې ګونجې پيدا شوې. جبار خبره وغځوله:
– شازمان د امدې د پاره نور وخت غوښت کنه. ويلې ورېندار مې بې املياته بچی نشي راوړلی. کريم اوستاذ شفاخانې ته بيوله، سرې يې وهلی. بيا تبنتېدلی دی.
د حاجي د تندي ګونجې آوارې شوې. په چټکو ګامونو وړاندې ورغی. ويې ويل:
– دا خو اجيبه کار شوی قوربان. اوس نو کريم اوستاذ په لاس راغی.
جبار ورځير شو. حاجي روښانه کړه:
– اولباري خو ډېر ګران وي قوربان. بيا په دغه عمر کې. که امليات يې وځنډوو مجبور به شي چې ځمکه راکي.
د جبار وروځې سره ورغلې. حاجي دوام ورکړ:
– يو کس دې د پوليسو جامې واغوندي. بل دې د کريم اوستاذ کور څاري قوربان. کله چې يې ښځه شفاخانې ته روانه کړه پوليس به يې ونيسي. دلته به ته راپيدا شې. کريم ته به ووايې چې اجي رسول په دغه دغه شرط کومک کوي.
جبار سترګې او شونډې کېکاږلې. جړ غږ يې ووت:
– دواړه زبردسته چلونه دي اجي صيب. يو نه يو خو چلېږي.
– بې غمه اوسه قوربان! د تېښتې لاره نلري. دريم چل دغو دواړو نه ښه دی.
جبار په وازو سترګو يو قرار کتل. د حاجي لکه واوره تکه سپينه ږيره ورپېدله:
– زرين کلا کې جنګ کېږي قوربان.
د جبار تندی لا پراخه شو. ژر يې وپوښتل:
– کله؟ کله؟
حاجي د بلې خوا کړکۍ ته په تګ کې ځواب ورکړ:
– نن سبا کې. ګوره د خولې نه دې ونه وځي قوربان! څو نورو ځايونو کې ام حمله کېږي.
جبار په خپل ځای کې وڅرخېده. ويې ويل:
– دا نو ښه خبره ده. جنګلاوه، جنګلاوه. هههههههه.
حاجي هم له خندا شين شو. وبنګېد «جنګلاوه» په حويلۍ کې يې تر لوېې څېرې لاندې سپينو موټرو ته کتل. ټولو د ډېبې شکل درلود. هېڅ ډول نښې يې نه لرلې. غږ يې ووت:
– ته نو دوه امبولانسه زرين کلا ته تيار بوځه! زه ام درځمه.
جبار تېز تېز سر وخوځاوه. دروازه په زوره خلاصه شوه. سره او سپينه ښځه سالون ته راغله. له بوټونو سره په توشکو وختله. ورو کې ګاچ ټيکري يې يو ازې نيمه غاړه پټه کړې وه. په پراخه سينه يې د سروزرو دروند امېل پروت و. په پېړو پېړو مړوندونو کې يې د سرو بې شمېره بنګړي شرنګېدل. په جبار يې چيغه کړه:
– تاته ما وويلې زر راوو ځه ډاکټرې ته ځمه! ته بيا ورک شوې. خدای دې ورک که!
جبار سر ښکته واچاوه. حاجي ور روان شو. په نرمه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته ساړه وخوره لورې! جبار...
– نه اغا، دا مېرسترګی هر وخت امداسې کوي.
جبار وبنګېد:
– اوس درتلمه. د اجي صيب راسره کار و.
ښځې يې پلار ته تروې تروې وکتلې. حاجي موسکی شو. زوم ته يې امر وکړ:
– الکه! اول دا کار وکه! بيا به زرين کلا ته لاړ شې!
جبار په اطاعت سر وخوځاوه. حاجي له سالونه ووت. جبار غابنونه وچيچل. ښځې ته يې مخ کړ:
– د اجي صيب لياظ دی. بل وار ټروپر ونکې! زه بچي لرمه. ته يې راوړې که نه رواړې بلا مې درپسې.
مېرمن يې يو دم چيغه کړه:
– وی، ځوانيمرګ شې! اغه ښځه دې نده خوشې کړې؟ ته ودرې اغا ته مې ووايمه!
هغه په حاجي پسې روانه شوه. جبار له مټې ونيوله. سرېمې يې وپړسولې:
– څه فرق کوي؟ خوشې کړې مې ده که نده، بچي خو لرمه.
ښځې يې د ځان خلاصولو هڅې کولې. ده ټېلو هله:
– ځه مخکې شه! تا کې بچی څنګه جوړ شي؟ ټولې مردارې وازدې دي.
ooooooooo
کريم يوه کوڅه په بلې پسې اړوله. د ماسپښين لمر او تېز تګ يې په غټ تندي د خولو زېم اېستی و. کله کله به يې له قهره شونډې کېکاږلې. په پزه کې به وبنګېد. له کلي دباندې باغ ته ننوت. د دېوال په اوږدو د توتانو او زردالو يخ سيورې ته روان شو. په کونج کې د خامو دېوالونو اوږدې کوټې ته لاړ. نيمه له وچو شاخونو ډکه وه. په پاتې برخه کې لس تنه ځوانان په شکېدلې پلاستيکي فرش راټول وو. غلي غلي غږېدل. کريم په شخ ناست ببر ږيري ځوان برګ شو:
– وه الکه نورعلي! څه دې که، موټر دې څه که؟ پينځو ديقو ته مې درکړی و. يو سات شو کنه نو. ته څنګه سړی يې؟
هغه د سر په کږولو راکږولو له غټ ورمېږ څخه ټک واېست. په کوچيانه لهجه يې وويل:
– اوس راځې. ای ته کېنه! چې د زرين کلا عيشقي کيسې واورې!
ټولو پخوهل. د کريم تندي خط وکړ. په دوو پښو کېناست. دوه مياشتې کېدلې چې له دوئ سره ناست نه و. د نوي کور جوړول يې پلمه کول. په اصل کې د اميدوارې ښځې ساتنه ورته تر هرڅه مهمه وه. اوس د نورعلي لهجه بدله برېښېده. په رمزونو کې غږېده. د جالۍ خولۍ والا هلک د بنجخو[2] په دېرۍ ډډه ولګوله. د وچکو د ماتېدو کرپس وخوت. غږيې کړ:
– خبر شوې؟ د زمان کاکا لور تښتېدلې. الک مالوم ندی.
تنکي ځوان خپله څو تاره ږيره کشوله. په لنډه نرۍ لښته يې فرش ته شرک ورکړ. ويې ويل:
– ولې کلک يې الا ګله؟ الک څنګه مالوم ندی؟ ويمه پټه کړې يې ده.
موضوع جالبه وه. کريم پلتۍ ووهله. ويې ويل:
– ما نه ويلې؟ دېښونه چې لګوي، ډرامې چې ګوري، دغه به يې حال وي کنه نو.

[2] بنجخه = وهل شوی څانګه چې ګني لښتي ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکي ځوان غبر کړ:

– نه.

نورعلي ورباندې برک وهل:

– څه شی نه؟

تنکی ځوان هم برګ شو:

– زه وایمه نه. چې څوک خپله خراپ نه وي دا یې نشي خراپولی. ډرامې خو خلکو ته ښه لاره ښیي.

کریم لیدل چې دده په نشت کې خپلسري پیدا شوې ده. آن دا وړوکی هلک جرئت کوي چې دده خبره رد کړي. دا کار ورباندې ښه ونه لګېد. د نورعلي غبرووت:

– دا د کمونستانو خبرې پرېده مرداره!

تنکی ځوان تک سور واوښت. سا یې تېزه تېزه شوه. ویې ویل:

– کمونست دې اغه پلار دی. بېړا!

د نورعلي پلنې سرمې د کوچه مار د غاړې په شان ارتې شوې. هلک یې له متې ونیو. په یو ټکان یې ځان ته راتاو کړ. ببره ږیره یې ورپېدله:

– ای د بېړا زو! پلار ته کنځا مکوه! خمیره کومه دې!

تنکی ځوان په ملنډو په سرمو کې وپشېد. کریم د نورعلي په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

– ته مه په قار بېږه!

مخ یې نورو ته واړاوه:

– ما ویلې که داسې حال وي ایڅ کار به ونکړ کنه نو. ګورئ مانه پس نورعلي ستاسې مشر دی. د مشر اطاعت واجب دی. پوه شوئ؟ د دېش به درته وو ایمه. زه ښار کې یو اشنا لرمه. ډېر اوښیار سړی دی. لوی عالم دی عالم. ام یې پوهنتون ویلی، ام مدرسه. او څلور کونجه دونیا یې ام لیدلې ده. اغه ویلې دا دېشونه، دا ډرامې چې څوک جوړوي خپله یې نه ګوري نه. دلته یې راليږي چې موږ بې لارې کي. دا دی وګورئ! زمان کاکا یې خوند ولیده.

کریم د تنکي ځوان سترګو ته وکتل. هغه مخالفت پرېښود. دی خوشحاله شو. نورعلي مخ تاو کړ. ویې پوښتل:

– دا درته صفاجان اغا ویلي؟

کریم حیران شو. غټه زنه یې ورپېدله:

– ته صفاجان اغا پېژنې؟

نورعلي په موسکا فرش وګراوه. کریم پروسږکال د ښار په یو هوټل کې له صفاجان اغا سره مخامخ شو. ډله خلک ورپسې وو. شنه چپنه یې په سپینو جامو اغوستې وه. تر ښویه لونګۍ لاندې یې سپین وېښتان په څټ پراته وو. سپینې اوږدې ږیرې یې غنمرنګې څېره لا نوراني کوله. تکې شنې تسبیح یې وې. د غټو دانو ټکهار یې د سړي پام اړاوه. د ډوډۍ پیسې هم هغه ورکړې. ډېرې هوښیارې خبرې یې کولې. د هغه له برکته پوه شو چې د زرین کلا د خلکو زیاتره کارونه په دین برابر نه دي. کریم یې خوښ شو. غوښتل یې هره هفته ورسره کېني. خو ده ایله په میاشت کې وخت پیدا کاوه. وروستۍ ناسته یې دوه میاشتې مخکې وشوه. هغه ویده و. ده مازیګر بیا سر ورښکاره کړ. لا هم پاڅېدلی نه و. د ماسپښین لمونځ یې وخوړ. دی یې په ایمانداری شکي شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې پاڅېد ویې ویل چې خدای تعالی په خوب کې په بېلا بېلو جنتونو گرځا وه. کریم په خپل شک پښېمانه شو. صفاجان اغا ویل چې وروسته یې بل خوب هم ولید. په زرین کلا کې د غوایي په شان غټ چینجی گرځي. د خلکو ماغزه خوري. د ژغورلو یې څوک نه شته. د خوب تعبیر یې داسې کاوه چې هلته ابلیس کېوتی دی. د خلکو لږ پاتې ایمان هم له منځه وړي. د هغوئ په حالت یې توري غټې سترگې ډنډ شوې. کریم ورته د وضعیت د بدلولو ډاډ ورکړ. د کلي د پاکو ځوانانو او نورعلي په هکله یې وویل. شاید وروسته له هغې ورځې یې له نورعلي سره تماس نیولی وي. الله گل جالی خوله په سر کشه راکشه کړه. غږ یې جگ شو :

– کریم اوستاذه! زه ویمه شبنامې کې به ولیکو چې دېشو نه لرې کئ! دی یې نه مني.

کریم له چورتونو رااووت. نورعلي تندی تریو کړ. په کوچیانه لهجه یې وویل:

– موږ به کور په کور گرځو نو. یو ازې دېشونه خو ندي کنه. ولې کلی نه نیسو؟ چې د مخې پاک شي.

الله گل غږ کړ:

– اربکیان دې پرېږدي؟

– اربکیان باسو.

د نری ږیرې والا ځوان گونډې ووهلې. په قهر شو :

– دا څه شی کوئ؟ موږ خپل کلی سمو و. نور چا سره کار نلرو، هو.

کریم په آرامه غږ وا یست:

– دوست محمده روکی! بل ډول نه کېږي کنه نو.

ځوان لږ پښه نیولی شو. ویې پوښتل:

– ای کریم اوستاذه! د اربکیانو زور نه لرو کنه. دولت ورسره ولاړ دی، هو.

– دوعا کوئ چې میرحمزه مې په خیر پیدا شي! بیا نو تاسې به اول مظا یرې وکئ! چې زه ملک شومه اربکیان دستي باسمه. بیا نو د کلي پاکول شرو کوو. وخت لگي. د نن سبا خبره نده.

د نورعلي غږ ووت:

– دونه انتظار نشو کولی. اربکیان نن سبا کې وهو.

د ټولو سترگې ور واوښتلې. کریم حیران شو چې ده څه گډې وډې شروع کړي دي. نورعلي د سر په کړولو راکړولو له ورمېږ څخه ټک وا یست. ویې ویل:

– یو سلو شل کسه په کلي کې لرمه یو سلو شل کسه. نورې لارې مې ام کتلي.

د کریم وروځې بره کش شوې. تر دوه میاشتې مخکې پورې ده ایله شل کسه پیدا کړي وو. نورعلي په رښتیا توره کړې. کریم ته د کلي په زور نیول خوب او خیال برېښېده. که داسې شوي وای ناروا وې به ژر ورکې شوې وې. هلته به یو ازې ښه او دینداره خلک اوسېدل. چې هغوئ پوه شوي وای دا ټول دده له برکته دي، دعاگانې به یې کړې وې. خدای پاک به قبولې کړې وې. ډېر اولاد و نه به یې ورکړي وو. کریم د لاس سور ساعت ته وکتل. نازیه ډېر وخت یو ازې پاتې وه. ډارېده چې د ماشوم د زېږون حمله وربانده راغلې نه اوسي. ژر په پښو ودرېد. نورعلي ورته بیا د کېناستو اشاره وکړه. ویې ویل:

– اصلي خبره پاتې ده.

دا وخت د دروازې غنگس شو. څوک باغ ته ننوت. کریم وارخطا شو. وپسېد :

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خبره بدله کئ! خبره بدله کئ!
نورعلي موسکی شو. پلنه پزه یې په پاسنۍ شونډه پرېوتله. په زغرده یې وویل:
– خپل کسان دي.
ډله ځوانان کوټې ته ننوتل. کاږه واږه کېناستل. کوټه ډکه شوه. اکثره پکې پېژندل شوي قماربازان، چرسیان او پوډریان وو. د
کریم ماغزه سرچپه شول. دا هاغه کسان وو چې ده ورڅخه کلي پاکوه. نورعلي ته یې کړ:
– ته راووځه!
له کوټې څخه لېرې یې په هغه برک وهل:
– دا دې څه کړي؟ ماغزه دې شته؟ ټولو ته جواب ورکه. امدا اوس کنه نو!
دوست محمد او تنکی ځوان هم ورسېدل. نورعلي موسکی شو. په آرامه یې وویل:
– کریم اوستاذه! موږ یې خپل کار کوو.
– نه کنه نو. داغ په ککړه لته نه پاکېږي.
نورعلي هماغسې موسکی موسکی کېده. سر یې کوږ او وږ کړ. له ورمېږ څخه یې ټک وخوت. شونډې یې وخوځېدلې:
– صفاجان اغا وایي د نېک کار دپاره هرڅه روا دي.
کریم چورتي شو. نورعلي وویل:
– دا کسان خو زموږ لاس کې دي. چې کار وشو بیا چې هر څه یې کوو کولی شو.
کریم غلی و. له یوې خوا دده خپل زړه و. هغه ته دا کار سم نه ښکارېده. له بلې خوا صفاجان اغا و. ده باور درلود چې هغه هېڅکله
غلطه خبره نه کوي. دوست محمد یې مخې ته ودرېد. دده غټ لاس یې په خپلو نریو ورغوو کې ونیو. ویې پوښتل:
– اوستاذه! ته څنګه؟ راسره یې که نه؟
د دوست محمد نرم چلند په ده خوږ لګېده. کله نا کله یې ورباندې د زوی مینه راتلله. خو دا پوښتنه یې ښه ونه لګېدله. سترګې
یې تېرې شوې. ویې ویل:
– دا څنګه سوال دی کنه نو؟ ما راټول کړي یئ، ما دا لاره درښودلې...
دوست محمد موسکی شو:
– نه، پوی نشوې. د کلي نیول یادومه، هو.
کریم وروځې بره کش کړې. ویې ویل:
– ښه ښه. دا اسې خبره ده کنه نو. په تش لاس یې څنګه نیسې؟
د نورعلي غږ ووت:
– وسله مې پیدا کړې ده.
دا بل خبر و چې د کریم په تندي کې یې خط جوړ کړ. د خپلې ناخبرۍ له امله ناراحته و. فکر یې کاوه چې له همدې کبله یې هلکان
خبرې ته ارزښت نه ورکوي. چورت یې واهه چې څنګه خپل پخوانی موقف بېرته ترلاسه کړي. ټول یې ځواب ته منتظر وو. ده ژر
وویل:
– زه خود درسره یمه کنه نو. بې ما کېږي؟ خو زه اوس مریض لرمه. ډېر سخت دی. موټر پسې راغلمه. شفاخانې ته یې بیایمه.
د دوست محمد نرۍ ږیره ورپېډله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې؟ ورونه خو دې شته.

– زنانه مې ده کنه نو. بل چاسره یې نشمه لېږلی. ښه ځه ای نورعلي! ما ویلې ماته به د ټولو کسانو نومونه راکې! بل به د وسلو شمېر او ځای ام وښیې! زه به بیا وګورمه چې څه وکو؟

دوست محمد یې لاس خوشې کړ. شاته لاړ. کریم ور وکتل چې خفه شوی نه اوسي. نورعلي بیا له غټ ورمېږ څخه ټکونه واېستل. ویې ویل:

– بې غمه اوسه!

کریم په زغرده سر وخوځاوه:

– صیبي شو. موټر! موټر!

نورعلي وویل:

– رابه شي.

کریم له قهره تک سور واوښت. د لاس ساعت ته یې ګوته ونیوله. غږ یې جګ کړ:

– پینځه لس دیقې خو زما دلته وشوې کنه نو. چې پوپېد لې، بیا به دې ناخېسته.

– ما ویلې...

– اوس چېرته دی کنه نو؟

نورعلي کړې ور وکتلې. ویې ویل:

– پیتاوي کلي ته مې لېږلی. درځي. قیامت خو ندی.

– دی کنه نو. په ما قیامت دی.

نورعلي له ګیلې ډکې سترګې نورو ته واړولې. کریم روان شو. په دروازه کې یې مخ وګرځاوه. غږ یې کړ:

– نور نه پوېږمه. لسو دیقو کې باید موټر ماته راورسېږي کنه نو!

ټولو سرونه وښورول. کریم ووت. نورعلي غاښونه وچیچل، وبنګېد:

– ودې خوړه!

مخ یې نورو ته کړ:

– دا چا مشر که؟ ښځونک!

ooooooooo

برګ سپي د سپېدارو له قطاره لښتي ته غاړه اوږده کړه. ژبه یې تېزه تېزه په خړو اوبو منډله. بوچ غوږونه یې ځک نیولي وو. سترګې یې ګرځولې چې انسانان را نه شي. په غرونو باران شوی و. په خوړ کې اوبه ډېرې وې. ترنري پله لاندې یې څپې آن د استنادي دېوال سر ته رسېدلې. پاس دوه تنه له کوڅې راووتل. یو رنګ زېړی، یو رنګ پېکی او نصواري جامې یې وې. جبه زارې ځمکې ته ننوتل. په فرش شوو تیږو روان شول. د مازیګر مخامخ لمر یې سترګې برېښولې. په سپېدارو کې یې برګ سپی ولید. دواړو د عادت له مخې تیږه واره کړه. سپی په تېښته کې وکورنجېد. هغوئ نري پله ته ورسېدل. د جبې پل یې باله. موسسې جوړ کړی و. بانډه ګی یې له لوی کلي سره نښلوله. جګ قدي سګرېټ کش کړ. د لوګي له امله یې تېغې سترګې تنګې شوې. په کټارې یې لاس کېښود. شاته په ونو پټې بانډه ګۍ ته یې وکتل. هلته هلکانو تر توت لاندې په انګیاوو کې خوسی کاوه. ده له کورونو هاخوا لوړو ته د لاس اشاره وکړه. په برابر غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– باندہ وال دې وايي نو. دا دډې، دا غونډۍ سراسر زموږ دي. ته يې ايساب کوه! څو جريبه کېږي؟ اسې خو نده. امير عبدالرحمان خان ام د دپوربنۍ خط امضا کړی و. څوک يې ورسره منې؟

ټيټ قدي غټ مخ ته جيټکه ورکړه. اوږده زنه يې وخوځېدله. په جګ غږ يې وويل:

–آ؟ نه اورمه نه. د اوبو شور دی. لږ ريز ورکه! جومات کې خو ناست نه يې جومات کې؟

جګ قدي کږې وکتلې. له ځان سره وبنګېد:

– يو خو کمقل سړی به هره خبره دوه ځلې کوي.

ټيټ قدي بيا غوږ وړاندې کړ:

– څه شی څه شي؟ په زوره په زوره!

جګ قدي صبر وکړ چې له پله تېر شي. مخامخ کوڅه ډوله لاره وه. دې چپې خوا ته د غنمو د پټي په دېوال واوښت. په پوله روان شو. ګرده تېره يې په قهر په پښه خوړ ته وغورځوله. اوبه والوتلې. شونډې يې ورپېدلې:

– کريم لالا ته وايو، چې دډې او غونډۍ خو په لاندې پټيو پسې تړلې ندي. موږ خپل حق اخلو. په زور وي که په رضا.

شاته ټيټ قدي سر وښنده. ويې ويل:

– خبره سمه کوه! دوښمني مه جوړوه دوښمني!

– ما سمه خبره کوله. باندہ وال نېغ شوه. زه به يې ام خوښ شمه ښه. ته ګوره چې څنګه تې حق اخلمه؟

– باور مې نشي چې دا ماشين دې بور شي بور.

د جګ قدي په سترګو کې قهر وځلېد:

– څنګه نه کېږي وا؟ اغه نوم پې ام زموږ د نيکه دی. سليم غونډۍ. سليم څوک و؟ اوښياره.

– نه کنه. کريم لالا وايي اغه بېل وخت و. تولې باندہ ګۍ د دامان د يو پټي غنم نه کول. باندہ وال مجبوره وه مجبوره. دوښمني يې لرله. پسته د وروسانو وخت کې د دامان ويالۀ ډکه شوه. چا پاکه نکړه پاکه.

– هرشی چې و. لاندې ځمکه يې بدله کړې وه. پاس شاړه نه. زه دا وايمه. چين سل کاله پس هانک کانګ وګټه. موږ تې کم يو؟

ټيټ قدي بيا سر وښنده:

– ځه دا ستا خبره صيې! اريضه کېږي، محکمه، کټه، پورته. زموږ خو نن سبا کې په کار ده نن سبا کې.

– او چپ شه! په خبره پوېږې نه، کړته کړته.

ټيټ قدي مخ واړاوه. د خوړ هاخوا په سپينو تړو کې تورې وزې تيتې وې. هلک په غونډۍ ناست و. شپېلۍ يې وهله. تا به ويل د نقاشۍ تابلو وينم. جګ قدي سيګرېټ ښه کش کړ. خوله يې د آسمان په لور ونيوله. لوګی يې پو کړ. په هوا کې بابښې وزرونه خواره کړي وو. په آرامه يې لاندې په ښکار پسې کتل. ده ژوره سا واخېستله. بېرته روان شو. مخ يې وررور ته کړ:

– ای! زر زر راځه چې کريم لالا بل ډول په قار دی!

ټيټ قدي سر وښوراوه:

– هر څوک د ځان غم کې دی د ځان.

دواړو له خښې تيږې پښې واړولې. جګ قدي وويل:

– خدای دې يې بچی په خير پيدا کي! کريم لالا ورسره ډېر بدل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تازه دی تازه. لکه زاړه ګاډي ته چې نوی اینجن جګ کې. خو سخت شوی ام دی. پرون یې چای کې خورما نه وه خورما.

جګ قدي ککره یوې او بلې اوږې ته وزنګوله. ویې ویل:

– خورما نه وه ای. وی، وی، وی...

– کېنه وی، وی، وی! مېلمه ومه.

– پو پېږمه. تاسې یې دایمي مېلمانه یئ.

– څنګه سې؟

– د غسې. ټول کور دې پې چلېږي. هر وخت یې پیسې درکړي ندي؟

– چا؟ تا ندي اخیستي تا؟

– هو، په کال کې یو وار. اغه مې ام بېرته ورکړي. ته خو لکه بلدي شارو.

ټیټ قدی برګ شو:

– نرغوندې! مشر ورور مې دی. په مال کې یې حق لرمه حق.

– هه، چېرته یې لیکلي چې ورور د ورور په مال کې حق لري؟ پلار خو دې ندی سنډا.

خوړ ښی خوا ته تاوېده. ځای پراخه و. اوبو دومره شور نه کاوه. د کمره په سر د جرې بوټی، لکه د پېغلې وېښتان، تر استنادي دېوال ه ځوړند و. دواړه ترې لېرې تاو شول، چې جامې یې په اغزو کې ونه نښلي. جګ قدي ماشین شوې ږیره وګروله. سپینې پینځه منزله ودانۍ ته یې ګوته ونیوله. سوړ اسوېلی یې وکړ:

– خدای نه جار شمه نو. موړ ته ګوره، جبار ته ګوره! بل وطن نه راغلی. دا یې د مېلې ځای دی. کور به یې څنګه سې وي؟

– څه شی؟ توره دې لالا وهي مړی، دې اودلا وهي. خسر ورته جوړ کړی. دده ماشین جام و جام.

جګ قدي یو قرار ودانۍ ته کتل. ویې ویل:

– امغه یې اوښیاري ده. ما او تا به داسې خسر پیدا کړی و کنه. زموږ خو تاریخي اثار دي. ته پې پیسې لګوه چې تخریب نشي. دوئ داسې ځای ته ورسېدل چې کورونه د خوړ په ژۍ اباد وو. له یو نیم څخه د تناره لوګی خوت. مړې د خام دېوال له بېخه د خاورې اېستل ودرول. دوئ لاندې خیز کړ. د استنادي دېوال په سر یې په احتیاط قدمونه اخېستل. د خوړ ها خوا شنه پټي وو. مخامخ په غټ پله یو یو موټر تېرېده. شاته یې د بابا کلا برجونه ښکارېدل. هغه د دوئ اولین نیکه «زرین بابا» جوړه کړې وه. د کلا نېکبختي دا وه چې خلک یې په ویش نه جوړېدل. که نه پېړۍ مخکې به ورانه وه. اوس پکې له بل کلي راغلي حربکیان اوسېدل. ټیټ قدي وویل:

– ای شازمانه! کریم لالا ته ونه وایو کریم لالا ته؟

شاه زمان ټېغې سترګې برګې کړې:

– په زوره ځان رسوا کوو؟

ټیټ قدی ودرېد. اوږده زنه یې وخوځېدله:

– نه، اغه ورته نه وایو. یو ازې پیسې تې غواړو. که رایې کې آ؟

– بېرته یې ورکولی شې؟

– ولې نه؟ ټول عمر خو به پنچر نه یو پنچر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان هم ودرېد چې لاندې خوړ ته ونه لوېږي. مخ یې راوګرځاوه. ویې ویل:

– زه خو ستا په دا مردار تندي کې دونه طالې نه وینمه. او کریم لالا چې یې ولړي ام نه یې درکوي.

– ګور ته یې وړي؟ ټانکۍ خو یې ډکه ده. موټر لري، پوخ کور لري. د ښار ځمکه یې خښه خزانه ده خښه خزانه.

شاه زمان بیا مخته په احتیاط روان شو. غږ یې راغی:

– ما ته یې ویلې څه چې وې په کور مې ولګولې.

– دروغ وایي. لس منزله مارکېټونه یې په ټېکه نیولي وه لس منزله. دونه یې پیدا کړي چې چې چې...

شاه زمان سر وخوځاوه. بیا ودرېد. ویې ویل:

– زما ورته خوله نه خلاصېږي. ویمه که خبر شي چې موږ څه کوو، دا وروري به ام را سره وشکوي.

– او نه یې شکوي. ته خو شې وېرېږې.

– ښه څه، که وو وایي دونه ډېرې پیسې څه کوئ؟ رښتیا ویلی شې؟

ټیټ قدي ژوره سا واخېستله. خام دېوال ته له سپېرې ورکولو سره یې وویل:

– کشکې مې خپل میستري توب کوه. لړه وه که ډېره، ارامه خو ومه. ناحقه مې ستا خبره ومنله ستا خبره.

شاه زمان سوړ اسویلی وکړ:

– څوک پوېږده؟ زه ام د تاریخ مالېم ومه. ایزت مې و. مالېم صیب ته ځای پرېدئ! مالیم صیب دلته کېنه!

هغه سګرېټ په خوله کې پرېښود. د چارمغز په نیالګي پسې یې ځان کلک کړ. له استنادي دېوال څخه لارې ته جګ شو. ټیټ قدي پر پله څه ولیدل. وارخطا شو. غږ یې کړ:

– ای ای ای! اجي رسول، اجي رسول.

د شاه زمان رنګ پک وتښتېد. سګرېټ یې له خولې ولوېد. هلته تور لنډکروزر ودرېد. شاته یې د باډیګاردانو موټر بریک ونیو. د حربکیانو قوماندان د مرید په شان ورمنډه کړه. د لنډکروزر توره ښیښه نرمه کېوتله. چاغ سورمخی حاجي رسول ښکاره شو. تور نرۍ پکول یې شاته ټېلوا هه. غوښن لاس یې راوایست. قوماندان کلک ونیو. حاجي رسول څه وویل. قوماندان په سینه لاس کېښود. له شاتني موټر څخه جګ ډنګر وسله وال کېوت. دلته شاه زمان په تنګه کو څه ننوت. ټیټ قدي ته یې غږ کړ:

– دلاوره! څه ته ولاړ یې؟ زر کوه ورک شه! پښې باسه!

دلاور ورپسې شو. په بامونو د خوشایو ډېرۍ ښکارېدلې. تود او خوسا بوی یې لګېده. ماشومانو په خاورو کې لوبې کولې. مخامخ په خامو خښتو بار خر راغی. سپېره سړی ورپسې و. چرګان په خلاصه دروازه ننوتل. دوئ او ماشومان دېوال ته جوخت شول چې خر تېر شي. سړي د چای ست وکړ. خو دوئ تېز روان وو. هغه ورپسې حیران وکتل. د شا لمنې یې په دېوال خړې شوې وې. دوئ په یوه شېبه کې د کوڅې پای ته ورسېدل. نابېره یې له نژدې څخه غږ واورېد:

– ودرېږئ!

دواړو شټوهل. د حاجي رسول جګ ډنګر وسله وال و. شاه زمان د روغبړ لاس وغځاوه. په مصنوعي موسکا یې وویل:

– میرګله څنګه یې؟

میرګل منډه اخېستې وه. سا یې سوزېدله. ورغوی یې ورکېکاږه. تورې بېرې وروځې یې واچولې:

– ترورزیانو! بس اجي صیب مو غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ دروغجنه خوشحالي وکړه. ورسره روان شول. میرګل تر چانتې لاندې ټولې شوې خړې جامې کشې کړې. ویې ویل:
– بس زه ستاسې د ماښلې نه خبر یمه. خدای منئ که نه؟ په ما کټمټ کانه شوې وه. بس زما په ځمکه نه پوره کېدله، کشر ورور مې په ښار کې خپله ځمکه اجي صیب ته ورکړه. بس عجیبه ځای و. اجي صیب پکې جیګه پلازا ودروله. اوس چې ورته ګورمه ویمه ورور مې زما دپاره څونه تاوان کړی. بس زه به یې نیکي ایڅکله پوره نه کمه نو.
شاه زمان سګرېټ ولګاوه. ویې پوښتل:
– که دې قرض خلاص کړی نه وای؟
– بس زه به اوس نه ومه ترورزیه. اجي صیب په خپله خبره ولاړ دی. که ښه خبره وي که بده.
ورونو تر سترګو لاندې سره وکتل. درېواړه سرک ته ووتل. کرېړ له هر قدم سره غژس کاوه. کلیوالو د حاجي رسول له کس سره ددوئ په لیدو نظر تم کاوه. دلاور مخ میرګل ته کړ. غټه اوږده زنه یې وخوځېدله:
– ته خو اوس اجي صیب سره یې اجي صیب سره.
– هو کنه. څه مې کړي وه؟ بس ناکام و ترورزیه ناکام. بچي وږي، جېبونه تش. خولې یې په خاورو موښلې. بس حیران دریان ومه چې څه وکمه. بیا اجي صیب دې خیر ویسي. نوکری کې یې ونیولمه. بس ماش بد ندی، اخوا دېخوا ام کېږي.
کانکرېټي سرک مخامخ دروازې ته تللی و. خو دوئ په پخې موازي لارې وخوځېدل. دواړو خواوو ته یې منظم نیالګي ولاړ وو. پاڼې یې پلاستیکي بربېښېدلې. دلاور یوې ته لاس کړ. ذره دوره یې په ګوته ونه لیدله. درنده چوپتیا خوره وه. لکه بله دنیا چې وي. د دواړو ورونو سترګې په دروازې کې وې. شاه زمان شېبه په شېبه لوګی کاوه. دلاور لاړې تېرې کړې. ویې پوښتل:
– اجي صیب سره څه کار کوې؟
– بس رنګارنګ کارونه دي. ای ماته اوس مالومېږي. پیسې ګټل اسانه ندي. خطرې به تېروې. د اجي صیب ژوند ام ګوړه نده. بس ماته چې ووایي په اور ورشه ورځمه. امغسې یې راسره کړي دي. بچي مې ښه اغوندي، ښه یې خوري. نور څه غواړمه؟
دلاور له شاه زمان سره سترګه په سترګه شو. مخ یې میرګل ته کړ:
– ای ورته ووایه چې موږ ته ام نوکري راکي! ورو ورو به یې قرض خلاص کو خلاص.
– نه ترورزیه، اسې نه مني. بس اول به قرض خلاصوې! ای سګرېټ دې بند که!
د دوئ له رسېدو سره د غبرګ بدن ساتونکی لکه پېری راپیدا شو. د چوکیدارانو له ګردې کوټې څخه بل تن چاته زنګ وواهه. وروسته یې د ننوتلو اجازه ورکړه. دننه په لس متره کې بل د پنجرې دېوال و. له هغه څخه تېرېدو هم اجازه غوښتله. پوخ سرک مخامخ پینځه منزله ودانۍ ته غځېده. دواړو خواوو ته یې قیچي شوي بوټي وو. د هغوئ تر شا د بېلابېلو مېوو ځان ځان ته باغچې ښکارېدلې. د رنګارنګو مرغیو غږونه راتلل. میرګل وپسېد:
– ترورزیه! بس ماته مخکې ایجازه نشته. اجي صیب اوغه شیشه خانه کې دی.
دوئ ته پنجره خلاصه شوه. د ګلانو په منځ کې د رنګه ماهیانو له ډنډ څخه تېر شول. د ښیښنو کوټې ته ننوتل. هوا توده وه. حاجي رسول په کوچ ناست و. دواړو ته یې لاس وغځاوه. شاته یې په طلایي چوکاټ کې د قرآن کریم سورتونه ځړېدل. جبار په څرخېدونکې چوکۍ کې منه پاکوله. دوئ مخامخ په کوچ کېناستل. حاجي د منو او اینځرو ډکه مېوه دانۍ ټېلوهله. ویې ویل:
– وخورئ قوربان! خپل کور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو ورونو يو قرار ده ته کتل. دلاور اوتومات مټې ته لاس کړ. پرته له سترګو رپولو يې چکوهله. حاجي غټ اينځر خولې ته کړ. تورپکول يې شاته ټېلواهه. سور تندی يې وځلېد. کنده پکې وه. ويې ويل:

– دا اين د ډاکټر نجيب د وختونو داغ دی قوربان. يو ندی دوه دي. يو چا سره مې مامېله وه. ډېر يې وځورولمه. اخېر مې ويلې که سبا پورې دې پيسې رانکړې وژنمه دی. اغه ته ټوکه ښکارېدله. په خپل زور مغروره و. د غونډی دپاسه يې ځاته کلا لرله. پينځه زامن يې وه. هر يو لکه دېو. سبا شپه ور واوښتلمه قوربان. ماسره نو درې تکړه کسان دي. په سد راتللو ته مې پرې نښودل. په څو ديقو کې مې پينځه واړه وغځوله. لس چنده مال مې تې واخېسته، لاړم. بيا مې سر ګرځېده. بېخي غورځېدلمه. ډاکټر ته يې بوتلمه. ويلې د سر هډوکی دې مات دی. وينه دننه تللې. جنګ کې ګرم ومه. نه ومه پوېيدلی. ځواني وه نو.

شاه زمان غبږ کړ:

– تا خو سم د شااشرف هوتک غونډې توره کړې اجي صيب. اغه تورکان او روسان مات کړي وه.

حاجي موسکی شو:

– ښه تاسې څه وکړه قوربان؟

دلاور شخ پخ ناست و. په ټول بدن کې يې يوازې دوه غړي خوځېدل- ښي لاس او خوله. شاه زمان ټېغې سترګې ورپولې. لاړې يې تېرې کړې. غبږ يې واېست:

– ای اجي صيب! د باندہ ګی شاته غونډی زموږ ده. د اغې خط به درکمه.

حاجي له خندا سره ککره وښنډله:

– نه قوربان. زه په اغې څه وکمه؟

دلاور يو قرار شخوند واهه. شاه زمان وويل:

– اغه سلګونه جريبه ده. ته کولی شې...

– زما نده په کار.

شاه زمان سترګې ځمکې ته واړولې. مړاوی غبږ يې ووت:

– چې اسې ده بيا نو څه به زموږ ځمکه شي. او څه به نغدې برابرې کو.

– زما قانون کې څه څه نشته قوربان. ټولې ټولې دي. او زه پيسې په خپل لاس اخلمه.

دلاور شخوند وهل لا تېز کړ. د شاه زمان رنګ بدل شو. ويې ويل:

– ټولې نشو پيدا کولی اجي صيب. په خدای که ايخ لاره وي.

حاجي په ملا نېغ شو. په کاغذي دسمال يې خوله پاکه کړه. په سور مخ کې يې تکه سپينه ګردکۍ ږيره وخوځېدله:

– لاره نشته؟ ته ودرې بله کيسه درته وکمه قوربان. زه به دوه ويشت درويشت کلن ومه. ډنګر پنګر لکه لرګی. د کارمل وخت و. سهار وختي په کلي کې جنګ ونښته. ګړزا او ګړوز و قوربان. څه به يې اوږدومه. د کومې خوانه زموږ په کور دتوپ نالتي مرمۍ ولګېدله. پلار مې، مور مې، واړه ورونه، خوېندې مې، ټول شهيدان شوه. يو په ما ايخ بلا ونه لګېدله. چيغې مې وهلې. ټول کلی خبر شو. چا کومک ونکه. تره چې تره دی ای! ورور يې مړ و ورور. او زامن يې ام زما انډيوالان وه. نه نه نه، ځانونه يې وباسل خلاص. زه يوازې مړو ته ناست ومه. روسان راغله. راته يې کتل کتل کتل. په خدای چې د اغو کافرو راباندې زړه وسو. ايخ يې ونه ويلې. بېرته ووتله. په يوازې ځان مې باغچه کې اته قبره وباسل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي غږ ډېر شو. ژوره سا یې واخېستله. د شاه زمان او دلاور خوله وازه وه. لکه افسانوي کیسه چې اوري. خو دا نه معلومېدله چې د جبار غوږ دی که نه. په څرخېدونکې چوکۍ کې یې منډه پاکوله. د حاجي ړیره بیا ورپېدله. تیټ غږ یې ووت:
– پوه شومه چې سخته راشي نه خپل شته، نه کلیوال، نه انډیوال. زړه مې تپ تور شو. ما ویلې داسې ځای ته لاړ شمه چې یو ونه ګورمه. ښار ته مې نیت وکه. خو یوه روپۍ راسره نه وه. حیران پاتې ومه. ښه څه وکمه، څه وکمه؟ په کورونو وګرځېدلمه. راډیوې، بیلچې، تبرونه، کولنګان، هر شي چې خرڅېدل، په خره مې بار کړه. بازار کې راته ښې پیسې شوې. امغه نن دې حال ته ورسېدلمه. لاړې هر وخت شته قوربان. بینا سترګې غواړي.
دلاور په شخوند کې اوږده زنه ورپوله:
– بیا دې تره ونه لیده تره؟
حاجي داسې مخ واړاوه لکه د هغه نوم چې بېخي اورېدل نه غواړي. غږ یې ووت:
– اغه ته خدای جزا ورکړه. سرطان شو. زامنو ته یې ما جزا ورکړه. ټوله ځمکه مې تپ ونیوله.
شاه زمان لاړې تېرې کړې. ویې ویل:
–آغه دې په تا خپله تېر شوي. لږ راسره ګوزاره وکه اجي صیب!
– ای قوربان! په دوستۍ کې چې سر وغواړئ سر، نه یې درېغومه. پولیسو نه مې خلاص نه کړئ؟ ګوره کنه! خو په ایساب کې یوه روپۍ نه پرېدمه. او څوک چې په نېټه ونه درېږي ګونا یې خپله ده. دا زما قانون دی.
د شاه زمان په مخ خولې راغلې. مړاوی شو. شونډې یې ورپېدلې:
– وه اجي صیب! د کومه یې کو؟
حاجي تېرې وکتلې. ویې ویل:
– د کریم اوستاذ ځمکه چې ښار کې ده. د ټول قرض سر باسي.
شاه زمان سترګې ښکته واچولې. مړاوی غږ یې ووت:
– اغه زموږ د کار نه ندی خبر.
– خبر یې که قوربان! اغه ځمکه خو شپږ پرته ده. جوړولی یې نشي. او زما یې مخه بنده کړې ده.
شاه زمان وبنګېد:
– اغه پې ډېره ګرانه ده. د آینده دپاره یې ټولې سترګې امدې ته دي. زه به بیا ام ورته ووایمه.
میرګل د پنجرې له شا څخه لیدل چې دواړه ورونه حاجي ته سر خوځوي. په پای کې په پښو ودرېدل. خدای پاماني یې وکړه، ووتل. دی هم پاڅېد چې بدرګه یې کړي. دلته جبار غټ برېتونه د شهادت په ګوته کېکاږل. جګ غږ یې ووت:
– اجي صیب! تاته د خلکو ټول رګونه مالوم دي.
– زه روشنفیکر یمه قوربان.
جبار پوه نه شو. حاجي روښانه کړه:
– چاته چې د خلکو د زور او کمزورۍ مالومات وي، او د پرمختګ دپاره تې کار واخلي، اغه ته روشنفیکر وایي قوربان.
جبار بیا وروځې بره کش کړې. حاجي سر وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو قوربان هو. روشنفیکران درې رقمه دي. ساده ګان، چالاکان او هوښیاران. ساده ګان د وطن د پرمختګ غم کوي. چالاکان د خپل قدرت او معاش د پرمختګ. هوښیاران ما غوندې خپل بیزنس ته پرمختګ ورکوي.

جبار د سر په ښورولو تائید کړه. جړ غږ یې واېست:

– ما ویلې کریم اوستاذ سر زوری دی. که ځمکه ورنکې، ورونو سره یې ګوزاره کوو، که څنګه؟

د حاجي سترګې شخې شوې. جدي غږ یې ووت:

– خپل قانون به کله ام نه ماتوې قوربان!

– نو چې دا دوه مړه وي اغه ځمکه د لاسه نه ځي؟

حاجي غوښنه ګوته جګه کړه:

– یوې خبرې ته ښه غوږ شه قوربان! پیسې او جایداد دسې وبوله لکه کشتۍ. او قانون لکه قطب نما. کشتۍ ډېره موهمه ده. خو قطب نما ته نه رسي. دا درته په اغه ورکه دونیا کې لاره ښیي. وایې په دې ځه خپل منزل ته رسېږې. که قانون دې مات که، لکه قطب نما چې ورکه کې. یوه لاره به دې سل شي. حیران به یې چې په کومه لاړ شې؟ اتمن ډوبېږې. هو، قانون دې نه خوښېږي؟ بدل یې که! خو ماتوه یې مه قوربان! زه چې څه لرمه، د امدې برکت دی. ځه نو قوربان! چې کریم اوستاذ ښځه بو نه ځي.

ooooooooo

د ماښام لړه وه. کریم په کوټه کې ګرځېده. سور او شین کېده. نازیه دېوال ته تکیه ناسته وه. په ګرد مخ یې د حامله دارۍ تور چاپونه لا تور ښکارېدل. ژړ ژر یې سا اخېستله. ویې ویل:

– غټوالي ته دې ګوره! او ماشومان دې غولوي ماشومان.

کریم غاښونه وچیچل. په منډه ورغی. په شونډو یې ګوته ورکېکاږله:

– چپ! چپ! چپ! ډېره وټنګېدلې. دلاور دی. وهمه دې کنه نو!

هغې یې لاس ټېلو اهه:

– وې لرې! تا نو بل څه شی یاد دي؟ وهلو ته تیار یې. چې دونه سړی وې کار به دې سم کاوه.

د کریم د مخ رګونه وپړسېدل. په زنه کې یې ډیکه ورکړه. وپسېد:

– ای ای! ویمه خوله بنده که کنه نو! ولې راباندې هر څه تبا کوې؟

– وې تبا تبا نارې مه وهه! ته څه شی لرې؟

کریم ټول رېږدېده. ډارېده چې له کنټروله ونه وځي. تېز ووت. وزه له دالانه وتښتېدله. دلاور په حویلۍ کې د موټر بانټ جګ کړی و. د موبایل د څراغ رڼا ته یې یو یو فیوز کوت. غږ یې کړ:

– لالا! ته راشه سلف ووهه سلف!

کریم په دروازه سر ننوېست. کیلي یې تاوه کړه. موټر چالان نه شو. سوړ اسویلی یې وخوت. وزې یې شاته لمنه کشه کړه. هغه په قهر وګرځېد. غاښونه یې وچیچل. وزه یې په کشولو او سپېړو په انار پسې وتړله. د حویلۍ په کونج کې یې د مرغانچې دروازه هم ټېلو هله. دلاور غږ کړ:

– نو تا چرسي ته ولې ورکوه؟ چې خوړ ته یې ندی غورځولی شوکر وباسه خوړ ته!

کریم برګ وهل:

– ویمه نورعلي ورکړی. ته بیا ګډ یې. که نه یې شې کولی سم ووایه! چې د شامامد کاکا زوی راولمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، اغه دونه نه پوییږي. پروېزی راوله. دلته جومات کې به وي جومات کې.

نازيې له کړکۍ څخه غږ کړ:

– که لاړې، مولاصیب باندې تاویذونه ام وکه!

د هغې په غږ کې قهر نه و. کريم د هوسايۍ احساس وکړ. له اوسپنيزې جيګرې دروازې ووت. په لويه کوڅه کې دوه نا اشنا کسان روان شول. دی ورپسې و. په نريو جامو کې يې يخ کېده. د واسکټ په نه اغوستلو پښېمانه و. چرچرکان چرېدل. د مسجد د څراغ رڼا کوڅه اوږده او تياره ښودله. نا اشنا کسان تېر شول. دی ننوت. نا اشنا کسان ودرېدل. شاته يې وکتل. د ننه څراغونو د مسجد حويلۍ روښانه کړې وه. په چمن کې ډله ډله ځوانان غږېدل. څو تنو د دېوال ېيخ ته په وياليې کې مخ او لاس کاوه. خو پروېز نه و. کريم په درندو ګامونو برنډې ته وخوت. دننه په کوټې کې يې نظر وګرځاوه. سپينږيرو د محراب مخې ته اوږده ليکه جوړه کړې وه. شونډې يې خوځېدلې. کريم هاغه يو ته ودرېد چې خوله يې کږه وه. خلکو ويل ګوزڼ وهلی دی. ده وپوښتل:

– وهاب کاکا! پروېز چېرته دی؟ موټر مې نه چالانېږي.

وهاب بره ور وکتل. شونډې يې هماغسې په سورتونو خوځېدلې. سر يې وښنډه. کريم وپسېد:

– بېخي کلي کې نشته؟

وهاب د سر ښنډل تکرار کړل. کريم بيا خپل بخت ملامت باله. برنډې ته ووت. په لاره کې له امام سره مخ شو. سپين لستوڼي يې بډ وهلي وو. په سپين څادر يې غټه توره ږيره وچوله. کريم په ټيټ غږ وويل:

– تاويذونه راته وکه!

– څه د پاره؟

– يو د نظر. بل چې اولاد مې په خير پيدا شي.

روان سپينږيري توره لونګۍ په سر کېکاږله. د امام په غوږ کې وبنګېد:

– مولا صيب! مونځ قضا کېږي.

– دا دی ملک صيب، دستي. راځئ ورونو! درېږو.

امام ژر ژر لستوڼي کش کړل. مخ يې کريم ته واړاوه. غږ يې ټيټ کړ:

– پس د مانځه نه.

هغه مخ ته شو. سپينږيري پاڅېدل. شاته قطارونه ځوانانو او ماشومانو ډک کړل. کريم هم پايڅې بډ وهلې. نيت وتړل شو. امام الله اکبر ناري کړې. په شاتنيو قطارونو کې خبرې او خوځېدل بند شول. د کريم تلوار و. دلاور بايد په بل مستري پسې ولېږي، او خپله له نازيې سره واوسي. خلکو ويل اميدواره چې ماښام يوازې پاتې شي کافرپېريان ورباند کېني. ښځه بې سده کېږي او ماشوم ضايع کوي. په ټول لمانځه کې يې فکر هغې ته و. خو دده له بدو طالعو تر سلام ګرځولو وروسته ملک پاڅېد. د تورې لونګۍ شمله يې شاته ټېلوهله. ستونی يې صاف کړ. کريم نظر په خلکو وځغلاوه. اوس پوه شو چې ولې هغوئ تر لمانځه مخکې د کلي په وضعه غږېدل. ملک وويل:

– ورونو! يوه خبره مې کوله. نن سبا دا حالات راته ښه نه ښکاري. او، ما ويلې کلی نامه خدا څلور جوماته دی. يو سړی به کوم سر ته ورسېږي. او، بل دلته چې دی، ټول يا لرې يا نزدې خپلوان يو. د هر يو بې ايزتي، د هر يو شرم د ټولو شرم دی. او، نو راځئ دا ورې ورې خبرې پټې نه کو! په ګډه يې حل کو! او، دلته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کريم په زړه کې وويل«بيا شاوخوا تاوېږي، اصلي خبرې ته نه راځي» ده غوښتل بحث لنډ کړي. ويې ويل:
– ملک صيب! ته غلا ته وړه خبره وايې؟ قتل ته وړه خبره وايې؟ زنا ته، پوډريانو ته. اى مېږوخې وتښتېدلې مېږوخې کنه نو.
څو تنو ځوانانو پخ وهل. ملک وويل:
– هو هو، زه امدې ته راځمه. او، ورونو...
کريم يې بيا خبرې پرې کړې:
– دا په خبرو نه کېږي کنه نو.
په مسجد کې زوږ شو. يو ځوان غږ کړ:
– کريم اوستاذ رښتيا وايي.
ملک لاس جګ کړ:
– اى ګورئ! اسې نده چې دا خبرې يوازې زموږ کلي کې دي. ټوله دونيا کې شته. او، که نه وې نو قانون به ام ورته نه و. او، دا نااهله کسان چې دي، څوک دي؟ زموږ خپل دي. د چا زوى دى، د چا ورور دى، د چا بل، د چا بل. او، که نااهله دي زموږ د لاسه دي. موږ سم ندي غټ کړي. په خوشې خبره مو وهلي دي. خوږه خبره مو نده کړې. سمه لاره مو نده ښودلې. او، اوس اغوئ ته ښه او بد يو شى ښکاري. زه ويمه دا مرض به ورک کوو. په مشوره، په...
کريم ليدل چې ملک د پخوا په شان په خبرو ځان خلاصوي. غږ يې کړ:
– ښه، ته څه وايې چې پوډري ته وو وايې پوډر مه وهه اغه يې پرېدي؟ يا غل غلا پرېدي؟ اى! مونځ څه شى دى مونځ کنه نو؟ سخت دى؟ نه. کومه دى؟ نيم جومات ډک ندى.
ډېرو د کريم خبره تايد کړه. ملک شونډې کېکاږلې. لاس يې جګ کړ:
–صيي شو، صيي شو. غوږ ونيسئ! تاسې نو دسې مه کوئ چې د هرچا هره خبره ومنئ! او، ګورئ! دا دونيا دوه مخه ده. يوه خوا خوشالۍ دي. بله خوا سختۍ. او، زه ګورمه، کلي کې اغه خلک ډېر شوي چې نګه سختۍ ويني. هرچېرته پسپس پسپس. او، خلک د ژوندە بې زاره کي. او، چې بې زاره شوه بيا هر کار کوي. امدسې نده؟
کريم فکر وکړ چې ملک دليل نه لري. ځکه تورونه لګوي. غټ لاس يې پورته کړ. ويې ويل:
– اى اى! اى خبره کومه. ځه ته ووايه! کلي کې کوم ښه کار شوى چې سړي يې ياد کي کنه نو؟
– ولې په سرک مو کرېږ وانه چوه؟ او، د ليسې امر مو وانه خېسته؟ او، ټولې بدۍ مو ختمې نکړې؟ امدا سږکال، سږکال.
کريم په لوړ غږ وپوښتل:
– ښه، دا وايه چې ناروا ورسره ختمه شوه که نه؟
ملک موسکى شو. ويې ويل:
– يودم خو نه کېږي، وه د خداى نېکبخته.
کريم نه پرېښود:
– اى ملک صيب اى! په شمه ډېګ مه پخوه! سم غټ غټ لرګي تې لاندې که کنه نو!
ملک سر وځنډه. ويې پوښتل:
– نو ته څه وايي چې ټول وريته کو؟ دا اينسانان...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د ښي لاس د پنجې په خوځولو هغه صبر کولو ته وباله. ویې ویل:
– یوه پوښتنه، یوه پوښتنه. چې لاس دې د جوړېدو نه وي. او مرض یې ام بدن کې تیتېږي. څه کوې؟ پرې کوې یې که نه؟
د خلکو زوږ شو. ملک ځواب نه درلود. تاو راتاو شو. وروسته یې ګوته په ګوابنې وخوځوله. ویې ویل:
– ای چې زه ملک یمه، اېڅوک د چا د وژلو څه، د چا د رټلو واک نلري رټلو. او، پوه شوې؟
کریم په ګونډو شو. ناستو خلکو ته یې مخ کړ. نرۍ شونډې یې وخوځولې:
– امدا ده چې خبره ورانه ده کنه نو. دا څنګه چل دی؟ اغوئ زموږ بچي په نشو اړوي. زموږ په ناموس لپ ندي. په شپه کې چې په لاس ورشو ام مو شکوي، ام مو وژني. موږ یې د مخنیوي واک نلرو؟ ملک صیب! ته زموږ پلو یې که د اغوئ پلو؟
ځوانانو هررر وخندل. ملک تک سور شو. ویې ویل:
– ای کریمه ای! دا ته وایې ته؟ او، که څوک خبر نه وي، زه خو یمه. دا کلي چا خراب که؟ تا. تا الکان بې لارې کړه. هرچېرته نېغ نېغ شوه. او، دولت د بل کلي اربکیان راولېږل. لکه د مور مېړونه راته کوڅو کې ګرځي. او، چې نور دې څه ورانی په زړه کې دی؟ مګر پام کوه! زه دې وینمه. ځان رابانديې مه خرابوه!
کریم غټ سر کوږ کړ. ننوتې خوله یې وخوځېدله:
– ملک صیب! تور مه لګوه کنه نو! هر څوک سترګې لري.
ملک غږ لوړ کړ:
– غم دادی چې نه یې لري. که نه، لیدلي به یې وه چې ته خو بچي نلرې. او، د نورو بچي کندې ته غورځوې.
په شاته قطار کې چا پخوهل. د کریم له چتک پاڅېدو سره چوپه چوپتیا شوه. رنګ یې تک سور اوښتی و. سترګې یې د ملک په څېره کې خښې وې. ننوتې خوله یې رپېدېدله. وینه یې شېبه په شېبه په جوش راتلله. یودم یې شا واړوله. تېز ووت. څو تنه ځوانان هم ورپسې شول. یو سپینږیري غږ کړ:
– ښه دې وکړه ملک صیب! ده سره امدسې ښایي.
کریم د مسجد د دروازې مخ ته په کوڅه کې ودرېد. زړه یې ډک و. سا یې تېزه تېزه اخېستله. ځوانانو ته یې مخ کړ:
– مشر امداسې وي؟ ماته به ام نن سبا کې خدای اولاد راکې کنه نو. مخ به یې تور شي.
ځوانانو سرونه وخوځول. خو ده په خپل بخت باور نه درلود. ستونی یې تنګ تنګ شو. چرچرکانو چیغې وهلې. تابه ویل په دوئ کې هم کومه پېښه شوې ده. په کریم بدې لګېدلې. لکه په مغزو کې چې یې ستنې وهي. نرۍ شونډې یې ورپولې:
– ای! ما بده خبره وکړه؟ څوک غواړي چې اولاد یې پوډري شي؟آ؟
ځوانان غلي وو. کریم خپله لنډه ږیره په موټي کې کلکه ونیوله. ویې ویل:
– ای! په خدای چې دا کلی ښه ونه څنډې کنه نو، داخ، که سم شي.
امام تعویذونه راوړل. ویې ویل:
– هه واخله! په متې پسې دې وتړې! الله پاک به خیر کي. کریم اوستاذه! خفه کېږه مه! ورونه ام غوصه کوي.
کریم پنځوسی له جېبه وایست. ګردې سرمې یې له قهره وپړسېدلې. ویې ویل:
– ماغزه مې ورته سرچپه شوه مولاصیب. خو ما ویلې مشر دی. پرې مې ښوده کنه نو.
– ښه دې وکړه. الله تبارک تعالی به یې اجر درکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امام پیسې په واسکټ ومنډلې، روان شو. خو د کریم غصه نه کمېدله. ساړه اسویلي یې کول. ډنګر دوست محمد له متېې ونیو. له خلکو څخه د لېرې کېدو په ترڅ کې وپسېد:

– ری مه وهه اوستاذه! سبا به که خیر وي، هر څه سم شي، هو.

د دوست محمد په خواخوږۍ د کریم سترګې نمجنې شوې. تعویذونه یې د تخرګ په جېب تنوېستل. په ډک ستوني یې وویل:

– هه، سبا به ټکه راپرېوځي څه؟

دوست محمد شاوخوا وکتل. کاغذ یې غلي په لاس ورکړ. خپله له نورو ځوانانو سره په تیارې کې ورک شو. په کاغذ کې لیکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلي پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» کریم په زړه کې خوشحاله شو. لږترلږه دغو زحمتونو خو یې نتیجه ورکړې وه. روزل شویو کسانو یې په کلي حمله کوله. ښه دا وه چې دا هرڅه هغوئ په خپله کول. دی نازیې ته وزګار و. مګر له دې سره سره یې اندېښنه هم وه، چې پرته له ده به کار خراب شي.

ꝏꝏꝏꝏꝏ

د کریم یوه ښنه په کوټه او بله یې د دلاور څنګ ته په حویلۍ کې وه. شپه چې هرڅومره پخېدله، دده حوصله کمېدله. بل مستري یې پیدا نه کړ. خو دلاور لا هم کار نه پرېښود. د هغه له هر غږ سره د کریم امید پیدا کېده چې موټر به جوړ شوی وي. خو دلاور به یا ځان ته په قهر و، یا به په ټلیفون کې له خپلې مېرمنې سره غږېده. د کریم ورته غوني زیږېدل، چې په خوشې خبرو وخت ضایع کوي. په حویلۍ کې کوز او برو ګرځېد. نازیه کړکۍ کې ولاړه وه. ویې ویل:

– وی، خدای دې تبا کي! که اغه صیب منصب ماطل کړی نه وي، سړی به دې ولې واهه؟

د کریم ایله اوس پام شو. په زړه کې یې تېر شول«کاش چې امغه وخت مې ډګروال صیب ته ټلیفون کړی وای. که پولیسو نه یې خلاص کړی ومه» شمېره یې په وړوکي تور ټلیفون کې پیدا کړه. زنګ یې وواهه. ټوله کیسه یې ورته وکړه. هغه وویل:

– دا چې دې مخکې ویلي وو. زه دغه دیقه خپلې وظیفې ته راورسېدلمه. دادی بېرته حرکت کومه. سهار پینځو پورې رسېږمه. اول شفاخانې کې اغه سپینږیری ګورمه. که روغ و ښه تر ښه. که نه، کلي ته درځمه. خپل موټر کې دې راولمه.

نازیې خبرې اورېدلې. پېړې شونډې یې کېکاږلې. سوړ اسویلی یې وکړ. د کریم مړاوی غږ ووت:

– نه ډګروال صیب، بیا ناوخته کېږي کنه نو.

– توکل په خدای! ډاکټرې خو ویلي سبا غرمې پورې وخت شته. ته تر اغو خپل کوشش وکه! زه ام درځمه.

کریم ډکې سترګې نازیې ته واړولې. هغه له کړکۍ څخه لاړه. دلاور وایکم پطرول بېرته وتاړه. غږ یې کړ:

– سلف ووهه لالا سلف!

کریم له سوړ اسویلي سره موټر ته ننوت. کیلي یې تاوه کړه. د ماشین غرهار وخوت. دا غږ ورباندې دومره خوږ ولګېد تا به ویل د نجات د پرښتې غږدی. ایله یې غږې سست شول. نازیه بیا کړکۍ ته راغله. ساعت لس باندې دوولس بجې ښودلې. دلاور ځان ته په قهر و چې ولې یې اول د وایکم پطرول شکېدلي سیم ته پام نه شو. له موټره ووت. غوړ لاسونه یې په لته وسولول. کریم ښځې ته نژدې ورغی. ویې ویل:

– ځان تیار که!

د شاله خوا یې د دلاور غږ واورېد:

– نیمه شپه کې تګ خطرناکه دی. آبله شپه یې سړی د موټرسکیل دپاره وژلی و آبله شپه.

– نه، زما مخې ته دې راشي کنه نو. په موټر یې خمیره کومه که نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په بل غم وانه وړې بل غم.

– نه...

نازيې غږ کړ:

– وی، رښتيا وايې. سهار نږدې دی. لږ به صبر وکو چې څه کېږي؟

د دلاور کورته بيړه وه. تېز ووت. شېبه پس کريم کوټې ته راغی. د نارنج تازه بوی يې احساس کړ. نازيه سمه تخته ملاسته وه. په خېټه يې لاس واهه. ګرد مخ يې له درده ګونجې شو. ژر ژر يې سا واخېستله. لکه ستومانه چې وي. کريم پښېمانه شو چې ولې يې د هغې په خوله دلاور پرېښود. که تګ ته ضرورت پيدا شي؟ په قاب کې يې د زېښنل شوي نارنج ټوټې وليدلې. ويې ويل:

– ګېډه دې ورسته کړه کنه نو. دونه ډېر مه خوره!

نازيې ځواب ورنه کړ. په دېوال پسې نښتي تلوېزون ته يې کتل. هلته خارجي ډرامه وه. د ګوډې په څېر ښايسته نجلۍ د پلار د تداوي لپاره له مينې تېره شوه. له بوډا شتمن سره يې واده ته غاړه کېښوده. کريم نازيه له ډرامې نه منع کوله. باوري وچې د هغې اخلاق خرابولی نه شي. خدای خدای يې کول چې د پخوا په شان ورته ويده شي. هغې بې له مخ تاوولو غږ کړ:

– وی خدايه، کېنه کنه!

کريم وپوښتل:

– ته څنګه يې؟

– وی اوسه پورې خو څه نشته.

کريم د هوسايۍ سا واخېستله. وړاندې ورغی. ويې ويل:

– شپه کې د تلوېزون آواز لرې ځي. خلک به وايي مولا نورو ته مسلې کوي خپله حملې کوي.

– وی توبه! دا ام ځان ته مولا وايي.

کريم موسکی شو. هغې په رېموټ کې د غږد ټېټولو تنۍ کېکاږله. دی يې څنګ ته وغځېد. ورسره په ګډه يې ډرامه کتله. خو کله کله به يې سترګې ور واړولې. د هغې له څېرې معلومېده چې پخه ويښه ده. ډرامه خلاصه شوه. تر خبرونو مخکې موزيک راغی. هغې ريموټ جګ ونيو. تلوېزون بند شو. دی وپسېد:

– خوب درغی؟

هغې سر وښوراوه. ده يې په تندي ورغوی کېښود. نرم يې په وېښتانو وښوياوه. هغه ورتاوه شوه. ويې ويل:

– وی ح، سمه تخته مې ملا شخېږي.

– سترګې پټې که کنه نو!

– وی الا، وېرېږمه چې په خوب کې څه ونشي.

هغې کړکۍ ته وکتل. په حويلۍ کې تپه تياره وه. د مېړه لاس يې کلک ونيو. کريم ډاډ ورکړ:

– مه وېرېږه! خير و خيريت دی.

نازيې سوړ اسوېلی وکړ. کريم د دې لپاره چې د هغې فکر بدل کړي وويل:

– هو رښتيا، ته خو سمه زمرۍ يې کنه نو. په ياد دې دي؟ اغه دالېز کې مږک؟ ههه، ټوله ورځ کوټه کې بنده وې.

نازيه موسکۍ شوه. سر يې وښوراوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وي، مه وايه! خدای دې د توپ ننبه کې! تشناب نيولې ومه...
دواړو کټ کټ وخندل. نازيې پېړۍ شونډې ورپولې:
– اغه وخت موبايل خدای وهلی ام نه و.
کريم يې بيا په تندي ورغوی کېښود. تر څټه يې کش کړ. نازيې سترګې نرمې پټې او بېرته لڅې کړې. کريم وويل:
– ښه وختونه وو کنه نو.
نازيې سر وخوځاوه. د کريم غږ بيا ووت:
– اغه اول وار چې مې هوټل ته بيولې وې.
– وي، الا، امغه وه. بيا مې چاينکي ونه خوړه.
نازيې سترګې پټې کړې. کريم يې پرله پسې په سر لاس تېروه. ويې ويل:
– اغه وخت مې ستا يو عادت ډېر خوښېده کنه نو.
نازيه په پټو سترګو موسکۍ شوه. ځان يې بېرته ستونی ستغ کړ. د کريم مخ ته وتې غټه زنه وخوځېدله:
– په خبره به چې پويه نشوې لاره به دې بنده کړه «څه دې وويلې؟ څه دې وويلې؟...» ما به قصدن نه ويلې. ته به مې متې پسې ونښتلې. څو چې مې ويلي نه وه نه دې پرېښودمه. بېخي د وړکيانو خوی دې و کنه نو.
د نازيې غږ په پټو سترګو ووت:
– وي، اغه وخت ته نه په قارېدلې کنه. اوس خو...
کريم سترګې کږې کړې. ويې ويل:
– اوس لکه چې شين مخ ګرځې. خو ځواني وه، مستي وه. طانې کترې نه وې. بې غمي وه کنه نو.
نازيه په خوب کې وخرېدله. کريم لاس نرم په خېټه ور کېښود. لکه پلاستيکي توپ شخه او ښويه وه. له نيا څخه يې اورېدلي وو چې مور او پلار په خېټه لاس وهي د ماشوم خوښېږي. ده هم لاس ورو ورو وګرځاوه. يودم د لاندې له خوا ټپلو هل شو. ده ژر لاس جګ کړ. غږ يې ووت:
– او وا، هههه
په خېټه کې غوټه وه. کريم د سپېړې په دود لاس جګ کړ. نرم يې کېښود. وپسېد:
– اح! ودې خوړل؟ ته ما وهې آ؟ هههه.
کريم ګوتې په غوټه ځای نرمې وسولولې. وپسېد:
– مير حمزه! ای زويکيه؟ دا دې منونی لاس دی که منونۍ پښه؟آ؟ ای! ډېره يې مه شخوه! ژوبله نشې کنه نو. ستا وطن کې خو ډاکټر ام نشته. څنګه به کوو کنه نو؟ هههه.
د وزې بنګ بنګ او د چرګانو کغ کغ راغی. کريم د کړکۍ ښيښې ته ودرېد. د سترګو دپاسه يې لاس څېره کړ چې حويلۍ ښکاره شي. د وزې تور بدن يې تر انار لاندې وليد. ولاړه وه. تاوه راتاوه شوه، پرېوتله. کريم بېرته راغی. داسې وغځېد چې سر يې د نازيې له خېټې سره برابر وي. هلته اوس غوټه نه وه. ده په هماغه ځای لاس کېښود، وپسېد:
– مير حمزه! ای اورې! ته ما پېژنې؟ زه څوک يمه؟آ؟ امغه يم چې خوب کې مستي درسره کومه. غبرګ کې دې نيسمه. ستا وړې وړې چاچۍ، ستا تنکۍ تنکۍ پاپۍ چې مچومه. په ياد دې شو؟ هو، غضب شپې دونه لنډې دي. دستي وېښ شمه. کوشش

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه، بېرته خوب نه راځي کنه نو. بیا نو زړه مې خپه شي. په اویلۍ کې ښه وژاړمه. ای اورې؟ خلک وایي په ژړا زړه تشېږي. زما خو نه تشېږي.

د کریم ستوني ډک شو. یوه شېبه یې خبرې بندې کړې چې آرام شي. خو د زړه تنګوالی یې نه کمېده. اوښکې یې وڅڅېدلې. په سترګو یې ورغوی تېر کړ. وپسېد:

– ای بچیه! ډاکټره وایي ته الته پاذاب یې. زړه مې ډېر درته ځورېږي کنه نو. څه وکمه؟ ایځ مې په وس ندي.

کریم سلګۍ ووهلې. ویې ویل:

– وه ګرانه میرحمزه! وه زما د لنډو شپو یاره! وه زما د اوږدو ورځو درده! خدای شته زړه مې ستا لیدلو پسې چوي. ای زویکیه! سترګې مې په اینتظار اینتظار مرضي شوې. سوی کوي. وېرېږمه چې ستا تر لیدو مخکې ړندې نشي. ای! هر څه لرمه هر څه. یو تا نلرمه. راشه په خیر کنه نو! د ټولو مخ کې غاړې واچوه! چې د بدبخته نوم رانه لرې شي. چې د خلکو د زړه سوي نه خلاص شو کنه نو.

سپیو وغپل. وزه بیا وبنګېدله. کریم په سترګو سولولو حویلۍ ته روان شو. شاته نازیې هرڅه اورېدلي وو. اوښکې یې یو دم لکه ناوه وبهېدلې. په حویلۍ کې وزه بیا پاڅېدلې وه. په کوڅه کې خلک غلي غلي غږېدل. کریم غوږ ونیو. غږونه لېرې شول. دی نه پوهېده چې نورعلي دوئ دي که هاغه د مابښام نا اشنا کسان. سپیان غلي شول. وزې هم ځان برابر کړ چې پرېوځي. دا وخت له کوټې څخه د نازیې وارخطا غږ راغی:

– وی الا، وی الا خیر! وه خدایه خیر! اله سرېیه!...

د کریم زړه وښویېد. منډه یې واخېستله. نازیه نېغه ناسته وه. په خېټه یې لاس تېروه. د مېړه په لیدو یې وویل:

– وی الا سرېیه! میرحمزه میرحمزه! الا خدایه خیر!

کریم وپوښتل:

– څه خبره شوې؟ ولې؟

– اله ډېرې لغتې وهي. وی خدایه څه وکمه؟

– ته آرامه شه! سمه خبره وکه کنه نو! دې کې نو څه خبره ده؟

– وه خدایه، دا څنګه سرې دی؟ ګوره ګوره! اح، اح، دغه ځای دی. اله خیر کې خدایه!...

د خېټې هماغه ځای یې ښود چې کریم وربانديې لاس ایښی و. ده غوښتل هم ښځه آرامه کړي او هم له مشکل څخه خبر شي. شونډې یې وخوځېدلې:

– خو میر حمزه خوځېږي. ته نو ولې ورته خفه یې؟

نازیې غبرجګ کړ:

– وه خدایه! تا وانه ورېدل؟ ډاکټرې څه ویلې؟ دا وخت کې ماشوم آرامه وي.

– آرامه وي؟ ماشوم چې ژوندی وي خو پښې به وهي کنه نو.

– وی ته غلی شه! زرکوه د وهاب کاکا دایه اینږور راوله! زرکوه! اله اله اله...

کریم چټک ووت. په لوېې کوڅې کې یې وروستۍ دروازه وټکوله. نااشنا موټر د کوڅې خوله بنده کړې وه. کریم په تعجب ور وکتل. د موټر د خاوند په مقصد پوه نه شو. د چینایانو غوندې د ګردو وېښتانو ځوان د کور دروازه خلاصه کړه. کریم ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوت. په موټر کې وېښ سړی نیغ کېناست. شېبه پس کریم یوازې راووت. د موټر سړي سر ټيټ کړ چې معلوم نه شي. دی په تېزۍ کور ته راغی. نازیې ته یې کړ:

– اغه وایي پروا نکوي. خو چې پرده ونشکېږي. او به په ماشوم و چې نشي.

نازیې ژر ژر سر وخوځاوه:

– وی، ډاکټرې ام امدا ویلې.

– څنګه شو؟ غلی دی؟

– نه، موټر چالان که! اله زر کوه چې ځو! شازمان ته ام غږ که!

کریم منډه واخېستله. تر پردې لاندې په کوټبند پسې ځوړند واسکټ یې واغوست. کیلي یې تل په باندیني جېب کې اېښودله. او س هلته نه وه. سخت وارخطا شو. لاندې فرش یې وکوت. نازیې غږ کړ:

– وی، څونه وخت دې تېر که!

– د موټر کیلي نه پیدا کېږي. تا نده لیدلې؟

– وی، الا! ماسره څه کوي؟ دلاور وړې نه وي.

– نه، اغه بېخي شترینګ ته ناست ندی.

کریم ټوله کوټه وکتله. سر ورباندې وګرځېد. تېز موټر ته لاړ. هلته هم نه په چوکۍ پرته وه، نه یې د پښو په ځای کې پیدا کړه. خپل بخت ته یې کنځلې وکړې. بېرته کوټې ته یې منډه واخېستله. ویې ویل:

– راځه وځو! د چانه به موټر واخلمه.

نازیه غلې وه. په خېټه یې لاس تېروه. کریم په قهر شو:

– پاڅېږه کنه نو! څه ته ناسته یې؟

هغې په آرامه وویل:

– اوس خو غلی دی. په لمنه مې ام او به رانغلې.

کریم هم لږ آرام شو. ویې ویل:

– ځه ورک یې که! ځه چې ځو! چې ناوخته نشي کنه نو.

نازیې سر وښنده:

– وی، شپه ده. چېرته ونه ولېږمه.

– ښه ته ودرېږه! الته د کوڅې خوله کې نا اشنا موټر دی. که د کلیوالو وي را به یې ولمه.

نازیې له لاسه ونیو:

– وی، نه نه. اغه به څه رقم خلک وي؟ نیمه شپه ده.

– نو څنګه کوي؟

– ځه ته ویده شه! زه به ناسته یمه. که څه خبره وه جګومه دې.

– اسې نو بیا ته سمله کنه نو! د وهاب کاکا اینږور ویلې چې مور ناراحته وي ماشوم ام ناراحته کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم بالښت ته شخه تکیه وکړه چې خوب ورنه شي. نازیې یې په زنګون سر ولګاوه. ده یې په تندي ورغوی کېښود. نرم یې په وېښتو وښویاوه. همدا کار یې په ځلونو ځلونو تکرار کړ. یو وخت تر نازیې مخکې دده بانه ورغلل.

ooooooooooo

سهار له کوڅې څخه د غواوو، وزو او مېږو رمبارې راغلې. بوی یې فضا نیولې وه. چوپان نارې کړې:

– های های! مالونه راوباسئ های!

کریم نیغ کېناست. په انګړ کې سپینه رڼا وه. زړه یې وښویېد. ژر یې نازیې ته وکتل. هغه د دېوال بېخ ته پرته وه. ورټوپ یې کړ. سر تر پښو یې وڅېړله. د هوسایۍ سا یې واخېستله. کمپله یې ورباندې واچوله. په حویلۍ کې انار ولړزېده. وزې له رمبارو سره زورونه وهل. کریم واسکټ او کوټه بیا ولټول. د موټر کیلي پیدا نه شوه. دباندې ووت. یخ شمال لګېده. موټر ته له رسېدو سره ځای په ځای میخ شو. کیلي په سویچ پسې ځړېدله. له عمیق تنفس سره یې مخ بلې خوا ته واړاوه. بېګاه یې باور درلود چې کیلي یې اېستلې ده. ځکه یې سویچ ونه کوت. ځان ته په قهر و چې ولې په خپل باور شک نه کوي؟ ولې همدا یوه غلطي په وارو وارو تکراروي؟ وزې رمبارې وهلې. ده یې غړوندی په زوره واېست. هغه له درده وچونګېدله. دروازې ته یې منډه کړه. په لویه کوڅه کې د رمې د پښو په دوړه ننوتله. په زوره څادر کې تاو ډنګر ځوان په لرګي ځمکه ټکوله او نارې یې وهلې:

– هرررې! پسا پسا! هئ خدای دې مړه که! په وړو دې زور رسي. مړسترګې! های های! مالونه راوباسئ مالونه!

کریم غږ کړ:

– توپانیه! درغله کنه نو.

طوفاني په دوړو کې شاته وکتل. سپینه خولۍ یې په خیرو زېړه شوې وه. ترلاندې یې ببر سر وګراوه. ویې ویل:

– ومې لیدله څه! هرررې! هات!

کریم کورته ستون شو. ډک سطل او به یې د موټر څنګ ته راوړې. لته یې پکې لنده او ښه پنډې کړه. موټر یې پاک ومینځه. د شنې پردې څنډه یې جګه کړه. نن یې کارګر رخصت کړي وو. لمر ورباندې تود ولګېد. د لاس سور ساعت ته یې وکتل. اوه بجې وې. د صاحب منصب هم هېڅ احوال نه و. تېز کوټې ته ننوت. ویده نازیه یې له اوږې وخوځوله. ویې ویل:

– مخ او لاس دې وکه چې ځو کنه نو!

هغه یوه شېبه غلې او چورتي شوه. ټول پام یې خپلې خېټې ته و. وروسته یې سر وخوځاوه. کریم چټک ووت. تر پردې هاخوا نوي کورته ودرېد. د هغه لینده ډوله کړکۍ، لینده ډوله پیکونه ښاېسته ښکارېدل. په زړه کې یې وویل «ای خدایه! ما ورته په ډېر شوق جوړ کړی کنه نو. ته مې دوعا قبوله کې!» په لینده ډوله پلګیو ودانۍ ته وخوت. هرچېرته وچه مصالحه پرته وه. ټولې دروازې سالون ته وتې وې. د ښي خوا کوټې ته لاړ. د لرګیو تختې او د سمنټو تشې بوجۍ یې حویلۍ ته واېستلې. له تاکاوۍ څخه یې بېلچه سالون ته راوخېږوله. وچه مصالحه یې په کراچۍ کې اچوله چې ټلیفون یې وترنګېد. سترګو ته یې پورته کړ. د صاحب منصب شمېره وه. غوږ ته یې ونیو. له هغې خوا غږ راغی:

– الو! کریم اوستاذه! غم مکوه! سړی د مرګه بچ دی. زه دلته نږدې غونډۍ سره یمه. کلکه تلاشي ده. چې ولې؟

– څه شی لټوي؟

– نه پوهېږمه. ښه څه، ځانونه تیار کئ! زه زر در رسېږمه.

کریم په بېلچه مصالحه ټولوله. ډکه کراچۍ یې په حویلۍ کې تشه کړه. اوس یې په لوټکه د دېوال پلستر ته اوبه ورکولې. نازیه راغله. زرغون کمیس یې له تور ټیکري او تور پرتوګ سره ښه ښکارېدل. په کړکۍ کې یې د موټر کیلي ولیدله. غږ یې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، دادې خدای د تیږې لاندې کې! چېرته وه؟
– پیدا مې کړه نو، ته یې څه کوې؟
نازیې ته خندا ورغله. سریې وزنګوه. غږیې ووت:
– بیا چېرته ښکاره پرته وه؟
– نه، ښکاره پرته وه. دې ته ضرورت ام نشته. اغه ډګروال صیب موږ خپل موټر کې وړي.
نازیه تازه شوه. کریم جارو شروع کړه. ویې ویل:
– ته لړې! چې کوټه زر جوړه کمه. بیا وخت نه پیدا کېږي کنه نو.
ښځه په پاک شوي ځای کې ودرېدله. ویې ویل:
– وی، خدایه، زوړ او نوی کور چا راوړی؟ مدا چې په خیر سره وي.
کریم له پخوانه په زړه کې ویل که ماشوم یې اول په زوړ کور ننوځي نو پاتې به نه شي. خو دا اندېښنه یې له نازیې پټوله. هغه لکه خبره چې وي. ویې ویل:
– تورې مې ویلې شګون د سوري مار دی. لاس مکوه چیچي دې نه. وی، د اغې سل روپۍ په ما دي. اخیرت کې به یې غواړي.
نازیې سوړ اسویلی وکړ. بیا یې پېړې شونډې ورپېدلې:
– د کاکا ښځې نه مې ام یوه کاسه شودې اخېستې وې. اغسې پاتې شوې. د مامونې بابۍ څلور هګۍ ام راباندې دي.
هغه موسکۍ شوه:
– وی، الا! مرمه څه بلا. پخواني قرضونه رایاد شوه.
کریم وخندل:
– ههههه، شګون د سوري مار دی. لاس مکوه، نه دې چیچي.
نازیه مړاوې شوه:
– وی، ټوله شپه مې ګډوډ خوبونه لیدلي. خدای دې ښه کي!...
دروازه وټکېدله. کریم خوشحاله شو. ویې ویل:
– اغه دی ډګروال صیب بېچاره راغی.
جارو یې وغورځوله. تېز لاړ. هلته د اوږدو وېښتانو ځوان سا نیولی ولاړ و. ده وپوښتل:
– خیریت دی غلامه؟ دننه راځه! چای به وسکې کنه نو.
– پیره! کولمې مو وشکېدلې. په ټپلو هلو موراوستی. راته کنکشن یې که!
کریم سر واښست. په لویه کوڅه کې د غلام څېور ورور بختیار د جیګري کرولا په ډالې پروت و. لاس یې جګ کړ. ویې ویل:
– چیرا غونه چالانه پاتې وه. هت تر سبا. چارج یې موکمل وهلی. ابا مې په پړو نه درېږي چې تاسې ماشین جام کړی.
کریم خپل موټر واېست. د لویې کوڅې په پای کې هماغه نااشنا کسان بیا روان وو. کریم غلام ته مخ کړ:
– دا د چا مېلمانه دي؟
– د جبار کسان دي پیره.
– نو دلته څه کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلام له اوږو اچولو سره خوله ويته کړه. موټر چالان شو. ده خپله سراچه بېرته راوستله. له زوړ کور څخه يې فرش او بستره په اوږه واړوله. نازيه په زينې ناسته وه. په خپټه يې لاس واهه. کريم فرش او توشکه په کوټه کې وغړول، راووت. نازيې وپوښتل:

– وی، اغه سړی څنگه نه رارسېږي؟

کريم د لاس ساعت ته وکتل. د شنې پردې هاخوا غږونه شول. چادري کړې ښځې په زړې ودانۍ ننوتلې. يوې ناري کړې:

– ای خلکو! چېرته يئ؟ کريم لالا! نازيې ورپېنداري!

دی له شنې پردې تېر شو. ځواب يې ورکړ:

–آ، آ، دادی دلته يو.

چاغکۍ خور يې د شنې چادري مخه جگه کړې وه. له دهلېز څخه بېرته دالان ته راووتله. په جگ غږ يې وويل:

– دا تول وايي موږ ام ځو. ځاييږي؟

شاه زمان او دلاور پښه نيولي حويلۍ ته ننوتل. کريم سر وخوځاوه:

– دوه موټره دي.

نازيې درانده گامونه واخېستل. ويې ويل:

– وی، زموږ کور څنگه گډوډ دی.

کوټې ته ننوتله. د بالښتونو او توشکو په سمولو لگيا شوه. کريم مرستې ته ورغی. دباندې هاجرې کاغذ ته کتل روانه وه. شاه زمان ورڅخه واخېست. ويې لوست «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» سترگې يې تېرې شوې. ويې پوښتل:

– دا چا درکه؟

هاجره وډاره شوه. ژر يې کوڅې ته گوته ونيوله:

– هه هه، التـه پروت و.

هغه دهلېز ته وتښتېدله. دلاور موټر ته تکيه کړې وه. شاه زمان کاغذ په لاس ورکړ. په خپل برابر غږ يې وويل:

– ای! دا د جبار کار نه اوسي. کسان يې کوڅو کې کته پورته کېږي.

د دلاور له څېرې سرخي ورکه شوه. اوږده زنه يې وخوځېدله:

– خو کريم لالا ته ووايه! که صيب منصب راغی بيا ځي کنه.

شاه زمان کاغذ بېرته واخېست. ويې ويل:

– ورشه په دې بانه يې راوله!

يوه دقيقه پس کريم د دواړو مخ ته ولاړ و. شاه زمان کاغذ ورکړ. کريم وکوت. موسکی شو. ويې ويل:

– دا؟ دا دو نه خبره نده.

هغه لمر ته وکتل. وخت په منډه تېرېده. خو د صاحب منصب درک نه و. دلاور د شاه زمان لاس کېکاږه. هغه ستونی پاک کړ. شونډې يې ورپېدلې:

– ای لالا! موږ ته اجي صيب ويلې که ته د ښار ځمکه ورکې.

کريم ته د ورور له خولې دا خبره عجيبه ښکاره شوه. ننوتې خوله يې وخوځېدله:

– اجي رسول؟ دا څنگه سړی دی کنه نو؟ چې ومې ويلې نه يې درکومه خو نه يې درکومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو ورونو سره وکتل. دلاور سر وړاندې کړ. اوږده زنه یې وخوځېدله:

– موږ ته یې راکه موږ ته!

– دا دې لا بله! اغه خو څه خامه خښته نده چې ځه خیر دی. د څو سوه لکو مال دی کنه نو.

دلاور ورمېږ کوږ ونیو:

– څنګه درته ووایو؟ موږ ورته زښت ډېر ضرورت لرو ضرورت. لکه اینجن مو بلا ینو ته.

کریم پوه نه شو. یو قرار یې کتل. د دلاور غټه زنه وخوځېدله:

– دسې چل دی چې موږ د...

شاه زمان مداخله وکړه:

– اجي صیب رسول ته یې ورکوو کنه. انډیوال دی.

دا ځل کریم کټ کټ وخندل. ویې ویل:

– کېنه خوار شي کنه نو! انډیوال دی. اغه تا غوندې سړي ته والیکم نه وایي. ههههه.

– ولې نه؟ په تاریخ کې این شازاده ګانو د غریبانو سره دوستي کړې. د اوردن عبدالله د فلسطینۍ مهاجرې سره دوست نه و؟ رانیا چې نومېدله. چې بیا یې ورسره واده وکه. اجي رسول ډېر ټینګ شو. ما ویلې ځه تانه به یې موږ واخلو. اغه ته به یې ورکو.

کریم ته بحث جالب نه و. د ټلېفون ساعت ته یې وکتل. په آواز یې وویل «دا ډګروال صیب څه شو؟» شاه زمان ته یې مخ کړ:

– ستاسې ماغزه خراب شوي کنه نو. د ورور نه یې اخلئ، پردي ته یې ورکوئ. دا څه شی شو؟

– د اغه ډېره خوښه شوې ده. وایي هر څنګه چې کېږي د کریم اوستاذ نه یې اخلمه.

دده ماغزه وخوټېدل. څېره یې بدله شوه. ګردې سږمې یې وپړسېدلې. ویې ویل:

– ورته ووایه چې قیامت ته صبر وکه!

– پیسې درکوي، خوشې خو یې نه اخلي.

د کریم د مخ پوستکی له قهره کش شو. خپلې چپې پښې ته یې اشاره وکړه. ویې ویل:

– دا ګوره! ما په دغه قیمت ګټلې ده. تنکی الک ومه ګیلکارې مې کوله. غټانو سره مې تیږې لګولې. سل واره زخمي شوی یمه سل واره. اخېر رااباندې سمه درغنه وولېدله. ټول عمر ګوډ شومه. اوس یې اجي ته ورکمه، څه دی چې د اغه خوښېږي کنه نو.

ولې زه د ښه شي لایق نه یمه؟ زما ام د خلکو ډېر شیان خوښېږي. چا ته خو مې ندي ویلي چې رایې که.

دلاور غبر کړ:

– انډیوال دې درکړې ده. پیسې خو دې پې ندي تللي پیسې.

– څنګه ندي تللي؟ خبر یې، که اسې ګډ یې؟ اوه منزله پلازا ورته چا جیګه کړه؟ بل بیلډینګ مې په ټېکه نیولی و. الته مې ګټلې په دې مې لګولې. پینځه میاشتې یې د مزدورانو تنخا ما ورکوله. په بدل کې یې دا ځمکه راکړه. هو، کولی یې شو قیمته یې خرڅه کي. زما پیسې راکي. خو اغه ام نر سړی و کنه نو. په انډیوالۍ کې یې د پیسو ایساب نه کاوه. خدای دې وبښي.

هغه تور ټلېفون غوږ ته ونیو. دلاور شاه زمان ته وپسېد:

– ما ورته اصلي خبره کوله. تا پرې نښودمه.

هغه ټېغې سترګې کږې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بیا خو یې په ټوپک ویشتلې. کمقله!

د کریم غږ ووت:

– الو ډګروال صیب! ته چېرته یې کنه نو؟ په موږ بېخي ناوخته شو.

صاحب منصب په دسمال د پزې وینې پاکولې. د نظامي جامو ګرېوان یې تک سور اوښتی و. موټر یې ګېر ته واچاوه. په آینه کې یې شاته وکتل. وسله والو اشاره کوله چې تېز ځه. په ټلیفون کې یې وویل:

– ځه ورک یې که! دلته وسله وال مې نه پرېږدي چې درشمه.

– دریشي دې ځان کې ده؟

صاحب منصب د «هو» ځواب ورکړ. کریم حیران شو. ویې پوښتل:

– ولې کنه نو؟ دا څوک دي؟

– زه یې څه پېژنمه. ای وروره! نه کېږي نو. که ښار ته راغلې زنګ راته ووهه!

ټلیفون بند شو. کریم تېز کوټې ته ننوت. ویې ویل:

– خورې! راځه چې ځو! ډګروال صیب نه راځي.

نازیه پوه نه شوه. مېرې ته یې حیرانې کتلې. کریم له الماری څخه جواز سیر واخېست. نابیره ډزې شوې. ټول یې هک پک کړل. په منډه دالان ته ووتل. کریم نازیې ته په غوږ کې وپسېد:

– دغه دی شرو شو. اوس یې ګوره کنه نو!

نازیې بیا په تعجب وکتل. دباندې د شاه زمان سترګې هوا ته تاوېدلې راتاوېدلې. کاغذ یې بېرته له ځمکې جګ کړ. دلاور ته وپسېد:

– زه اوس پوه شومه دا څه خبره ده. په کلي جنګ دی.

دلاور په سرمو کې وپشېد:

– هه، په کلي جنګ. دلته د وروسانو رایسې جنګ ندی شوی. اوس به کېږي اوس؟

– ما هر وخت ویلې، تاریخ تکرارېږي.

– ځه مړه! ستا هر کله ویرېنګ خراب وي. وایې یو شی کېږي بل شی.

شاه زمان سترګې برګې کړې:

– مستري شی یې نو. د حلوا په ځای دې ګریس خوړلې.

د راکېټ زورور درز د دواړو رنګونه تک سپین واړول. له کوڅې څخه د شېرو غږ راغی:

– جنګلاوه، جنګلاوه، جنګلاوه...

د کریم چاغکۍ خور دروازې ته په تګ کې وبنګېدله:

– وی، بچي مې!

ده ورباندې غږ کړ:

– چېرته لاړې کنه نو؟ موږ سره نه ځې؟

هغه پښنه نیولې شوه. چادرې یې له مخه جګه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ډزو کې؟
– هو کنه نو. موږ سره څه کار لري؟
خوريې زړه نازړه راوګرځېدله. د کور شاته د داشکې ضربه شوه. لکه دننه په حويلۍ کې چې وي. د ښځو او نجونو چيغه وختله.
خوريې بيا منډه کړه. وسيمه او هاجره له کريم سره ننښتې ودرېدلې. ميندو يې له لاسه کشې کړې. شاه زمان او دلاور هم ووتل.
کور تش شو. نازيې مخ مېړه ته کړ. په سترګو کې يې ګيله وه. کريم سړي له هوا ډک او تش کړل.
oooooooooo
سوالګره د سرک په جمپ ګرځېدله. دلته هر موټر سرعت کموه. هغې به تنکۍ لاس تر زړې چادري وايست. اکثره به تش پاتې شو.
د دروازې غنګس راغی. هغې ښی خواته وکتل. د ساتونکو فولادي غرفه خلاصه شوه. دوه تنه وسله وال په منډه سرک ته
راغلل. لاره يې بنده کړه. په ډېورانو برګ برګ شول. يو تن يې سوالګرې ته وبنګېد. هغې د فولادي ودانۍ څلورم منزل ته
وکتل. حاجي رسول په کړکۍ کې ولاړ و. ساتونکي ژر ځان سم کړ. سوالګرې په چادري کې پخوهل. بل موټر ته يې د سوال لاس
ونيو. لويه فولادي دروازه خلاصه شوه. تورپيک اپ موټر په تېزۍ را ووت. د ټايرونو له خرپس سره په سرک تاو شو. پاس
حاجي مخ وګرځاوه. د کوټې منځ ته لاړ. د زېړو ترخو اوبو ګيلاس يې په سر واړاوه. د مخ سور پوټکی يې ګونجې ګونجې شو. په
فولادي کوچ کېناست. مخامخ غبرګ خمنډ سړي ورته ګردې ګردې سترګې نيولې وې. په بادامو يې شخوند واهه. حاجي تش
ګيلاس کېښود. ويې ويل:
– د خمزورې د دانو اوبه دي قوربان. کولوسترول ته ام ښې دي، شکر ته ام.
بيا يې د سړي د لاس کاغذونه وکتل. پينځه ويشت دانې زرګوني يې ور کړل. بله دوسيه يې ور ټېلوهله. ويې ويل:
– اوس نو دا د ښاروالۍ نه خلاص که قوربان! څونه مصرف به راشي؟
خمنډ سړي په دوسيه کې پاڼې واړولې. سر يې جګ کړ. له ډکې خولې يې خبره ژوولې ووتله:
– دوه لکه.
– کوشش وکه چې کمې شي قوربان. د ملکيتونو ريس درسره کومک کوي.
سړي سر وښنده. ويې ويل:
– بېګا اغه او ښاروال د ببرک کره مېلمانه وو.
د حاجي رنګ سور واوښت. د ټلېفون غږ پورته شو. دواړو جېب ته لاس کړ. حاجي ته زنګ و. هغه خمنډ سړي ته مخ واړاوه:
– خير ويسې چې خبر دې کړمه قوربان! ځه نو، ته دا کار وکه!
سړي د چای ګيلاس په ستونې کې تش کړ. چوست پاڅېد. حاجي سپين غټ ټلېفون غوږ ته ونيو. د نوي خبر له امله يې ژر ژر سا
اخېستله. د کړښې هاخواته جبار په لوی ګاراج کې ولاړ و. دوو کسو په سپين موټر د امبولانس ټاپه لګوله. جبار په ټلېفون کې غږ
کړ:
– الو الو! اجي صيب! اورې؟
– هو اورمه قوربان. جنګ وننښته؟
– داسې ډولونه درزېږي. هههه.
هغه په موټر باندې د امبولانس ټاپې ته سر ټيټ کړ. په جګ غږ يې وويل:
– لږه کړه ده.
دوو تنو د سمولو کوشش وکړ. د حاجي غږ راغی:
– څه دې وويلې؟
– نه نه، دلته چاسره غږېږمه. جنګلاوې ته تياری نيسو. څنګه شو؟ وغږېدلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو قوربان. ستاسو خواته به څوک يو ډزام ونکي.
د څرخکو غږ شو. جبار اسمان ته وکتل. د حاجي تندی هم ګونجې شو. ټليفون ته يې شونډې نژدې کړې:
– په طيارو ايتبار نشته قوربان!
جبار سر وخوځاوه:
– پوهېږمه. ما ويلې زما کسان خو کوڅو ته وځي.
– ايڅ خبره نشته قوربان! ستاسې کار خو البته دی چې جنګ تېر شوی وي.
راکټونه نژدې ولګېدل. جبار دباندې ووت. اول يې د ودانۍ ښيښنو ته سترګې واړولې. روغې وې. وروسته يې شاوخوا وکتل. په ټليفون کې يې وپوښتل:
– ته راځې اجي صيب؟
– حتمن قوربان حتمن.
جبار يې په خبرو کې تغير احساس کړ. ويې پوښتل:
– خيريت خو دی کنه؟
په حاجي هاغه پوښتنې چې په جبار پورې يې اړه نه لرله ښې نه لګېدلې. ټنډه يې تروه شوه. خو بيا يې هم د خير او خيريت ډاډ ورکړ. جبار وويل:
– هو رښتيا، د کريم اوستاذ ښار مې پرېښوده. دې جنګ کې پيشکه نشي ګرځېدلی پيشکه.
حاجي الماری خلاصه کړه. تور واسکټ يې په خړ بدل کړ. ويې ويل:
– د وتلو لار نشته؟
– شته خو...
– البته خپل کسان ودروه قوربان.
– نه اجي صيب. موږ سر ګرولو ته وزګار نه يو. دوئ پوهېږي کار يې.
– اصلي جنګلاوه د کريم اوستاذ ځمکه ده قوربان. پوی شوې؟ او په اغه صيب منصب ام پام کوه! چې بيا رانشي.
جبار سږمې وپړسولې. په کلکه يې وويل:
– د اغه چې په ياد وي دېخواته به ونه ګوري. بې غمه اوسه!
د حاجي له قهره سترګې پټې او خلاصې شوې. په کلکه يې وويل:
– زه درته وايمه ودروه! د هرکار دپاره لږ تر لږه دوه لارې ګوره! که يوه ونه چلېږي بله به وي. پوی شوې که سلم ځل يې ووايمه؟
جبار تروه ټنډه د خوړ پورې غاړې ته واړوله. هلته له هرې خوا په بابا کلا مرمۍ لګېدلې. ده په ستونې کې ډوب غږ وابست:
– صيبي شو. خدای پامان.
له ټليفون بندلولو سره يې وويل:
– ځه خپل کار کوه!

ooooooooo

چېرته نژدې د وسلو کړسهار شو. مرميو د انارو پاڼې ورژولې. کريم په دالان کې سر ټيټ کړ. د چرګانو کټکټاک وخوت. آن په هوا کې د چنچڼو سېل جهت بدل کړ. کريم د حويلۍ په منځ کې د موټر څنګ ته ودرېد. د ډزو په ځای پسې يې سترګې وګرځولې. مګر وسلې له هرې خوا چلېدلې. د باروتو بوی و. هغه بېرته دهلېز ته ننوت. نازيه په کوټې کې وه. کريم له دروازې غږ کړ:
– ته نو ولې کېناستلې؟
هغه رپېدله. د توشکې څنډه يې په منګولې مروړله. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، خدای دې خیر کي! ما خو ویلې ګډوډ خوبونه مې لیدلي.
د درنو وسلو ډزو زور واخیست. نازیه وچونګېدله. کریم یې څنګ ته کېناست. موسکی شو. تلوېزیون ته یې سترګې جګې کړې. یو تن په وروستیو کلونو کې د افغانستان په پرمختګ غږېده. کریم په ملنډو په سرمو کې وپشېد. برق لاړ. هغه وخندل:
– ههههه، یو درېدنګ. دېشونه خو ختم شوه.
نازیې غږ جګ کړ:
– وی، دا څه وایې؟ خیر دې خوله کې نشته؟ زما دې کرکه راوستله.
کریم نری، شونډې وخوځولې:
– امدا خیر دی کنه نو. په یاد دې دي؟ ما چې ویلې دا ځل نیکي په بدي زورورېږي.
– وی، بس که نور! غټ سړی یې، ماشوم ماشوم کېږې. خلک مري خلک.
د کریم څېره یو دم تروه او سترګې تنګې شوې. په فرش یې مخامخ پلتی، ووهله. ویې ویل:
– پرېده چې دا مردار خلک مړه شي. ته خبره یې؟ د کشرې خور کره مې د څه دپاره اوښتي وه؟
– آغله؟
– غله نه وه. زناکار وه.
– وی، توبه. غلی! په تا نن څه شوي؟
– غوړو نیسه! موږ وروباندې د غلا نوم کېښود ده. هو کنه نو. چا ته یې سپینو چې کامیابه نشوه؟ اغوئ به زموږ مخ کې کته پورته کېدله. راپورې خندل به یې. موږ نه پېژندله. اوس به یې خدای مردار کي. پویه شوې؟
– وی، مرمی، عقل نلري. په چا لګي، مالومه نده.
– په امغو لګي. وبه وینې! خدای پاک خو غیرتي دی. ګوره کله کله دې ادې ته ګرمه شې. چې خولې نه دې ونه وځي!
نازیه غلې شوه. اسویلی یې وکړ. کریم پاڅېد. هغې له لاسه ونیو:
– وی، چېرته ځې؟ زه وېرېږمه.
– دروازې پورې. ته ام راوځه کنه نو!
د چرګانو چیغې وې. مرغانچه یې خلاصه کړه. هغوئ هرې خواته وځغاستل. کریم کوڅې ته سر واېست. د سپینې خولې، ځوان منډې وهلې. رنګ یې الوتی و. د کریم نه خوښېده. قمارباز و. ځوان د خپل کور دروازه ټېلو هله. کریم ورباندې غږ کړ:
– الکه تېموریه! څه خبره ده کنه نو؟
– په بابا کلا حمله ده. یره کریم اوستاذه د چا دوعا به وه. خدای وساتلمه.
ځوان کور ته ننوت. کریم پخو هل. بېرته وګرځید. نازیې په دهلېز کې سور ټلیفون له غوږه لېرې کړ. کریم د ماشینګڼو د ضربو په لور داسې اشاره وکړه لکه د واده ډزې چې وي. نازیې وویل:
– وی، ادې مې خواره راغلې ده. کلي ته یې نه پرېدي. وایي جنګ دی.
– ښه؟ ههههه، املته دې وي! موږ ورځو. څه موټر کې کېنه کنه نو!
– وی، ته ودرېږه د میرحمزه کالي خو واخلمه.
نازیه تېزه کوټې ته ننوتله. کریم کمک ته ورغی. الوتکې ددوئ د کور دپاسه تېرې شوې. نازیې ګلداره دسمال غړولی و. له فلزې بکس څخه یې د ماشوم جامې وراتتقالولې. کریم وویل:
– دسمال لرې که! بیک شته کنه نو.
– وی، نه، ډاکټرانې به وایي د جامو په ټولو لو نه پوېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې پړسېدلی دسمال په بيک کې وماندهٔ. چادري يې له بکسه واخېستله چې په سر يې کړي. د الوتکې غږ ټيټ راغی. درنه چاودنه وشوه. کور وجړکېده. د ښيښنو ټوټې په فرش وکولېدلې. نازيې چادري وغورځوله. په کريم يې ور ټوپ کړ:
– وی، خدايه توبه! وی، قيامت شو! وی، توبه! وی، توبه!...
رنګ يې تک سپين او ښتی و. سا يې تېزه تېزه اخېستله. چرګان په چيغه په دهلېز ننوتل. د خاورو او باروتو ګڼه بوی راغی. کريم د نازيې په شا لاس تېر کړ. ويې ويل:
– خير دی. خير دی. دوئه خو پکې وي کنه نو. مګر بد ګوزار و. الکانو ته دې خدای خير کي الکانو ته.
ځرځکې لاړې. نازيې خپټه ونيوله. وسونګېدله. کريم وارخطا شو. نازيې وويل:
– په ماشوم درد و. بېرته ورک شو. ای تا ويلې الکان؟
– هو، نورعلي دې يادومه. دا جنګ اغوئ شرو کړی کنه نو.
نازيې وړه پزه مونجه کړه. ويې ويل:
– وی، دا ځناور. موټر يې ام ناوخته راوه. خدای دې تبا کي!
کريم برګ شو:
– غلې شه جينۍ! ښېرا مکوه! موټر بل چا وړی و.
– وی، زموږ ښيښې چې...
– اغسې ام نوي کور ته نن ښيښې راوړي.
نازيې مخ واړاوه. د رنګارنګو وسلو غږونه وو. وچ کړسهار، دروند درب درب، دوامداره ضربې. کريم له متې ونيوله. نازيې لاس کش کړ. ويې ويل:
– امدلته ښه يمه. ځان راباندې ايضافه ندی. خدای به خير کي.
کريم په قهر شو:
– په تا څه شوي؟ سمه لېونۍ يې ولا.
نازيې چيغه کړه:
– وه خدايه دا څنګه سړی دې راکړی؟ جنګ دی جنګ. ګولۍ ورېږي. بمونه ولېږي.
کريم هم غږ جګ کړ:
– په موږ پورې څه؟ چاچې کلي کې انډوخر جوړ کړی امغه دې ورته ځان ټينګ کي کنه نو. ای! پينځه ويشت کاله کېږي زما اوستا خپل جنګ روان دی خپل جنګ. د بخت سره جنګ. پاڅې تکړه شه! خپل جنګ وګټه کنه نو!
د نازيې ستونی ډک و. سر يې شاته په دېوال ولګاوه. وبنګېدله:
– اېچېرته نه ځمه. ادې مې وايي د کوره ونه خوځېږې.
– ادې دې څه پوهېږي کنه نو؟ هېر دې شوه؟ ډاکټرې څه ويلې؟ که امليات ونکې څه کېږي؟
– اغه څه خدای ندی، وی، توبه.
د کريم رنګ سور واوښت. تاو راتاو شو. بېرته يې سترګې د ښځې په څېرې کې خښې کړې. ويې پوښتل:
– څه غواړې؟ چې په وهلو وهلو دې بوځمه؟
– هو، ځه! ته دې زور ووهه!
کريم غاښونه وچيچل. يو دم يې مخ وګرځاوه. په توشکه پروت بالښت يې لکه د فوټبال توپ وواهه. هغه په کونج کې په وړې الماری ولګېد. ژر ژر يې سا اخېستله. په نيولي غږ يې وويل:
– صيي ده. زما بخت خراب دی. چې څه غواړمه اغه نه کېږي. خو...
د هغه سينه تنګه شوه. سا يې په زور کشوله. نازيې وړې سترګې جګې کړې. د کريم نرۍ شونډې ورېږدلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوس خو د ځان دپاره نه وايمه کنه نو. ته ما د زخمي ګوتې نه مه نيسه!
– وی خدايه، دا سړی څه وايي؟ زه په تا وېرېږمه په تا.
کريم په سرا چولو او ستوماتتيا وويل:
– چې ميرحمزه نه وي نو زه دا ژوند...
ستونی يې ډک شو. اوښکې يې وڅڅېدلې. نازيه يو دم پاڅېدله. دروازې ته يې لاس ونيو:
– ځه مخته شه!
کريم شترنګ وڅرخاوه. موټر لويې کوڅې ته برابر شو. د هغې په پای کې سرک ښکارېده. د وهاب ټولې کورنۍ منډې وهلې. ښځو مخونه په ټيکريو کې تاو کړي وو. په يوه سترګه يې لاره کتله. د دوئ په ليدو سپينږيری وهاب حيران شو. ګوزڼ وهلې کړه خوله يې وخوځېدله:
– وګرځه د اغه زو! وګرځه!
کريم له ښيښې سر واېست. ويې پوښتل:
– ولې کاکا! تاسې چېرته؟
– د اغه زامنو! زما کور کې سنګر ونيو. ما ويلې ووځئ. نزدې يې ويشتلي ومه. دا يې راکه.
کريم ترې کاغذ واخېست. پکې ليکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» د وهاب غږ ووت:
– ته کومې خواته لکه لېونی روان يې؟
– شفاخانې ته.
هماغه د ګردو وېښتانو ځوان چې تېره شپه يې کريم ته دروازه خلاصه کړې وه غږ کړ:
– ابا! راځه کنه!
– راغلمه د اغه زو! چېرته به لاړ شو؟ په بېديا به ګرځو کنه.
کريم موټی له ښيښې واېست. ويې ويل:
– هه دا کيلي واخله کاکا! زموږ کره ننوځئ! اغه لږ چپ دی.
– وګرځه د اغه زو! په سرک چرګان ولې چرګان. تا پرېدي؟
کريم ګېر بدل کړ. موټر نرم وخوځېد. سپينږيري ورپسې حيران حيران کتل. له سرک څخه ضربه شوه. مرمۍ د موټر په څنګ ولګېدلې. نازيې چيغه کړه. سپينږيري له بچيانو سره منډه واخېستله. کريم ژر موټر شا ته بوت. رنګ يې سپين واوښت. ايله يې پام شو چې په خورا بد وضعيت کې دی. جنګ ورباندې د موټر يوازينۍ لاره بنده کړې ده. پلې لارې اوږدې دي. که نازيه د تللو وس هم پيدا کړي تر غرمې رسېدلی نه شي. اوس به څه کوي؟ سل کنځلې يې وکړې. په کور کې يې سړي د مېلمنو کوټې ته ننوېستل. سپينږيري وهاب له وطني قالينې د ښيښې ټوټه واخېستله. حويلۍ ته يې واره کړه. ويې ويل:
– زموږ ام يوه کړکۍ جوړه نده پاتې. دې جنګ سره به څه کوو؟
کريم د هغه خبره بېخي وانهورېدله. لاره ګودر ترې ورک و چې ښځه په کومه زېږنتون ته ورسوي. وهاب وخوځاوه:
– د اغه زو! په تا څه وشوه؟
کريم د نهيلۍ اسويلي وکړ. ما شومه راغله. اوږده کوڅې يې په ملا زنګېدله. ويې ويل چې مور مې کريم استاد ته غږ کوي. سپينږيری هم ورسره د هلېز ته ووت. اينږور يې مخامخ په دروازې کې ولاړه وه. د څادر له سوري يې په يوه سترګه کتل. ويې ويل:
– وروره! اله ښځه دې زر کلينيک ته بوځه! چې ناوخته نشي.
کريم د ننه ناستې نازيې ته غاړه اوږده کړه. هغې ژر غږ کړ:
– وی زه ورته هرڅو نه وايمه الته ښځه ډاکټره نشته. دا کلکه ده چې لاړ شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وهاب د اینړور غږ ووت:

– وروره! امليات کې خېټه څيري. نور مريض پټ وي. لاس يې ام پې نه لګېږي.

کريم سر وځنډه. ښځې وويل:

– وا! دا څنګه سړی دی؟ بچی دې مري ګوره. داح.

کريم جيټکه وخوړه. سربداله شو. مخ يې هاخوا دېخوا ته واړاوه. سپيږيري يې په اوږه لاس کېښود:

– د اغه زو! تاته د ښځې او بچي نه خپله خبره موهمه ده نو؟

کريم بيانازيې ته وکتل. هغې خېټه کلکه نيولې وه. زګېروي يې کول. ده سر ښکته واچاوه.

oooooooooo

جنګي الوتکې ګرځېدلې. له يوې بالاخانې څخه په بابا کلا راکېوته ولګېدل. دوړې جګې شوې. دېوالونه يې سوري کړل. له هغې خوا يې په هماغه کور رنګه مرمۍ وويشتله. سور لوګی ترې پورته شو. الوتکو د لوګي په ځای بم وغورځاوه. کريم دلته په کوڅه کې سرتيټ کړ چې په چره ونه لګېږي. چادري کړې نازيې ته يې هم لاس وخوځاوه. ويې ويل:

– کېنه! کېنه کنه نو!

هغې په سختۍ ځان کوږ کړ. له بام څخه غږ راغی:

– ای! د نواب دې بالاخانه يې والوزوله.

کريم پاس وکتل. غاړه يې اوږده کړه. څوک نه ښکارېده. د ښځې قهرجن آواز جګ شو:

– وه ځوانيمرګ نشې! کته شه! د جنګ سيل ام چا کړی؟ ونه لګېږې.

ځوان کټ کټ وخندل. ويې ويل:

– نواب دې کور کې نشته. وخته تښتېدلی دی.

کريم په زړه کې وشرمېده چې هلک په بام نه وېرېږي. دی لاندې پټ پټ کېږي. له نازيې څخه د مخکې کېدو په ترڅ کې وښکېد:

– د جومات په کوڅې کلينيک ته ځو!

نازيه سسته سسته روانه وه. شېبه پس دواړه په کونج تاو شول. مخامخ ميدان ښکارېده. د کلينيک ټيټ دېوال يې وليد. د جنراتور غږ راته. کريم په زړه کې وويل «خدايه پاکه! ما وبښه! د مجبوريت نه يې نارينه ډاکټر ته بيايمه» دوئ پښه تېزه کړه. د کوڅې سر ته ورسېدل. په کلينيک کې ډزې وې. د يو کور په دروازې کې ښځو مخامخ ميدان ته کتل. د کريم په ليدو پناه شوې. د خلکو غږونه راتلل. ده غټ سر له کونجه واېست. ډله خلک ولاړ وو. کلينيک ته يې کتل. دوو تنو د سپين لنګوټي والا جګ سپينږيری کلک نيولی و. هغه د ميدان خوا ته زورونه وهل. هلته د خريلي سر او چنګې پزې ځوان ناست و. سترګې يې پټې او په غوږو يې ګوتې ننوېستې وې. په زوره زوره غږېده:

– بازګله! ميلې کوه! تربور دې مړ شو. وه وه وا! ته خو ژاړې. ښه ښه، اوس پوه شوې چې تربور خو خپلوان وي...

کريم نازيې ته وپسېد:

– ته امدلته ودرېږه!

خپله له کونجه تاو شو. خلکو ته نژدې ورغی. ويې پوښتل:

– دا ولې؟ په متين څه شوي؟

د مونجي رېږې ډنګر ځوان، چې سپينږيری يې له متې کلک نيولی و، وويل:

– غوږونه يې پټ کړي چې ډزې وانه وري. اغه د مکتب ډرامه کې خپل ډيلاګ وايي. بصير کاکا په قار دی چې ود دې شرمولمه.

کريم کلينيک ته لاس ونيو. ويې پوښتل:

– الته څه خبره ده؟

په دوو پښو ناست سپينږيري وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وسله وال ننوتي. بلا ورپسې، زموږ مريضان بند پاتې دي.
د کريم په زړه کې تېر شول «دنورعلي کسان دي» ويې ويل:
– تاسې ته خو څه نه وايي. خپل مريضان راوباسئ کنه نو!
سپينږيري غږ کړ:
– داح، څه نه وايي. سړی ولې.
– نه کنه نو. لېونيان خو ندي.
د سرې ټوپۍ ځوان په ډک ستوني ځواب ورکړ:
– لېونيان ندي. وسلې لري. ځوک يې مخې ته درېدلی شي؟
کريم وويل:
– زه درېږمه کنه نو.
ټولو ورو کتل. دی روان شو. له پوستې څخه په کلينيک ضربې شوې. کريم پښه ونيوله. خلکو ته يې مخ کړ:
– د اغوئ مخه څوک نيسي؟
نازيې غږ کړ:
– وی، الا! لېونی شوی يې؟ راوګرځه!
خلکو هم د هغې خبره غبرګه کړه. کريم د مېرمنې څنګ ته راغی. په برګو سترګو وپسېد:
– غږ مه باسه! ښځه يې. شرم دی کنه نو.
هغې هم غږ ټيټ کړ:
– وه خدايه، ته دا پرېده! څه به کوو؟
کريم غلی شو. سوړ اسويلی يې وخوت. خلکو ته يې غږ کړ:
– ای! زه وايمه که موږ غونډ ورشو څوک به را باندې ډزې ونکي.
هماغه سپينږيري وويل:
– ساده کېږه مه! اغوئ چې د خلکو خاطر کاوه جنګ به يې نه کاوه.
– نو څه به کوو کنه نو؟
– څه کولی شو؟ دلته به د خدای په هيله ناست يو. څو چې جنګ ودرېږي. خپل مريضان خو نشو پرېښودلی.
د نازيې غږ ووت:
– وه خدايه، جنګ به کله درېږي؟
کريم چورت واهه چې څه وکړي. متين يو قرار د ډرامې ډيالوګونه ويل. د غونډۍ له پوستې پرله پسې ډزې کېدلې. د کلينيک وروستۍ ښيښې هم دانه دانه توېږې شوې. دلته اند ښښنه لا زياته شوه. ناست کسان هم ودرېدل. نابېره دربهار شو. د دوئ څنګ ته په دېوال مرمۍ ولګېدلې. خلکو د کوڅې د سرکور ته منډه واخېستله. کريم او نازيه هم ننوتل. يوازې متين په سپين ميدان پاتې و. يوه شېبه هم نه چوپېده:
– وران که! د ورور پټی وران که! ووهه د ورور ونه ووهه! مه پرېده چې کلي کې څوک په خېټه موړ شي. شابه شابه غيرتي!
د پلار يې زړه ډک و. بيا يې له دروازې څخه په ټول زور نارې کړې:
– متينه! متينه! وه د خره زو! پاڅې کنه!
خو زوی يې ونه خوځېد. هغه مخ خلکو ته واړاوه. په غريو نيولي غږ يې وويل:
– تاسې را کئ ټوپک! خپله يې ولمه. د وښمني نه خو به خلاص يمه.
ځوانانو بيا کلک ونيو. په زورونو کې د سپينږيري د لونګۍ ولونه غاړې ته ولوېدل. د کريم پرې زړه وسوزېد. ويې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای بصیر کاکا! دی خو جوړ و کنه نو.
– و نو. ډېر سره دسې شو. په زوره مې ډاکټر ته روان که. نالتي جنګ دلته راغی. کړپ په منځ میدا ن کې راته کېناسته.
د توپ مرمۍ د کلینیک په کونج ولګېدله. دوړه جګه شوه. یوه کوټه کړه پرپوتله. دلته د خلکو شور شو. ټولو خپلو مریضانو ته دعاوې کولې. د سرې ټوپۍ ځوان په ژړا کې ویل «لالا مې الته دی. لالا مې ..» جنګ زور واخېست. مرمۍ د متین څنګ ته ولګېدلې. سپینږیري بصیر په نهیلۍ نارې ور وهلې. خو چاته وایې. کریم وویل:
– ګوره ګوره! اغه کسان د کلینیک نه وتښتېدله. اوس به تللی شو کنه نو.
خلک وغوړېدل. امید یې پیدا شو. دباندې ووتل. بصیر لونګۍ بېرته سمه کړه. دا وخت له بلې خوا حربکیان کلینیک ته داخل شول. اوس یې له کورونو څخه په راکټونو ویشت. دوئ بېرته په دروازه ننوتل. بصیر بیا متین ته نارې کړې. کریم وپوښتل:
– څه شی یې خوږېږي؟ امغه ورته وښیه! راځي.
سپینږیري بصیر په غریو نیولي غږ وویل:
– اغه خبره نه اوري. ته وایې څه شی یې خوږېږي. لاړ، زوی مې ختم شو.
– ته خو کوشش وکه کنه نو!
– څه شی ورته وښیمه؟ اېڅ شی یې نه خوږېږي. تمامه ورځ دا دی سپی دی. پرون مې ښار ته بوته. چې ورک شي. چې راغلمه سپی مانه مخکې ولاړ دی. غوجله کې مې بند که. ما ویلې ته ودرې! وبه یې ولمه.
کریم روان شو. نژدې غوجلې ته ننوت. شېبه پس سور سپی تېز راووت. بصیر په کریم سترګې برګې کړې:
– دا دې څه وکړه؟ ته خو سم لېونی یې ولا. تا پورې څه؟
کریم د سر په خوځولو هغه حوصلې ته وباله. په سپي پسې یې وکتل. هغه غټ غټ ټوپونه وهل. اوږده غوږونه یې لکه د زاڼو وزرونه خوځېدل. ځان یې په متین وسولاوه. هغه په غېږ کې ونیو. سپي لکۍ ښوروله. یودم په کلینیک د راکټونو لګېدو باران شو. بله کوټه هم ونړېدله. دلته په دروازه کې بیا د خلکو شور شو. د سرې ټوپۍ ځوان په یو زور ځان د ورور له لاسه خوشې کړ. منډه یې واخېستله. چیغې یې وهلې«وه لالا مې!» خلکو د «ودرېږه! ودرېږه!» غږونه کول. آن ورور یې جرئت نه کاوه چې ورپسې وځغلي. ځوان د کلینیک په لور غټ غټ ګامونه اخېستل. ټولو په وازو خولو کتل چې کله به لګېږي. یودم یې متین مخې ته راووت. کلک یې ونیو. د ځوان سره ټوپۍ لېرې واره شوه. متین په کشولو کشولو کورته راووست. ورور ته یې په قهر شو:
– دا لېونی ولې پرېږدې؟ مخامخ په مرمیو ځي.
اوس د ټولو خولې متین ته وازې وې. سپي ټوپۍ په خوله کې نیولې وه. متین ورڅخه واخېستله. ځوان ته یې په سر کړه. یو لاس یې په خپل کل سر او بل د سپي په شا کش کړ. دواړه په درې پلګیه زینه سرېټې دالان ته وختل. پلار یې هک پک و. کریم وویل:
– ماته یو سړي ویلې وراره مې سرطان و. ډاکټرانو جواب که. زه پوېېدمه چې کوترې یې خوښېږي. ما ویلې راځه دا ارمان خو یې پوره که. یوه جوړه مې راوړې. الک ډېر خوشاله شو. ګرد تې تاوېده. ورځ په ورځ تازه کېده. چې ماینات یې وکړه. مریضي یې نه وه. چې رښتیا ده که دروغ دا کیسه مې اورېدلې وه. ځکه مې سپی خوشې که کنه نو.
سپینږیري هغه په غېږ کې کلک ونیو. په تندي یې ښکل کړ. د راکېټ مرمیو له کلینیک څخه بیا دورې پورته کړې. ټولې کوټې ونړېدلې. دا ځل د خلکو له درده ډکې کریکې وختلې. نور یې د خپلوانو د ژوندي پاتې کېدو امید نه و. ډېرې غلې شوې. یو تن غږ کړ:
– مدینه توري، مدینه توري!
د کلینیک د کنډوالو له منځه زړې ښځې دېخواته منډې وهلې. تک سپین سر یې لڅ او په وینو ککړ ښکارېده. آسماني یونیفورم یې په خاورو لړلی و. لمسی یې مخې ته ووت. ټول ورباندې راتاو شول. هغه وحشتځپلې وه. سر یې لړزېده. سترګې یې تاوېدلې راتاوېدلې. ویې ویل:
– اېڅوک ژوندی ندی. ایڅوک، ایڅوک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو په چيغو د کلينيک په لور منډه واخيستله. لمسي د نيا آسماني جامې ټکوهلې. دوړې يې وکړې. د تندي په وينه يې ورغوی وسولاوه. هغې له لاسه کلک ونيو. له روانېدو سره يې په ځان پسې کش کړ. تا به ويل ډارېږي چې څوک يې ورڅخه ونه تښتوي. کريم ورپسې منډه کړه. ويې پوښتل:

– تورۍ چېرته ځې؟

هغه ودرېدله. کريم وويل:

– ښځه مې په اولاد مريضه ده. ډاکټرې ويلي خامخا دې امليات شي. ښار ته مې بيولې. لاره بنده وه. څنګه وکمه کنه نو؟

د مدينې تورۍ ننوتې سترګې تنګې شوې. اوښکې پکې وځلېدلې. ګونجې شونډې يې ورپېدلې:

– هی هی! دلته ايڅوک نشته. ډاکټران خاورو لاندې دي!

هغه په ژړا شوه. لمسی يې کش کړ. دواړه ووتل. په کريم بيا سر وګرځېد. دا لاره هم ورباندې بنده شوه. اوس به څه کوي؟ آسمان ته يې سترګې واړولې. زړه يې غوښتل له درده چيغه کړي. په جېب کې يې ټلېفون وترنګېد. غوږ ته يې ونيو. غږ راغی:

– وهاب يمه.

– هو وهاب کاکا!

سپينږيري د کريم د کور په دهلېز کې بچيانو ته اشاره کوله چې ووځي. کره خوله يې ټلېفون ته وړاندې کړه. ويې ويل:

– دلته دوه کسه راغلي وه. تومانچې ورسره وې. تاسې يې لټوله.

– څوک وه؟

– د اغه زامنو مخونه نه ښکارېدله. چارخانه دسمالونه تې تاو وه. ټوپک نه و چې په دا کوپړۍ مې ويشتي وه.

– ولې؟

– زه ورته وايمه کور کې نشته. د اغه زامن په زوره ننوتله. ټول کور يې لټ په لټ که. د ښځو مخونه يې وکتله. ستا ښځه يې لټوله. هئ هئ! څه وکو؟ داسې ورځ راغلې ده.

– ښه؟ موږ سره يې څه کار و کنه نو؟

– د اغه زو! زه څه خبر يمه؟ ته به خپله پوېږې نو.

د وهاب بچيان د لوېې دروازې څنګ ته منتظر وو چې له هغه سره يو ځای ووځي. کريم وپوښتل:

– څه شوه؟

– نه پوېږمه. کلينيک ته به درغلي وي نو. ای! ډېر غلي دي. موږ وځو. نور به څونه سپک شو. کيلي چېرته کېږدمه؟

– چېرته ځئ؟

– هرې خوا ته چې لاړو. مدا د کلي نه ووځو.

– په کومه لاره وځئ کنه نو؟

– ټول خلک د جبې په پله ځي. وايه کنه! کيلي څنګه کمه؟

– د لوېې دروازې ښې خوا ته په دېوال يې کېږده! چې ښکاره نشي!

کريم چورت واهه چې دا مخېټې به څوک وي؟ له ده سره به يې څه کار وي؟ ولې له تومانچو سره راغلي وو؟ نازيه ولې لټوي؟ ښځې ته يې کيسه وکړه. هغه هم حيرانه وه. کريم په کوڅه کې مخ ته شو. په تګ کې يې وويل:

– په جبې پله ځو.

نازيه له ځايه ونه خوځېدله. غږ يې ووت:

– وی الته موټر نشته کنه.

کريم ودرېد. مخ يې راوګرځاوه:

– راځه! د باسکيل لاره خو شته. بانډه ګۍ کې به يې چا نه واخلمه کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شول. بيا د ټليفون زنګ راغی. کريم په تګ کې غوږ ته ونيو :
– الو ! شازمانه روکی ! ... کلينيک ته راغلي يو ... ختم شو کنه نو ... نه نه، موږ ننوتي نه وو ... هو ، شفاخانې ته يې بايد ورسومه. که نه ماشوم مري ... روان يو ... سرک خو بند دی . وايي د جبې پله لاره خلاصه ده ...
د نازيې کانګې راتللې . کريم له متې ونيوله چې ونه لوېږي. شناوی ډيره يې وخوځېدله :
– ولې ؟ ولې ؟
نازيې سر وښوراوه. په ډک ستوني يې وويل :
– وی تا ويلې کلی به سم شي.
– صبر وکه ! دستي خو نه کېږي کنه نو .
– کلينيک وران شو .
– بلا ورپسې ! بېرته به جوړ شي.
– وی کلينيک به جوړ شي، اغه خلک ؟
په کريم دا بحث ښه نه لګېد . د ژبې له سره يې چق واېست. ويې ويل :
– ته پرېده ! ما پورې څه ؟ زما دې ميرحمزه په خير پيدا شي کنه نو .
هغه بيا ګوډ ګوډ روان شو . نازيه ولاړه وه. هغه بېرته وګرځېد . نازيې خېټه نيولې وه. ويې ويل :
– وی دردونه ورو ورو نژدې کېږي.
د کريم سترګې غټې راووتلې . ويې پوښتل :
– نژدې کېږي ؟ دا به څنګه شي کنه نو ؟ خو درته وايمه وخت مه تېروه !
نازيې چيغه کړه :
– وی زه تللی نشمه، ته ګډ يې . يو شی پيدا که چې پکې لاړه شمه !
کريم هم برګ شو :
– دا حال کې څه شی پيدا کمه کنه نو ؟ نه ګورې ړنده يې ؟
– هرشي چې پيدا کوې پيدا که ! نر ته يې که زه ؟
کريم له قهره په سړمو کې وغومبېد . نازيه په ژړا شوه. ويې ويل :
– اله خير کې خدايه ! وی زه دې نه يمه، بچی مې دې روغ پيدا شي ! الله ته ورحمېږې ...

oooooooooo

نازيې په مېړه پسې درانده قدمونه اخېستل. د دوو کوڅو د تقاطع ځای راورسېد . کريم په کونج کې ودرېد . ورو يې سر اوږد کړ. د بلې کوڅې په سر کې ډله وسله والو سنګر نيولی و . خو ډزې يې نه کولې . يو تن دېخواته وکتل. کريم ژر شاته شو . وپسېد :
– توکل په خدای ! منډه به کو !
نازيه غلې وه. کريم پوه شو . په غبرګ کې يې جګه کړه. ګوډ ګوډ يې وځغاستل. چپ زنګون يې برېښ کاوه. وسله والو ورباندې ډزې وکړې . مرميو له دېوال نرۍ دوړې جګې کړې . خو کريم تېر شوی و . ښځه يې نرمه کېښتله. له هرې خوا د وسلو غږونه راغلل. دوئ سمدلاسه روان شول. د بلې کوڅې تقاطع ته ورسېدل. مخامخ په سرپټې ځای کې دوو وسله والو يو ځوان راګير کړی و . هغه خپلې پيسې او موبايل بېرته غوښت. يو تن ورباندې ټوپک ونيو . د ځوان سترګې له بې وسۍ ډکې وې . روان شو . د وسله والو نظر په دوئ ولګېد . غږ يې کړ :
– ای ! دلته راشئ ! اله !
کريم په بله کوڅه وګرځېد . نازيه يې له لاسه کشه کړه. هغې وويل :
– وی منډې نشمه وهلی .

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډ په مسجد ننوتل. دروازه یې په ځان پسې وتړله. په کوټه کې د پښو دربهار شو. وسله والو تر څو لغتو وروسته د دروازې قلف والوزوه. امام له لوټکي سره د توت د ونې بېخ ته هک پک ولاړ و. یو تن وپوښتل:
– ای! اغه ښځه او سړی څه شوه؟
امام د بلې خوا خلاصې دروازې ته گوته ونیوله. وسله وال په منډه ووتل. امام ورپسې دروازه بنده کړه. ښځه او مېړه یې د لرگیو له کوټې راوایستل. ویې پوښتل:
– دا څوک دي؟ تاسې نه څه غواړي؟
کریم وویل:
– د ربړا ورځې غله دي مولا صېب. التبه یې د یوسف کاکا زوی وشکاوه.
دواړه په هماغې دروازې ووتل چې راغلي وو. د کورونو شاته د غنمو د پټیو په پوله پوله یې ځان کوټه ډوله لارې ته ورساوه. غټو او وړو پکې د جبې پله په لور منډې وهلې. دوئ هم ورپسې شول. پله ته نژدې وو چې هاخوا یې په دوو کسانو سترگې ولگېدلې. په چارخانه دسمالونو یې مخونه پټ وو. هر څوک یې په ځیر کوت. د یو سړي ماشوم په غېږ کې و. ویې پوښتل:
– څوک لټوئ؟
مخپټي ځواب ورکړ:
– کریم اوستاذ.
– څه یې کوئ؟
– تا پورې څه؟ لیدلی دې دی که نه؟
سړي سر وځنډه. مخپټي په څټ کې سپېړه ورکړه. ویې ویل:
– ځه نو! پوښتنه مکوه!
د ډزو غږونه او د اوبو شور و. کریم د هغوئ خبرې نه اورېدلې. مگر معلومېدله چې یو څوک لټوي. چورت یې واهه چې هماغه نه اوسي چې کورته ورغلي وو. پښه یې سسته کړه. دا مهال یو مخپټي ولید. راتاو شو. خپل ملگری یې په څنگله وواهه. کریم نازیه د پله په خوله کې ودروله. یوه شېبه دواړو خوا وو یو بل ته کتل. شاته یو ځوان سا نیولی راورسېد. په قهر یې وویل:
– کریم اوستاذه! ځې که نه؟ لاره دې بنده کړې ده.
ځوان منان نومېده. په چرسي مشهور و. دده بدې اېسېده. څو ځله یې رټلی و. کریم او نازیه څنگ ته شول. منان بیا پښه تېزه کړه. د پله په منځ کې ودرېد. کتاره یې ونیوله. بېرته را وگرځېد. خو د کریم سترگې په مخپټو کې وې. منان په لوړ غږ ناري کړې:
– کریم اوستاذه! څه کومک وکمه؟
دی ورباندې په قهر شو:
– ځه ورک شه! مه دربېړه کنه نو!
دا مهال د مخپټو په لاسونو کې تومانچې پیدا شوې. کریم نازیه کشه کړه. منان په تعجب شاته وکتل. ډزې شوې. هغه په ټټر ولگېد. د کټارې له پاسه په سرکونډې خوړ ته ولوېد. اوبه تکې سرې شوې. کریم او نازیې د تېرو بارې ته پناه منډه وهله. مخپټي په تېزۍ پله ته ورسېدل. ښځه او مېړه په اوله کوڅه کې ښی لاس ته تاو شول.

oooooooooo

سپکې وسلې بې له ځنډه چلېدلې. په منځ منځ کې به د درنو وسلو وحشتناک غږ جگ شو. شاه زمان او دلاور وړوکي مسجد ته ننوتل. څوک یې لټاوه. مسجد حویلۍ نه لرله. په ځای یې د اوداسه لپاره لویه فلزي څېره وه. په سرېټې برنډه گۍ کې خلک په یو سپینږیري چاپېر وو. هغه دکلي په وضعیت غږېده. نابېره په گاونډ کې د درنې وسلې څو مرمۍ ولگېدلې. مسجد یې ولړزاوه. ښیښې دانه دانه ورژېدلې. ورسره د ښځې کریکې جگې شوې. ټول ور وځغاستل. مات ظرفونه، شکېدلي بالښتونه، د خام دېوال ټوټې او د کړکۍ پارچې په حویلۍ کې تیتې وې. کوټې مکملې ویجاړې وې. زړې ښځې په دوړه او لوگي کې چیغې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ژر ژر د دستکو او لوټو په لېرې کولو لګیا شول. د ځوان جسد یې واېست. ښځې په منډه په زوی ځان واچاوه. خلکو بیړه کوله که څوک ژوندی وباسي. شاه زمان او دلاور د بلې کوټې د پخسې ټوټې اړولې. مات فلزي بکس یې ولید. د جامو په منځ کې سور قطی ښکارېده. شاه زمان غلی خلاص کړ. د طلا سیټ پکې و. ژر یې په جېب ننوېست. دلاور وپسېد :

– دا څه کوې دا؟

شاه زمان په شونډو ګوته ونیوله. دلاور وبنګېد :

– د شهیدانو مال دی.

شاه زمان برګ شو :

– اغې دونیا ته یې وړي؟

– ګونا لري ګونا.

– او چپ شه! ولې یې بل چاته پرېدو؟ موږ ورته ضرورت لرو.

شېرو لېونی په منډه ننوت. ناري یې وهلې «جنګلاوه، جنګلاوه...» د قطارو جسدونو په لیدو بېرته په منډه ووت. یو سپینږیري د ماشوم جسد په لاسونو کې جګ کړ. په ژړا یې وویل:

– اخ اخ! ویش ویش ویش!

ښځې په وحشتناکه کریکه ورمنډه کړه. دوه کوڅې شاته کریم د هغې غږ واورېد. سوړ اسویلی وکړ. نازیه له ډېرې ستړیا له پښو لوېدلې وه. د دېوال په نړېدلې ټوټه کېناستله. ویې ویل:

– وی، زنګنونه مې درد کوي.

د کریم هم سا سوزېدله. نری، شونډې یې ورپېدلې:

– دې ځای نه چې ووځو ښه دی.

نازیې تېز تېز نفس اخېست. کله کله به یې د خېټې له درده مخ ګونجې شو. په ډک ستوني یې وویل:

– ښه، لږ صبر وکه!

کریم هم د دمې لپاره دېوال ته تکیه وکړه. خو پام یې شاته کوڅې ته و، چې مخېټې را نه شي. د نازیې غریو نیولی غږ ووت:

– وی، منان کومک ته راتاو شو. زموږ د پاره ولګېده.

د کریم ورته هم خوا بده وه، هم په قهر و. غاښونه یې وچیچل:

– دا سرېتوب به پکې مخکې پیدا شوی و کنه نو. جنګ به ولې کېده؟

د نازیې او ښکې روانې شوې. د راکټ مرمۍ چېرته نژدې ولګېدله. د تیږو او لرګیو ټوټې په کوڅې کې تویې شوې. د دواړو رنګ پک والوت. نازیې وویل:

– وی، کشکې خپل کور ته تللي وو.

کریم له دېواله لېرې شو. په کوڅه کې یې وکتل. غته زنه یې وخوځېدله:

– ښه دی چې لا نه یو. اغوئ به موږ الته لټوي کنه نو.

– وی، خدایه دا څوک دي؟

– څه خبر یمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازيې د چادري مخه په اوښکو لنده شوه. غرېږي ووت:

– وی توبه! هرچېرته يو څوک زموږ مخه نيسي. موږ څه ګونا کړې؟

کريم ستر ګې پټې کړې. ويې ويل:

– بخت دی بخت. زه خو وايمه، ته يې نه منې کنه نو.

د هغه ستر ګې هم ډنډ شوې. نازيې سلګۍ ووهلې. له نژدې کورونو څخه د ښځو غالمغال او د سوزېدو بوی راته. کريم د لاس په څټ ستر ګې وسولولې. د ګوتو په سرونو ودرېد. بامونو ته يې سر اوږد کړ. تورې لوخړې يې وليدلې. نازيې ته زنګ راغی. هغې د تل په څېر لوډ سپيکر وواهه. موريې پوښتنه کوله. نازيې ورته وژړل. موريې په ژړا کې دعا کوله چې په خير له کلي ووځې. د کريم له ستر ګو اوښکې وڅڅېدلې. په زړه کې يې ويل «وه خدايه د بل چا دوعا خو راته قبوله که کنه نو» په کوڅه کې غږونه شول:

– کاکا! کاکا!

دواړو شاته وکتل. وسيمه او هاجره وه. منډې يې وهلې. کريم له درده مخ بلې خواته واړاوه. ويې ويل:

– داح، يو دوئ کمې وې کنه نو.

وربرې يې په غېږ کې ونيولې. ويې پوښتل:

– تاسې دلته څه کوئ؟ مور او پلار مو چېرته دي؟

هاجرې د سا د سوزېدو له امله په پړاو پړاو خبرې کولې:

– پلاران مو نه وه. واجد ماما مې مورګانې جبې پله ته بوتلې.

نازيې غږ کړ:

– وی تاسې يې پرېښودلئ؟

وسيمې ګرد مخ وځنډه:

– نه، تاسې پسې راغلو.

– وی الا! دا دونه اوږده لاره؟ په دا مرميو کې؟

– خو موږ نارې وهلې. تاسې نه درېدلئ کنه، راځئ چې ځو!

– چېرته؟

– ماما سره مې.

وسيمې شاته لاس اوږد کړ. هلته ډزې شوې. هغې له شټو هلو سره لاس راټول کړ. کريم درېواړه ټېلو هلې:

– مه درېږئ! زر زر ځئ!

شاته د خلکو شور شو. چا په کوچيانه لهجه وويل:

– امدلته سنګر نيسو. ای! ته اغې کوڅې ته ګوره! ته دېخواته...

غږ د نورعلي و. کريم له کونجه په احتياط وکتل. لس دولس تنه د غټ ګټ او دېوال شاته پټ وو. دوو لورو ته يې کوڅې څارلې. نورعلي په مخابره کې غږېده. په لوړ غږ يې وويل:

– موږ په درې شاخه کې يو. اغوئ ستاسې خواته وتښتېدله. ژوندي درنه ونه وځي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم حیران کتل چې دا وسایل ورسره له کومه شول؟ ورناري یې کړې. نورعلي وړاندې راغی. غاړه یې یوې اوږې او بلې اوږې ته قاته کړه. ټک یې ووت. پزه یې له موسکا سره پراخه شوه. ویې ویل:

– کریم اوستاذه! ثوابونو کې شریک نشوې نو.

ده ځواب ورنه کړ. نورعلي وپوښتل:

– ښه ته نو دلته څه کوې؟

کریم ورباندې برګ شو:

– تا موټر خراب راوه کنه نو. زما دې ټول کار وران که. اوس مو د کلي نه وباسه. بچی مې د ښځې په نس کې مري.

نورعلي هم زیږ شو:

– نه وینې زما څه حال دی؟ په جبې پله یې بو ځه کنه!

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. سر یې وربېږدېده. نری، شونډې یې کېکاږلې. ویې ویل:

– نشمه. الته ستا دوه خبیثان دي. ډزې یې راباندې وکړې کنه نو.

– په تا یې ډزې وکړې؟ اربکیان دي.

کریم لیدل چې نورعلي په رښتیا حیران دی. ویې ویل:

– په مخونو یې چارخانه دسمالونه تاو کړي.

نورعلي سر وخوځاوه:

– بیا نو د ملک صیب کسان دي. لانجه دې ورسره کړې کنه. ځه که په مخه راغله ضربه به یې کمه. دا یې ته خوشاله.

د نورعلي په مخابره کې غږ شو:

– مشره، مشره!

ده خوله ورنژدې کړه:

– اورمه.

– ما ویلې ته خبر اوسه چې دوه دوښمنان مو نیولي وه.

– شابه نره! اوس چېرته دي؟

– دوزخ کې.

سړي په زوره زوره وخندل. مخابره بنده شوه. نورعلي په موسکا سر وښوراوه. نازیې ناري کړې:

– وه سړیه راځه!

کریم د لاس په اشاره صبر ته وبلله. بېرته یې مخ وګرځاوه. ویې ویل:

– ګوره روکی! کلیوال مړه شوه. کورونه چپه شوه کنه نو. ما کلینیک ولیده. لوټې لوټې شو.

نورعلي پخوهل. سر یې په غرور وښوروه:

– ودې لیده؟ الته مو ښه چل پې وکه. ټول پکې مردار شوه.

د کریم مړاوی غږ ووت:

– مریضان او ډاکټران ام شهیدان شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– غم مکوه! خپل عمل د هر چا مل دی. مسلمان جنت ته ځي، کافیر دوزخ ته.

کریم سوړ اسویلی وکړ:

– ولې، تا نه لیدله؟ اغه کافیر وه؟

– خو نو اوس به جنت کې وي.

کریم کاږه ور وکتل:

– د وړکیانو خبرې پرېږده! احتیاط کوه!

– جنګ دی کنه کریم اوستاذه جنګ. ندې دي اوریدلي؟ په جنګ کې حلوا نه ویشل کېږي.

کریم لیدل چې هغه په بله هوا کې دی. په نرمه یې وویل:

– ګوره روکی! موږ خو ویلې کلی جوړوو. دا خو ورانېږي کنه نو.

– تا دا ام ویلې چې د نیک کار دپاره باید خلک قورباني ورکي.

کریم چورت واهه چې په دې کې څه ووایي. د نورعلي غږ بیا ووت:

– غم مکوه کریم اوستاذه! صفاجان اغا یې بېرته جوړوي.

کریم پوه نه شو. سترګې یې تنګې کړې. نورعلي دوام ورکړ:

– اغه دولت سره خبرې کوي چې اربکیان وباسي. ددې ځای واک تې واخلي. پوه شوې؟ بیا به دلته زموږ پاچایي چلېږي. هرڅه به ګل او ګلزار شی. ته نه یې خبر کریم اوستاذه. خبرې غټې روانې دي.

کریم وبنګېد:

– اغو پورې به کلی ملی نه وي.

نورعلي سوړ اسویلی وکړ:

– تا خپله ویلې چې دا کلی سم ونه څنډې نه جوړېږي.

شاپې واړوله، لاړ. یودم له هرې خوا ډزې شوې. د نورعلي د ډلې شور جګ شو. کریم په منډه کې نازیې ته اشاره وکړه چې تښتنه. له مېرمنې څخه مخکې شو. د ښی کور نیمکښه دروازه یې ټېلو هله. ټول یو ځای ننوتل. د سور چرګ کټکټاک وخوت. سپې وغپل. نجونې په کاکا پسې ونښتلې. له دوو کوټو څخه لمبې ختلې. ټوله کورنۍ په حویلۍ کې ولاړه وه. ښځو او ماشومانو ژړل. ددوئ په لیدو په غوجلې ننوتل. همدا یوازینۍ روغه کوټه وه. نازیه هم له نجونو سره ورغله. کریم سپینږیري ته مخ کړ:

– وبښه شا مامد کاکا! موږ ناڅاپي ننوتلو.

په ملا کوږ سپینږیری سترګې ور واړولې. غټه پزه یې لوګي توره کړې وه. په سپینه شمله یې پاکه کړه. ویې ویل:

– اورې جنګ کې پرده نه کېږي.

کریم لمبو ته لاس ونیو:

– دا ولې کنه نو؟

– اورې موږ په منځنۍ کوټې کې وو. یو درز شو. نه مو څه لیدل، نه اورېدل. اورې په یو ډول مې بچي واېستله نو.

– څوک خو ژوبل نشو؟

شاه محمد سر وځنډه. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځه اوس ام خدای فضل کړی کنه نو!

د سپينږيري غږ ووت:

– اورې امداسې فضل دې خدای په اغه چا وکي چې دا مرمۍ يې ويشتلې دي.

کريم يې نمجنو سترګو ته وکتل. هغه پرته له دې چې مخ راوګرځوي وپوښتل:

– اورې ستا په کور خو څه ندي شوي؟

کريم د ماشوم د سرچپه والي، کلينيک ته د تګ او د جبې په پله د ډزو کيسه وکړه. په پای کې يې وويل:

– شا مامد کاکا! ما نه خو لاره ورکه ده کنه نو. څه وکمه؟

– اورې زما او ستا درد يو دی. ستا لوی آرمان د لاسه ځي. زما د ټول عمر خواري سوزي.

کريم د هغه روانو اوښکو ته وکتل. خپلې سترګې يې ډنډ شوې. ويې ويل:

– جک نشته جک؟ ټاير چې جګوي.

– جک؟ د موټر؟

سپينږيري په کونج کې وړې کوټنۍ ته اشاره وکړه. کريم جک او د لرګي کونده واخېستله. زينه يې د کوټې د ېوال ته کېښوده. سپينږيري له لاندې کتل. کريم وخوت. لوګی يې په مخ راغی. د سوزېدلي پلاستيک، ټوکر او لرګي مخلوط بوی و. د لمبو توده هوا چلېدله. مخ يې تاو ونيو. د سر له خوا د دويم دستک وتلې برخې ته يې کونده ولګوله. په هغې د پاسه يې جک ونيو. سر يې اول دستک ته تمبه کړ. د جک لاستی يې وڅرخاوه. ډنډه ورو ورو اوږدېدله. دستک بې ځايه شو. رسۍ يې ورڅخه تاوه کړه. سپينږيري ته يې وويل:

– کاکا! کشولی شې؟

هغه پښې په ځمکه خښې کړې. ټول زور يې په رسۍ واچاوه. دستک حرکت وکړ. په منځه ملا کې مات شو. له خاورو سره دننه کوټې ته ولوېد. د اور بڅرکي والوتل. سپي وغپل. له غوجلې د غوايي غږ راغی. کريم نارې کړې:

– پام کوه جينۍ! ودې نه وهي!

شاه محمد وويل:

– تړلې مې دی.

ښځو او ماشومانو د غوجلې له دروازې کتل. کريم بل دستک ته جک بند کړ. ويې پوښتل:

– الکان د شپې مستري خانه کې پاتې کېږي؟

– هو کنه. ښار نه ماښامي کې راتلله. وېرېدلمه وربانديې.

ددې کوټې چت يې وغورځاوه. لمبې مړې شوې. يوازې لوګي ختل. د بلې خوا کوټې ته لاړل. په کوڅه کې ضربې شوې. سپي په شاته شاته تګ غپل. سپينږيري لويه دروازه کلکه بنده کړه. کريم په زينه وخوت. کوڅې ته يې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د څنګ کور ته يې سترګې واړولې. ويې پوښتل:

– ګاونډيان چېرته دي؟

شاه محمد سر وخنډه:

– هی هی! چې ورځ سرچپه شي هرڅوک په ځان شي. اورې ورور مې بچي ايستلي دي. زه خبر شوی ام نه يمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د دې کوټې دستک بې ځایه کړ. رسۍ یې پکې واچوله. سپینږیري پښې ځمکې ته بندې کړې. رسۍ یې کشه کړه. په څو شېبو کې یې وروستی دستک هم وغورځاوه. کریم په لوګي کې ولیدل چې د کوټې د شا دېوال سوری دی. هغه کېوت. منځنۍ کوټه له سوزېدو وژغورل شوه. سپینږیري لاسونه اسمان ته لپه کړل:

– اورې خدای دې اېځکله شا ځمکې ته مه وروله! خدای دې بچی په خیر پیدا که! خدای دې...

د کریم سینه تنګه او ستونی ډک شو. دا وخت ورته زنګ راغی. بې نومه شمېره وه. له هغې خوا سړي وویل:

– چېرته یې؟

دی ټلېفون ته ځیر شو. اسانه شمېره وه. زیاتره صفرونه وو. اول ځل یې لیدله. لنډ ځواب یې ورکړ:

– کلي کې.

– کلي کې چېرته پیره؟

کریم ته شک پیدا شو. وروځې یې سره ورغلې. ویې پوښتل:

– ته څوک یې؟

– د تورې زوی دې یمه کنه. سودا مې ده.

کریم د تورې د ټولو زامنو غږونه پېژندل. شک یې لا زیات شو. نرۍ شونډې یې وخوځېدلې:

– د تورې کوم زوی؟ اغوئ خو کلي کې نشته کنه نو.

– پیره زه ام تلوېزون ګورمه. وایي زرین کلا کې جنګ دی. ته د چا کره یې؟

– د ځان کره.

– نه، التٰه خو نه یې پیره.

بابا کلا ته نژدې بم وغورځېد. همدا غږ په ټلېفون کې هم و. کریم وویل:

– اغه د جبې د پله سره ته وې؟

– نه کنه پیره، کوم پول؟

کریم غاښونه وچیچل. ویې پوښتل:

– مانه څه غواړې؟

– هاهاهاها، چې ودې ګورمه درته وایمه.

– اوس ولې نه وایې کنه نو؟

– په ټلېفون کې نه کېږي پیره.

غږ یې بېخي اشنا ښکارېده. کریم بیا شمېرې ته وکتل. چورت یې واهه چې څوک دی. شاه محمد نارې کړې:

– اورې سړی د کلي دی. ستا شمېره ورسره ده.

کریم ژر ټلېفون بند کړ. ویې ویل:

– ناحقه دې غږ وباسه کاکا! پېژندلی یې نه اوسې.

– نه نه، زه لرې یمه.

ټلېفون بیا وترنګېد. دا ځل شاه زمان و. دده د ځای پوښتنه یې کوله. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د شامامد کاکا کره یو . ای! وسیمه او هاجره مور سره دي. مه یې لټوئ!
– ښه؟ مورګانو سره ندي تللي؟ څه شو کر چې جوړې دي. پام پې کوه!
ټلیفون بند شو. کریم بېرته زنګ وواهه چې کمک وغواړي. د شاه زمان شمېره مصروفه وه. فکر یې وکړ چې ده ته زنګ وهي.
ښایسته شېبه یې ټلیفون ته سترګې نیولې وې. زنګ نه راته. دا وخت وسیمه په منډه راغله. وارخطا وه:
– کاکا! کاکا! ښځه دې وایي دردونه ډېر نزدې شوه.
– ډېر نزدې شوه؟
وسیمې غټ سر وخوځاوه. بېرته یې منډه واخېستله. کریم سربداله په خپل ځای وڅرخېد. له نهیلۍ څخه یې سا اخېستل تېز شول.
د نازیې زګېروی راغی. غوایه وغورېد. شاه محمد وویل:
– اورې ملک صیب نزدې دی. زنګ ووهه! اغه ډېر څه کولی شي.
کریم سوړ اسوېلی وکړ:
– نه نه کنه نو. نورعلي رښتیا وایي. ما پسې د ملک کسان دي.
– اورې زه مو د لانجې نه خبر یمه. خپه کېږه مه. اغه سمه خبره کوله. دا نه ګورې څه حال دی؟ اورې اغه دونه بد سړی ندی ګوره.
– وه کاکا! ما خو بل چا سره خوله ام نده وهلې کنه نو. امدا ملک دی. هو.
شاه محمد وړوکی طلایي ټلیفون غوږ ته ونیو. کریم غوښتل ویې دروي. هغه یې لاس ټېلواهه. په ټلیفون کې یې ملک ته مشکل
واضح کړ. هغه ژمنه وکړه چې اوس راځي. کریم وویل:
– کاکا! ښه دې ونکړه کنه نو.
– اورې ته وارخطا کېږه مه! زه خو یمه.
– نه کنه نو. ټوپک سره څه کولی شې؟
دروازه وټکېدله. سپي وغپل. کریم شاه محمد ته وکتل. هغه نارې کړې:
– اورې څوک یې؟
له هغې خوا غږ راغی:
– پیره خپل یو. خلاصه که دروازه!
غږ د مخېټي و. کریم وارخطا شو. وپسېد:
– مانه ویلې. امغه خلک دي. سړی در ته څه ووایي کنه نو؟
د شاه محمد له تښتېدلي رنګ څخه معلومېدله چې هک حیران دی. په جګ غږ یې وپوښتل:
– اورې څه کار دې دی؟
– کریم اوستاذ ته ووایه چې راووځي!
– اورې اغه لاړ.
– پیره په سپینه ږیره دروغ مه وایه کنه. د خدای نه ووېرېږه! دروازه خلاصه که!
شاه محمد وارخطا سترګې ګرځولې. غټه پزه یې ومروړله. په دروازه باندې د تومانچې ډزې وشوې. دی له ډاره شاته ولوېد.
سپی اول وکورنجېد. وروسې یې غپا پیل کړه. د ماشومانو کریکې شوې. مخېټو دروازې ته لغتې ونیولې. خو خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې یو تن په دېوال واوښت. سپي ورباندې حملې کولې. هغه په تومانچه په ککره وویشت. سپی له کورنجېدو سره سوړ پرېوت. ماشومانو کریکې وهلې. مخېټهې بل ملګري ته دروازه خلاصه کړه. په حویلۍ کې یې سترګې وګرځولې. یو یې منځنۍ روغې کوټې ته او بل غوجلې ته روان شو. شامحمد په کوټې ملا په دویم پسې منډه واخېستله. ویې ویل:

– ای ای! اورې غوجلې کې ښځې دي.

خو مخېټهې ټېلواهه. هغه ولوېد. بېرته ژر جګ شو. ښځو او ماشومانو ژړل. یو په بل کې تخته شول. دا وخت کریم دوئ د سورۍ کوټې له لارې د کور شاته وتي وو. شاه محمد د غوجلې له دروازې شاته شو. مخېټهې بېرته ووت. ملګري یې وارخطا غږ کړ:

– اله رامنډه که! دا سوزېدلې کوټه سورۍ ده. په دې وتي دي.

دواړه په لوګي کې ورک شول.

oooooooooo

کریم د باغ په دېوال لاس کېښود. خاوره تویه شوه. دېوال د راکټ د لګېدو له امله نیم شکېدلی او نیم اوپره ولاړ و. په احتیاط یې سر جګ کړ. شاته مخېټهو د کوڅې کونجونه لټول. ده په شونډو ګوته ونیوله. څلورواړه د چارمغز د چپه شوې ونې تر شاخونو لاندې ننوتل. د پاڼو تریو بوی و. نازیې مخ لڅ کړ. په سختۍ یې نفس اخېسته. لکه په چادري کې چې یې زړه تنګ شوی وي. په خېټه کې د درد له امله یې زور واهه. ټلیفون وترنګېد. ټولو شټهول. کریم ژر جېب ته لاس کړ. د بندېدو تمې یې کېکاږله. سودا یې شوه چې مخېټهو غږ اورېدلی نه وي. بیا یې د دېوال له پاسه وکتل. څوک نه ښکارېده. ویې ویل:

– لږ به نور صبر وکو. چې اغوئ ښه لرې لاړ شي. بیا به د باغ نه ووځو.

ټلیفون یې راوایست. دوه کاغذه هم راووتل. شمېره یې وکتله. د شاه زمان وه. ټلیفون یې جېب ته کړ. کاغذونو ته ځیر شو. نازیې له درده مخ آسمان ته ونیو. له زور وهلو سره یې ورنونه په منګولو کېکاږل. د غاړې رګونه یې وپړسېدل. د مېړه لاس ته یې وکتل. کریم د یو کاغذ قاتونه خلاص کړل. د تېرکال جنتري وه. د سرطان له پینځه ویشتمې څخه تر ټولو ورځو کړۍ تاوې وې. له پاسه یې په ترتیب سره یو، دوه، درې لیکل شوي وو. سترګې یې ډکې شوې. رېږدېدونکې ګوته یې یوې نېټې ته سیخه کړه. وپسېد:

– د عقرب په پینځمه مې زړه ولګېده. ماویلې بچی پاتې شو کنه نو.

د نازیې ګرد مخ له درده تک سور اوښتی و. غږ یې ووت:

– وی، په یاد مې دي. پوښتنه دې وکړه. ما ویلې وینه نده راغلې. د خورزې مخ کې دې غاړۍ واچوله.

هاجرې په جګ غږ وویل:

– اغه مورېته چې دې کېک راوه. کنه کاکا؟

کریم سر وخوځاوه. چشششې یې کړ چې ورو وغږېږي. دا ځل یې ګوته د عقرب پینځه لسمې ته ور وړه. شناوۍ بېره یې ورپېدله:

– دا ورځ مې میرحمزه ته نوی کور شرو که.

ټلیفون یې په جېب کې ولړزېده. بیا شاه زمان و. کریم په ټیټ غږ وویل:

– د غفور باغ کې یو. اورې؟... که کومک کولی شې راشه! که نه زنګ مه وهه، څوک یې وانه وري.

ټلیفون یې جېب ته کړ. دویمه پاڼه یې خلاصه کړه. دا د سږ کال جنتري وه. د حمل تر شلمې ټولې ورځې په ننبه شوې وې. هغه ګوته یو ویشتمې نېټې ته وروړه، چې نن ورځ کېدله. مخکې له دې چې څه ووایي د ملک غږ راغی:

– کریم اوستاذه! کریم اوستاذه! چېرته یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول وارخطا شول. ملک په باغ کې سترګې ګرځولې. توره لونګۍ یې په خاورو خړه وه. په پرتو شاخونو یې پښه اړوله. کریم له دېواله وسکېد. د شاخونو شاته ټیټ شو. جنتریانې یې په جېب ومنډلې. نجونې له سونګېدو سره په غېږ ورننوتلې. نازیې مېړه له متې کلک ونیو. وپسېدله:

– وی، خدایه خیر!

ملک اوس سیخ د دوئ خوا ته کتل. کریم بې واره و. یو دم تاو شو. په ملاسته یې دېوال په جوړه لغتو وواهه. هغه له لوېدو سره دوړه وکړه. کریم نازیه له لاسه ونیوله. نجونو ته یې وویل:

– اله منډه کئ!

څلور واړه کوڅې ته ووتل. ملک هم ورپسې منډه واخېستله. غږ یې کړ:

– ای ودرېږه! کریم اوستاذه! تاته وایمه!

خو دوئ منډې وهلې. ملک هم له باغه ووت. په کوڅه کې یې تېز تېز ګامونه اخېستل. دا وخت یې شاته مخېټې راپیدا شول. دزې یې وکړې. مرمۍ د کریم مخ ته په ځمکه ولګېدلې. نازیې او نجونو چیغې کړې. ټول په کونج کې تاو شول. شاته د ملک او مخېټو غالمغال شو. کریم نازیې او نجونو ته وویل چې تاسې مه درېږئ. خپله کونج ته راغی. غلې یې وکتل. ملک د یو مخېټي تومانچه او د بل مټه نیولې وه. په قهر یې وویل:

– دزې ولې کوئ؟ او، څه خبره ده؟ تاسې څوک یئ؟

تومانچې والا لاس ته ټکان ورکړ چې ځان خلاص کړي. خو ملک نه خوشې کاوه. سترګې یې ورباندې برګې کړې:

– تاسې څه کاره یئ؟ او، مخونه مو ولې پټ کړي؟

بل تن هغه ټېلو اهه:

– ته لرې کنه پیره! ستا کار ندی. اغې دونیا ته دې زړه شوی؟

تومانچه والا خوشې شو. اوس نو ملک په دواړو لاسو دویم کس ټینګ کړی و. ویې ویل:

– ای ای! زور مه وهه! پلار ته دې وایمه. ما وپېژندلئ. زه خو ناحقه ملک نه یمه.

اول مخېټي تومانچه د ملک تندي ته ونیوله. له دز سره یې وویل:

– ملک وې.

هغه له زګېروي سره په لاره کې اوږد وغځېد. وینه په مټ خاوره روانه شوه. د کریم رنګ تک سپین واوښت. په ښځې او نجونو پسې یې منډه واخېستله. نازیه ودرېدله. سا یې سوزېدله. غاړه یې کږه کړه. ویې ویل:

– وه خدایه خېټه مې چوي. پښې مې نه ځي.

کریم هغه په غېږ کې جګه کړه. ګوډ ګوډ یې منډې وهلې. پښې یې تر پخوا زیات برېښ کاوه. د لارې ښی خوا ته ویاله او د ترکارۍ پټي وو. کریم نور د نازیې د وړلو وس نه درلود. سمدلاسه ویالې ته کېوت. اوبه کمې وې. غږ یې کړ:

– د پله لاندې، پله لاندې!

نجونې هم کېوتلې. ټول تر وړوکي پله لاندې تخته کېناستل. پښې یې په خټو کې ننوتې وې. کریم په شونډو ګوته ایښې وه چې غږ مه باسئ. د نازیې سا اخېستلو غژس کاوه. همدا شېبه مخېټي راپیدا شول. د کورونو مخې ته تېز تېز روان وو. هره دروازه یې ټېوهله، دننه یې کتل. د دوئ څنګ ته ورسېدل. یو تن یې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دلته دي پیره دلته!

د کریم زړه وښوېید. خو مخپټې د دوئ شاته تېر شول. د یو کور په خلاصه دروازه ننوتل. کریم له پله ووت. وپسېد:

– پاڅېږئ! بېرته شاته ځو. زر کوئ کنه نو!

ooooooooo

کریم له ښځې او وړېرو سره په کوڅه کې روان و. د درنو وسلو یو یو ډز کېده. ذهني ستړیا یې د بدن مراندې سستې کړې وې. د ښځې ځېلې څېرې ته په کتو یې ستونی ډکېده. د مخپټو په هکله یې چورت واهه «ملک په څه شي وپېژندله؟ زه یې ولې نشمه پېژندلی؟» هرڅومره چې یې فکر د هغوئ په حرکاتو او غږ راتېولوه نتیجه یې نه ورکوله. له چخپیت کتې څخه یې پښه واړوله.

نازیې شېبه په شېبه زګېروي کول. ویې ویل:

– وی، ټول ستا دلاسه. ملک صیب کومک کاوه. ته تې تښتېدلې.

– زه څه خبر ومه کنه نو؟

– وی، خدایه، ته اېڅکله خبر نه یې. ستا ټول کارونه سرچپه دي.

د کریم ستونی لا ډک شو. د راکټ مرمۍ په ګاونډۍ کوڅې کې ولګېدلې. ده نازیه له لاسه ونیوله. ویې ویل:

– ځئ! مه درېږئ کنه نو!

د خپل کور د دېوال له سره یې کیلي واخېستله. دروازه یې خلاصه کړه. د ننه یې سترګې وګرځولې. د نوي کور چت ځوړند او دېوالونه چاودېدلي وو. د کریم زړه لا سست شو. ټولې پیسې او خوارۍ یې په اوبو لاهو شوې. کور باید مکمل له سره جوړ شوی وای. مګر موټر روغ ولاړ و. د زاړه کور په دالان کې یې د نازیې جامې ولیدلې. ور منډه یې کړه. چرګان په کټکټاک وتښتېدل. د ناستې د کوټې په دېوال کې تلوېزیون نه و. ځای یې توربخن ښکارېده. پختې یې له پښو سره کشې شوې. بالښتونه په چړې شکېدلي وو. د مېلمنو د کوټې وطني قالینه نه وه. کریم د دهلېز په پای کې د ریمې کوټې ته منډه واخېستله. هلته جامې تیتې وې. فلزي بکسونه سرچپه پراته وو. د سروزرو قطۍ نه وه. دهلېز ته راغی. سا یې سوزېدله. هاغه دسمال یې مېرمنې ته وښود چې مخکې یو لک روپۍ پکې تاو وې. ویې ویل:

– هرڅه یې وړي دي کنه نو.

نازیه په منځ دهلېز کې کېناستله. په خېټه یې لاس ونیو. ژوره سا یې اخېستله. ویې ویل:

– وی، بلا ورپسې! مور، نه اسې ام پاتې وه.

کریم حویلۍ ته ووت. شاوخوا یې سترګې وګرځولې. د نوي کور مخته او شاته دېوالونه کنډو وو. په زړه کې یې تېر شول «غله په دې لارې راغلي او وتلي دي» په منډه یې د کور شاته سر واېست. څوک نه ښکارېده. بېرته د نازیې څنګ ته راغی. هغې پښې غځولې وې. داسې زور یې واهه لکه درونډ شی چې جګوي. په سر ولاړ لمر ته یې اشاره وکړه:

– وی، ډاکټرې ویلې غرمې پورې خلاصېږې. یو څه وکه کنه! خوشې خوشې ګرځې.

– څه وکمه کنه نو؟

نازیې سلګۍ ووهلې:

– نر یې که نه یې؟ چې دونه خبره شي پټکې دې وي. چې د کار خبره شي ماته وایې څه وکمه.

کریم له قهره وپشېد. وسیمه نازیې ته ودرېدله. ویې ویل:

– خېټه دې وسولومه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې سر وخڅنډه چې په سولولو نه کېږي. د خېټې لاندېنۍ برخه يې په دواړو لاسونو نيولې وه. تا به ويل که يې خوشې کړي ځمکې ته به پرېوځي. له درده يې کله مخ يو خواته اړاوه کله بلې خواته. جنګ بيا زور واخېست. هاجره او وسيمه له نازيې سره جوخت کېناستلې. ټيکري يې ژوول. کريم تاوېده راتاوېده. چورت يې واهه چې څه وکړي. د نازيې تور پرتوګ ته يې پام شو. سربېښناک لوند و. زړه يې په سينه کې کېکاږل شو. يودم يې منډه کړه. موټر يې چالان کړ. بېرته دهلېز ته راغی. ويې ويل:

– الله الله، راځه موټر کې کېنه! ځو، ځو!

– وی په سرک؟ په مرميو؟

– هو، پروا نه کوي. زرکوه کنه نو!

نازيې دېوال ته تکيه وکړه. له زګېروي سره يې سر وخڅنډه:

– وه خدايه مړه شومه. وه زه اېچېرته نه ځمه.

سلګۍ يې ووهلې. کريم په دوو پښو کېناست. له لاسه يې ونيوله. ويې ويل:

– مانه خبره مه پټوه! دا خو ډېره موهمه ده کنه نو.

نازيې په قهر ور وکتل. په ګرد مخ کې يې پېړې شونډې وربېدلې:

– وی پرې مې ده! ته څه وايې؟ لېونی شوی يې؟

کريم يې د پرتوګ لندې برخې ته اشاره وکړه. د نازيې لکه چې تر اوسه پام نه و. وړې سترګې يې غټې غټې راووتلې. د کريم زړه ډک شو. وپسېد:

– چې مير حمزه نه وي، چاته ژوند وکو کنه نو؟ راځه پاڅې! يا به ټول نه يو، يا به ټول يو.

د نازيې وارپار خطا و. د مېړه په مخ روانو اوښکو ته يې وکتل، پاڅېدله. نجونې هم وخوځېدلې. کريم د لاس په څټ اوښکې پاکې کړې. ويې ويل:

– نه نه، تاسې اوسئ! خطر دی، ښه؟ زه شازمان ته وايمه. اغه درپسې راځي. پوه شوئ؟

نجونې يې د نوې ودانۍ د تاکاوۍ په کونج کې وړې چاردېوالۍ ته ننوېستلې. ويې ويل چې دباندې هرڅه کېدل ونه وځي. په مخ يې ښکل کړې. ترې روان شو. نجونو په تښتېدلي رنګ ورپسې کتل. موټر په کوڅه کې په لوټو کېپېده. نازيې غږ کړ:

– وی ورو کنه! مړه دې کړمه.

کريم بېخي سست شو. د مسجد فلزي دروازې نيمه لاره بنده کړې وه. هغه يې دېوال ته کږه ودروله. دننه د حويلۍ په چمن کې د کانکرېټي چت غټې ټوټې له مات منار سره پرتې وې. کريم په زوره کلمه وويله. توبې يې واېستلې. بېرته شترېنګ ته کېناست. هرڅومره چې سرک ته نږدې کېده د ډزو غږونه زياتېدل. د کوڅې په پای کې تاوېده چې په ښيښه کې يې مخېټې وليدل. په دوئ پسې يې منډې وهلې. د تومانچې مرمۍ يې د موټر په ډاله ولګېدلې. کريم اکسلرېټر ته پښه تمبه کړه. موټر د کلي په منځ سرک تېز خوشې شو. له هرې خوا ورباندې ډزې کېدلې. د څنګ ښيښې دانه دانه پرېوتلې. هغه په نازيې چيغه کړه:

– سمله کنه نو!

خپله يې سر ټيټ نيولی و. اکسلرېټر او شترېنګ يې نه خوشې کول. د ونې شاخ ورباندې په شړکس راولوېد. په پاڼو کې پټ موټر په چټکۍ پله ته نږدې کېده. له کوم شي سره ولګېد. شاخ ترې ولوېد. مخ يې چپ پلو تاو شو. نازيې اخ اخ کړ. موټر تېز روان و. کريم وېرېده چې اوس به له دېوال سره ټکر شي. بريک ته يې پښه واچوله. خو د موټر د ټوپونو له امله بيا په اکسلرېټر کېکاږل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. هغه شترنګ وڅرخاوه. د توپونو او د راکټونو ډزو غوږونه کڼول. د یو راکټ له ډز سره سم دلته هم درز شو. د کریم سر په سویچبورډ ولګېد. آرامه آرامي شوه. اوږده شېبه ګنګس و. وروسته یې ورو ورو سترګې روښانه شوې. سر یې جګ کړ. موټر په وچې ویالې کې کوږ پروت و. شاتنۍ ښیښه نه وه. راکټونه په بابا کلا لګېدل. خو ده یې غږونه نه اورېدل. نازیې ته یې اندېښنه شوه. سر یې اوږد کړ. ورمېږ یې درد کاوه. هغه د شاته سیټ د پښو په ځای کې غونجه ننوتې وه. کریم رېږدېدونکی لاس ور اوږد کړ. ویې ښوروله:

– نازیې! وه جینۍ! نازیې!

هغه وخوځېدله. کریم خوشحاله شو. هغې سر راپورته کړ. بې حاله وه. ویې ویل:

– وی، چېرته یو؟ ولاړ یو؟

کریم وانه ورېدل. خو د شونډو له حرکته یې پوه شو چې څه وایي. ویې پوښتل:

– ته ښه یې؟

نازیې ځان ته ښکته وکتل. په خپله یې لاس وګرځاوه. ورنونه یې وسولول. د هوسایۍ ساه یې واخېستله. کریم له خدای تعالی څخه د منني په دود د موټر کوږ چت ته وکتل. نازیې د پاڅېدو لپاره د مخکې سیټ تکیه ونیوله. مېړه یې له اوږو کشه کړه. په کوږ سیټ کړه کېناستله. کریم د موټر پوز ته ګوته ونیوله. ویې ویل:

– د جبار د باغ پنجره مې وهلې ده.

هغې سر وخنډه. ویې ویل:

– نه یې اورمه.

کریم خپل غوږونه په ورغوو وموښل. پشس پکې پیدا شو. د راکټونو غږونه داسې راتلل لکه څوک چې چېرته لېرې په لښته بالښت وهي. د نازیې نالښت زیات شوی و. هغه یې له موټره واېستله. په مخ یې لاس ورکېښود. په چیغه یې وویل:

– ته دلته ویالې کې غلې کېنه! زه راځمه.

نازیه هم په جګ آواز غږېدله:

– وی، چېرته ځې؟ مه ځه! زما مړی چاته پرېدې؟

– د ننه ګورمه. که څوک وي چې زېږنتون پورې مو یوسي کنه نو.

نازیې په نهیلۍ مخ واړاوه. کریم د موبایل لړزېدل احساس کړل. له جېبه یې راواېست. شاه زمان و. غاښونه یې وچیچل «کومک نه کوي اسې زنګونه وهي» ټلیفون یې بېخي بند کړ. د پنجرې د درز له لارې باغ ته ننوت. څوک نه ښکارېدل. د مڼو د ونو له منځه یې پینځه منزله ودانۍ ولیدله. حیران شو. په دومره جنګ کې یوه مرمۍ هم ورباندې لګېدلې نه وه. د قیچي شوو بوټو ترمنځ په پخه لاره روان شو. د باغ په دروازه کې چوکیدارانو د طیارو د بمبارد سېل کاوه. بل پلو یې جبار ولید چې د ودانۍ په لویې پیک دارې دروازې ننوت. ده وریسې پښه تېزه کړه. د دروازې له خولې څخه سور فرش د ننه غځېدلی و. چپ لاس ته دریځه خلاصه وه. په لوی ګراج کې رنګارنګ موټر ښکارېدل. یو یې امبولانس و. دی خوشحاله شو. په زړه کې یې وویل «ډاکټران راغلي. ای خدایه ورحمېږه! چې د نازیې دپاره یوه لاره پیدا شي» په فرش باندې مخته لاړ. په لوی سالون کې پستې چوکۍ تشې وې. مخامخ لویه کټاره داره زینه هم په سور فرش پوښل شوې وه. ښي لاس ته یې خلاصه دروازه ولیدله. زړه نازړه ننوت. هلته لویه کوټه وه. زېږې پردې او همرنګه کوچونه یې لرل. په مخامخ دېوال کې دروازه نیمکښه وه. له هاغه ځایه ډپ غږ راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سنډوله بچو! ته راشه کنه!

هلته هم لويه کوټه وه. شين فرش او شنې توشکې پکې غوړېدلې وې. خو څوک نه و. په کونج کې فلزي الماري لکه دروازه دوه پلې خلاصه وه. نژدې ورغی. هلته زينه تا کاوې ته کېوتله. غږ له هماغه ځايه راته. کريم حيران شو. په زړه کې يې وويل «پټې دروازې ته څه ضرورت دی؟» هغه په احتياط په زينه کېوت. په پای کې فلزي پنجره خلاصه وه. کريم لا چورتي شو. دا ځای ورته غير معمولي ښکارېده. په زړه کې يې تېر شول «کېدای شي د ډاکټرانو دپاره يې جوړ کړی وي» په پنجرې ننوت. لوی تالار و. مخامخ او چپې خواته يې د قطارو کوټو دروازې ښکارېدلې. ښی خواته اوږد دېوال و. د دېوال بېخ ته هرډول کمپيوټرونه، تلوېزيونونه، قالينې، جنرېټرونه، واټرپمپونه او نور سامان چې کريم نه پېژندل ايښي وو. داسې برېښېده چې زاړه شيان دلته ساتي. سترګې يې په يو تلوېزيون تم شوې. کونج يې لږ ګرېدلی و. نژدې ورغی. خپل يې و. په قالينو کې يې هم خپله وپېژندله. د سپينې شملې يوه برخه يې په غوړو زېړه شوې وه. هک حيران شو. په مخامخ کوټې کې خبرې او دربهار و. هغه غلی سر ننوېست. يو ځوان په ځمکه تاوېده راتاوېده. لاسونه، پښې او خوله يې تړلي وو. دوو کسو په کېبل واهه. جبار ورته ولاړ و. کريم له ډاره شاته شو. بيا يې سر دننه کړ. جبار د سړي له خولې رابرټېپ لېرې کړ. موبايل يې ونيو. ويې ويل:

– ورته ووايه چې د سلو لکو نه يوه روپۍ کمه وي ما وژني. وخله!

کريم تاو شو چې وتښتي. خو د زينې په سر کې د څو تنو خندا وه. هغه ژر په نيمکښه دروازه ننوت. هلته يې غټ سری ځوان سوټ پوټ پروت وليد. په خوله يې رابرټېپ لګېدلی و. کوړی کوړی وښتان يې په وينو تپلي وو. دواړو يوه شېبه ږدې ږدې يو بل ته کتل. وروسته کريم په کوټې کې نظر وځغلاوه. له چته رسۍ ځړېدله. په کونج کې ډکه بوجۍ ولاړه وه. کريم ځوان ته مخ کړ. په خپلو شونډو يې ګوته ونيوله چې غږ مه کوه. نژدې ورغی. خوله يې ورپرانېستله. ځوان په ژړا شو. شکېدلې او پړسېدلې شونډې يې وخوځولې:

– خدای ته وګوره ماما! مه مې وهه!

کريم ژر وپسېد:

– چپ چپ! زه دې نه وهمه.

– ځوړندوه مې ام مه! پلار مې پيسې درکوي.

کريم يې خوله بېرته بنده کړه. ويې ويل:

– ورو غږېږه! زه دې خلکو نه نه يمه. نوم دې څه دی؟

خوله يې ورخلاصه کړه. ځوان وپسېد:

– زړګی يمه. ای ماما! ما وباسه! وژني مې. پيسې درکومه.

کريم يې پښو ته اشاره وکړه:

– لاسونه او پښې دې ولچک دي. کيلي يې اغه خلکو سره ده. ته د چا زوی يې؟

په دهلېز کې غږ شو:

– لالا! نن زبردسته ورځ ده. داسې جنګلاوه مو ونيوله چې چې چې...

کريم د دروازې له درزه غلي وکتل. د ډاکټرانو په چپنو کې څلورو ځوانانو د اوږو قالينې وغورځولې. تلوېزيونونه يې په احتياط ودرول. جبار راغی. په جړ غږ يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، دا څه سپېره خلک دي. جنګلاوه خو په نورو ځايو کې ښه ده. ځئ وخت مه تېروئ!
يو غبرګ ځوان د پيسو او ګاڼو کڅوړې په لاس ورکړې. ويې پوښتل:
– اوس چېرته لاړ شو؟
جبار چې د کڅوړو محتويات کتل، وويل:
– د جومات کوڅې ته لاړ شئ! جنګ بانډه ګۍ کې دی. ای خلک کورو کې شته، که وتي دي؟
د نرۍ اوږدې پزې ځوان وويل:
– زياتره وتي. ځنې شوده ګان شته. مري خو وځي نه.
– رسوا نشئ! اغه چې نه ځي ختموئ يې! چې ځي، امبولانس کې يې باسئ!
ځوان کټ کټ وخندل:
– چې امبولانس ووينې لکه دمور ډولۍ چې يې راغلې وي. پالوان ام لکه ربښتيانی ډاکټر، داسې غټ غټ کېږي.
ټولو کړس کړس وخندل. څلورواړه بېرته په زينه وختل. جبار له خپلو دوو جلادانو سره پاتې شو. زنګ ورته راغی. هغه غټ تور ټلېفون غوږ ته ونيو:
– الو! اجي صيب! ... هو جنګلاوه راټولوو... ښه ده نو. نورو نه چې خبرېږمه اغو ته نه رسي... هو، ټولو سره په تماس کې يمه... نه نه، شازمان او دلاور ندي راغلي... بې غمه اوسه! ... سمه ده.
جبار ټلېفون بند کړ. د کريم په فکر کې سل پوښتنې وګرځېدلې «شازمان او دلاور ورسره څه کار کوي؟ مانه يې ولې پټه کړې ده؟ څو نه پيسې ګټي؟...» جبار د ځنګ کس ته مخ کړ:
– الکه سنډوله! اغه د تو جار زوی راوله!
دلته په کوټه کې زړګي سلګۍ پيل کړې. ويې ويل:
– ما وهي. ما خلاص که!...
کريم د هغه په خوله رابر ټېپ ولګاوه. خپل موبايل يې په جېب ور ومانډه. وپسېد:
– دغه کلي ته زرين کلا وايي. دا د جبار باغ دی.
دروازه خلاصه شوه. چاغ، رېږور ځوان ننوت. بندي يې له ګرېوانه ونيو. د مردار شوي حيوان په شان يې کش کړ. کريم د بوجۍ شاته پټ و. په احتياط يې د هلېز ته سر ښکاره کړ. هغوئ په وړاندې کوټې کې له بندي سره اخته وو. دی په منډه ووت. په وياله کې يې نازيه له متې ونيوله. وپسېد:
– جګه شه چې ځو!
– وی، پرې مې ده! څه خبره شوه؟
– خبره بله ده! بيا درته وايمه.
خو نازيه د دردونو له امله سونګېدله. په سختۍ يې قدم اخېست. کريم په غېږ کې جګه کړه. د باغ شاته تاو شو. نازيې وپوښتل:
– اوس چېرته ځو؟
– خپل کور ته.
– وی، زېږنتون ته نه ځو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کریم د زېږنتون نوم داسې خوږ لګېده لکه څوک چې جنت یادوي. زړه یې ډک شو. سر یې وښوراوه. ویې ویل:
– شازمان ربښتیا د اجي او جبار اندېوال دی. اغه ته به ووایو چې دوئ نه کومک وغواړي.
– وی، خدای دې تبا کي! تراوسه یې ولې کومک نه کاوه؟
کریم څه ونه ویل. تېز تېز یې قدمونه اخېستل. د نازیې غږ بیا ووت:
– امدلته ورته زنګ ووهه کنه!
– نه، چې دلته مو ونه ګوري. دوئ نه پوېږي چې زه خبر یمه.
– د څه شي نه خبر یې؟
– بیا درته وایمه. یو وار زموږ کار وشي کنه نو.
oooooooooo
کریم د دېوال له کونجه خپلې کوټې ته وکتل. ډارېده چې مخپټي نه اوسي. شمال پکې پختې او کاغذونه کولول. لوټې، لرګي او د کور سامانونه هر چېرته پراته وو. د ژوندیو موجوداتو خوځښت نه لیدل کېده. لکه د بلاګانو کوټه چې وي. له بله پلوه مرمۍ وې چې په هوا کې تېرېدلې راتېرېدلې. هره شېبه د لګېدو امکان و. اوس د چخپیت کټ ځنګ ته شکېدلې توشکه هم ښکارېدله. نازیه سسته پسته وه. شا یې په دېوال و ښویوله. په دوو پښو کېناستله. شونډې یې له درده کېکاږلې. زګېروی یې وخوت «امح» کریم وویل:
– مه کېنه! رسېدلي یو.
نازیې یې لاس ونیو، پاڅېدله. قدم یې واخېست. پښې یې سستې شوې. د لوېدو په مهال کریم ونیوله. په غېږ کې یې واخېستله. د خپل کور مخې ته یې نرمه کېستله. دروازه په مخ خلاصه وه. خرپ خرپ شو. کریم شاته وکتل. د ګاونډي د کوټې نیم دېوال نه و. مالوچ په چت پسې نښتي وو. وډار شو چې دننه مخپټي نه اوسي. خو غږ په کوټه کې د لوټو له منځه راته. کریم سر ټیټ کړ. برګ سپي د ماتې دروازې لاندې د انسان لاس خوړ. د کریم کانګې راغلې. غاښونه یې وچیچل. لوټه یې ورپسې واره کړه «چغی!» سپي داړې جینګې کړې. وغړنجېد. لاس یې په خوله کې ونیو او په کوټه کې یې منډه کړه. کریم ژر د واسکټ له جېبه تومانچه ډوله وسله راواېستله. نازیې ویوښتل:
– وی، دا څه شی دی؟
کریم وویل:
– التهلاره کې پرته وه.
هغه په سپي ډزه وکړه. ونه لګېد. مرمۍ د کوټې په پای کې کنډوالې ته ننوتله. سور لوګی ترې پورته شو. طیاره راغله په هماغه ځای یې بم وغورځاوه. کریم کېناست. خو نازیې په ولاړو په سر لاسونه ونیول. دواړه کور ته ننوتل. نازیې دوه درې قدمه واخېستل. په حویلۍ کې ودرېدله. کریم بیا لاسونه ترې لاندې کړل. په برنډه کې یې له غېږې کېستله. دا وخت په حویلۍ کې د خلکو شور شو. د ماشومانو ژړا وه. دوئ وډار شول. ګاونډیانې ښځې د نوې ودانۍ له لوري راروانې وې. له شنې پردې راتېرې شوې. ښېراوې یې کولې:
– هی د توپ ښبه دې شي! هی مرمۍ دې پکې سرې نشي! هی ښه ورځ دې ونه ویني!
له دوو نارینه ګانو څخه یو قمارباز تیمور و. هاجره او وسیمه یې له لاسونو نیولې وې. دا هغوئ ژړل. چې خپل کاکا یې ولید په چیغه یې ورمنډه کړه. کریم په تیمور برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا ولې؟ په دوئ دې څه کړي کنه نو؟

زرې ښځې وويل:

– خوشاله اوسه! خدای وساتلې.

کريم تېمور ته اشاره وکړه:

– دده نه؟

– نه.

کريم هوا ته لاس ونيو:

– د بم نه؟

ځوانې ښځې د څادر له درزه وکتل. په قهر يې وويل:

– د بې پتۍ نه.

– بې پتۍ؟

تېمور سپينه خولۍ شاته تېلو هله. ويې ويل:

– دسې چلو، چې کور کې ومه. چيغې مې واورېدلې. منډه مې کړه. ګورمه چې دوئ ام خوشې دي. چې دلته ننوتلو غړتاکاوۍ کې و. چې ورغلو جونې چيغې وهي او دوه کسه يې جامې باسي. يو يې په خوله لاس ونيو. بل وايي اوس يې پرېده اخر کې يې وژنو. موږ ورباندې نارې کړې. دواړه په کړکۍ وتښتېدل.

کريم وړاندې شو. تېمور يې په غېږ کې کلک ونيو. سترګو يې نم وکړ. ويې ويل:

– خير وېسې. ما په تا شک وکه کنه نو.

تېمور سر ښکته واچاوه. شونډې يې وخوځېدلې:

– ملامت نه يې کريم اوستاذه. که موږ کې وراني نه و دا حال به ولې راته؟ اول زه. اوس قمار نو څه شی دی چې ما وهه؟ پيسې بايلې، خلکو کې سپک يې، پلار او مور دې ځورېږي. بس دغسې خلک يو کنه. الته پښېمانه شو چې ګټه نلري.

کريم سر وخوځاوه. د نوي کور په لور يې اشاره وکړه. ويې پوښتل:

– اغه کسان څوک وه؟

دويم ډنګر سړي وويل:

– نه مالومېدله. په مخ يې چارخانه دسمالونه تاو وه.

د کريم سږمې له قهره وپړسېدلې. شونډې يې ورپړپېدېدلې. بيا يې وپوښتل:

– چېرته لاړه کنه نو؟

تيمور سر کوږ کړ:

– ما د دېواله د کنډوه وکتل. د لنډۍ ويالې خواته يې منډې وهلې.

کريم دواړه په غېږ کې ونيول. له ښځو يې هم مننه وکړه. هغوئ د ډزو له امله کوپ کوپ ووتل. ده نازيې ته لاس اوږد کړ:

– ته دې ټلېفون راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان او دلاور ته زنګ نه تېرېده. سپکې سپورې یې ورته وویلې. بله شمېره یې ووهله. د حویلۍ منځ ته روان شو. همدا چې
اړیکه ټینګه شوه ویې ویل:
– الکه ودروئ جنګ ودروئ!
نورعلي له څو تنو سره په بالاخانه کې په دوو پښو ناست و. ماتې کړکۍ ته یې سر جګ کړ. په دوربین کې یې بابا کلا ته وکتل.
موبایل یې شونډو ته ونیو. په کوچیانه لهجه یې وپوښتل:
– کریم اوستاذه! خدای دې خیر کي! بیا څه خبره شوې؟
– نور څه وشي؟ موږ ویلې غله به ورک شي، بې ناموسي به ختمه شي. اغه لا ډېره شوه. موږ ویلې خلک به هوسا شي، اغه تبا
شوه. زما خپله ښځه د ګېډې د بچي سره مري. شفاخانې ته یې نشمه بیولی. دا څه حال دی کنه نو؟
– دا خو ستا شخصي موشکل دی.
د کریم شونډې لا ورېږدېدلې. چیغه یې کړه:
– ټول کلی تبا شو وایمه. ته ړوند یې؟ د دې جنګ د ګټې نه تاوان ډېر دی. بند یې کئ!
نورعلي په آرامه وویل:
– ستا ایمان کمزوری شوی.
د کریم ماغزه بېخي سرچپه شول. غاښونه یې وچیچل. برګ یې وهل:
– او کېنه کمقله! زما پیشو ماته میاو. چا درباندې د دوو خرو وربشې نه ویشلې. ببرا دې نوم و ببرا. ما درنه سړی جوړ که کنه نو.
نورعلي وخندل:
– او هو هو هو. په دونه وړه خوله دونه غټې خبرې.
– ای ای ببرا ای! په خدای چې...
له هغې خوا غبرګ شو:
– ببرا دې اغه پلار دی کوپخولیه!
کریم نور د اورېدلو حوصله نه لرله. ټلیفون یې بند کړ. اوږده شېبه یې ژوره سا اخېستله. نجونو او نازیې له دالانه کتل. ده یو دم
تېز حرکت وکړ. د نوې ودانۍ له مخې یې سیخ ګول واخېست. د دروازې په لور روان شو. نازیې ته یې وویل:
– ستا ټلیفون دې ما سره وي.
– وی، نه، ادې مې زنګ وهي.
– وهي، وهي به کنه نو.
نازیې غبرګ کړ:
– وی الا! ته چېرته ځې؟
کریم په تنګ کې ځواب ورکړ:
– نور نه کېږي. یا به زه نه یمه یا دا دوه خبیثان.
– وه خدایه موږ به څه کوو؟
– بله چاره نشته کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازیې او نجونو مړاوي مړاوي ورپسې کتل. کریم له لویې دروازې ووت.

ooooooooooo

کوڅه سمه نیمه لاره او نیمه ویاله وه. لنډۍ ویاله یې بلله. هغه له خوړ څخه پیلېدله. د کلي له منځه تېرېدله. بېرته خوړ ته کېوتله. په زرین کلا کې دا مشهوره خبره وه چې نه به وخت ودرېږي، نه لنډۍ ویاله. خو نن هغه وچه وه. کریم یې په غاړه قدمونه اخېستل. په زړه کې یې ویره وه. ددې وېره چې دا بد شګون به په ټول کلي کې ده ته زیان ورسوي. دوه خبرې وې. یا به دی بېرته ژوندی نه ستنېږي، یا به یې مېرمن مړه وي. ده مخ ته او زړه یې شاته زور واهه. د نازیې وروستي مړاوي کتل یې له ستر ګو نه لېرې کېدل. په ځان یې شک و. چې په رښتیا په مخپټو پسې وتی دی، که د بې وسۍ له امله یې ښځه او بچی پرېښودل؟ نږدې دېوال ته ورسېد. د قران شریف پاڼې په کوڅه کې پرتې وې. پښه نیولی شو. پاڼې یې ښکل او د دېوال په درز ننوېستلې. د ننه حویلۍ ته یې وکتل. هرې خوا ته د کور سامان تیت و. خو د انسان حرکت نه لیدل کېده. خپله لاره یې ونیوله. نه پوهېده چې له مخپټو سره به چېرته مخامخېږي. ځان ورته داسې برېښېده لکه مېږه چې د ځناورو کمین ته روانه وي. ګوډ ګوډ کېده. خو ګامونه یې مضبوط اخېستل. د باغ د دېوال برابر روان و. مرمۍ په کړسس په ونو کې ولګېدلې. پاڼې او وړې څانګې په ځرخېدو ځمکې ته کېوتلې. خو کریم سر ټیټ نه کړ. یو قرار یې لاره وهله. کونج ته ورسېد. نابېره یې غږ واورېد:

– ودرېږه! دېخوا ته دېخوا ته!

کریم سیخ ګول وهلو ته تیار کړ. په آرامه یې مخ وګرځاوه. یو کس ورباندې د دېوال له شاڅخه د ټوپک نښه نیولې وه. مخ یې دومره تور و چې ږیره او وروځې پکې نه ښکارېدلې. دا سړی یې اول ځل لیده. ویې پوښتل:

– څه وایې کنه نو؟

– خبرې مه کوه! راځه!

کریم وړاندې ورغی. خو باغ ته ننه نه وت. ویې ویل:

– زه کار لرمه. هرڅه چې وایې امدلته ووایه کنه نو!

لویه ډله د دېوال شاته پټه وه. د جالۍ خولې والا ځوان غږ کړ:

– ای څه ورته ونه وایې، څه ورته ونه وایې! کریم اوستاذ امدا دی.

بیا کړسس شو. مرمۍ ډېرې ټیټې ولګېدلې. ټول په دوو پښو کېناستل. کریم د دېوال له سره غاړه اوږده کړه. ویې ویل:

– الاګله ته یې؟

– هو کنه. ای! په دا سیخ څه کوې؟

کریم چورت واهه چې الله ګل ورسره څه کمک کولی شي. سیخ ګول ته په کتو یې شونډې ورپېدلې:

– دوه کسه لټومه. مخونه یې په چارخانه دسمالونو پټ دي.

– ښه ښه، ما د لرې نه ولیدله. بره کوڅه کې یې منډې وهلې. دا څوک دي؟

کریم پوهېده چې الله ګل یې په خبره باور کوي. ویې ویل:

– اربکیان دي کنه نو. او چې زموږ کسان ووینې وژني یې.

د الله ګل څېره قهرجنه شوه:

– دا څه وایې؟ کشکې دې مخکې ویلي وه. ای! نو ته یې څه کوې؟

– ما پسې ام دي. چې مړ مې کي. یو ټوپک راکه! بېرته یې راوړمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله گل سر وښنده. کریم په زړه کې خوشحاله و. خو په ښکاره یې د ګیلې په دود کړې کړې وکتلې. روان شو. چورت یې واهه چې الله گل خو یې په قهر کړ. اوس څنګه هغوئ ورته راولي. په زړه کې یې وویل «ځان به ور وښیمه او نور به وتښته. اغوئ به راپسې شي کنه نو. باغچې ته به راشمه. الله گل ته به نارې کمه. اغه به یې وولي» په همدغو چورتونو کې یو کور ته ورسېد. بالاخانه یې له شکېدلي ایراني فرش او په ختو لړلو توشکو سره په کوټې کې پرته وه. تر دروازې دننه یې وکتل. مخامخ د اوسېدو کوټې یې هم چپه شوې وې. په حویلۍ کې کړوپ بایسیکل پروت و. کریم ننوت. نارې یې کړې:

– میرزا! وه میرزا! کور کې یې؟

چا ځواب ورنه کړ. خوابښې یې ټلیفون وکړ. ده وویل چې کور ته لاړم زنګ در وهم. د سر د پاسه یې د بالاخانې د دالان ځوړند چت ته وکتل. په یو دستک ولاړ و. د دستک سر د پخسې په کړه ستنه ټینګ و. دا ځای یې خوښ شو. په حویلۍ کې یې سره پلاستیکي رسۍ پیدا کړه. یو سر یې تر دستک تاو کړ. بل سر یې د بالاخانې د دېوال کنډو ته وار کړ. په خامه زینه وخوت. پاس کوږ دالان ته راغی. ځان یې شاته نیولی و چې ښویه نه شي. تر پښو لاندې یې دستک وغنګېد. دالان لږ نور هم ټیټ شو. مخامخ حویلۍ او نړېدلې کوټې ښکارېدلې. رسۍ یې کشه ونیوله، کېناست. سیخ ګول یې څنګ ته کېښود. ټلیفون یې واېست. هاغه شمېره یې په یاد وه چې ده ته یې د شاه محمد په کور کې زنګ وهلی و. له هغې خوا «الو الو» غږ شو. ده سمدلاسه وپوښتل:

– ما سره څه د ښمنې لرئ کنه نو؟

– اوو، کریم اوستاذ یې؟ تاسره مو د ښمنې نده پیره. تا کې مو روزي ده.

هغه کړس کړس وخندل. کریم اورېدل چې بل ته وایي «خپله یې زنګ وهلی دی» ده وویل:

– زه غواړم مامېله درسره وکمه.

– ښه خبره ده پیره. مامېله مې خوښېږي. چېرته یې؟

– د مېرزا کره.

– درغلو. چېرته لاړ نشې پیره!

کریم منتظر ناست و. په زړه کې یې وویل «چې په دروازه راننوځي زه به رسۍ کشه کمه. دستک به د ستنې نه خطا شي. دالان به یې په سر پرېوځي کنه نو» ژوره سا یې واخېستله. څنګ ته پروت سیخ ګول ته یې وکتل «که څوک ژوندی و. په ده به یې مردار کمه» پلان ورته فوق العاده برېښېده. په لاس کې یې سور ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. په آواز یې وویل:

– چې دا خبیثان زر راشي کنه نو.

شاته کوڅه کې شور شو. هغه د بالاخانې ددېوال کنډو ته سر جګ کړ. وسله وال کسانو پنډونه په شاکړي وو. یو یې وویل:

– ای! د غنیمت مال په ټولو برابر ویشل کېږي.

بل ټېلو اهه:

– کېنه بچو! هر چا چې هرڅونه راوړي وي د امغه دي.

کریم یو هم ونه پېژاند. خلک تېر شول. دی بېرته کېناست. ساعت یې ستر ګو ته راتاو کړ. دوه بجې او پینځه دقیقې وې. د ډاکټرې خبره وریاده شوه «سبا غرمې پورې وخت شته» خو اوس تر غرمې دوه ساعته تېر و. «میرحمزه به څنګه وي؟ نازیه ګۍ مې؟» ستوني یې ډک شو. چاره نه وه. باید انتظار وباسي. شېبه په شېبه یې کوڅې ته سر جګاوه. په غږ یې وویل:

– نه راځي کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابېره يې مخامخ په حويلۍ کې دواړه مخپټي وليدل. له حيرانتيا څخه هيښ پيښ شو. هغوئ په بله لار راغلي وو. کټ کټ يې خندل. د دواړو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. کريم ځان يوې خواته واچاوه. مرمۍ دده د ناستې په ځای ولگېدلې. سيخ گول په کړنگس حويلۍ ته ولوېد. هغوئ ورمنډه کړه. کريم غوښتل په کنډو ځان کوټې ته واړوي. خو رسۍ يې په پښو کې بنده شوه، ولوېد. دالان چپه شو. مخپټو شاته خېز کړ. کريم ځان په کنډو پسې کلک کړی و. پښه يې وښنډله. رسۍ خوشې شوه. ځان يې بره کش کړ. بالاخره په کنډو واوښت. په کوټې کې يې په گوډه پښه منډې وهلې. دلته چپه شوي دالان د دروازې مخه بنده کړې وه. مخپټي هم د بالاخانې له لارې کوټې ته کېوتل. په کريم پسې شول. ډزې يې هم کولې. يو تن ورباندې غږ کړ:

– پيره! په دا گوډه پښه به چېرته لاړ شې؟

کريم باغچې ته ورسېد. سمدلاسه په کونج تاو شو. نارې يې کړې:

– الا گله! الا گله!

خو هلته څوک نه و. شاته مخپټي په تېزۍ نژدې کېدل. کريم په باغچه کې خوشې شو. له پرتو شاخونو په ټوپونو اوښت. د تومانچې مرمۍ يې واسکټ سوری کړ. د باغچې د بلې خوا دېوال ته رسېدلی و چې مرمۍ يې په تشي کې ولگېدله. په ځمکه ولوغړېد. زخم يې سوخت شروع کړ. د پرتوگ په بډه يې توده وينه کېوتله. شاته يې وکتل. مخپټو په پرتو شاخونو پښې اړولې. دی پاڅېد. تشی يې نيولی و. په دېوال يې ځان هاخواته وغورځاوه. په خاپوړو روان شو. مخپټي هم دېوال ته ورسېدل. کريم ځان تر کونج پناه کړ. هلته تک تور کس دده سر ته ودرېد. ټوپک يې په لاس کې ځوړند نيولی و. کريم ورڅخه ټوپک تېز کش کړ. په پروتو لکه سيمساره تاو شو. سمدلاسه يې په مخپټو ډزې وکړې. دواړه د دېوال بېخ ته ولوېدل. ده ټوپک وغورځاوه. سر يې په ځمکه کېښود. بې حده ستړی و. الله گل موسکی شو. په خپل کس يې غږ کړ:

– اغو دواړو نه وسلې واخلئ!

د کريم يو لاس په تشي کې و. بل لاس يې په ځمکه ولگاوه. سر يې جگ کړ. مخپټي شواړ پراته وو. نه خوځېدل. له مرميو ډکې گردنۍ يې په غاړه وې. الله گل له څو تنو سره د کوټې په خوله کې ولاړ و. تور سړی مخپټو ته نژدې ورغی. همدا چې يې گردنۍ ته لاس اوږد کړ ډزې شوې. هغه شاته منډه واخېستله. الله گل په باغچې ضربې وکړې. ويې ويل:

– کوټې ته شئ کوټې ته!

هغوئ پناه شول. شاته ورپسې د ښمنانو هم ضربې کولې، هم منډې وهلې. کريم سر کېښود. ځان يې مړ وښود. ډله تېره شوه. هغه کېناست. ښي پايڅه يې په وينو وه. لمنه يې جگه کړه. تشی يې وکوت. په پسته کې لگېدلی و. وينه روانه وه. لاس يې ورباندې کلک ونيو. په خاپوړو د مخپټو څنگ ته لاړ. د يو چارخانه څادر يې کش کړ. هک حيران شو. دا هماغه څښور غلام و چې سهار يې د موټر په کنکشن کې ورسره مرسته کړې وه. کريم نه پوهېده چې د غلام ورسره څه دښمني وه. ژر ژر يې ملا وتړله چې وينه ودرېږي. د دويم کس څادر يې لېرې کړ. د غلام د ورور بختيار څېې په رېگ خورې شوې. د کريم ستر گې ټېغې ټېغې راوتې وې. په غږ يې وويل «خبيثان» د غلام څنگ ته موبايل پروت و. هغه يې جېب ته کړ. شايې واړوله. غوښتل يې د باغچې په دېوال واوړي. غږ راغی:

– پيره ح! کومک وکه ح!

کريم بېرته راوگرځېد. غلام کله ستر گې خلاصولې، کله پټولې. ويې ويل:

– پيره خدای ته وگوره کنه ح! ډاکټر ته مې ورسوه ح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم غابنونه وچیچل. له ستوني یې ونیو. ویې پوښتل:
– نه نو ولې؟ ولې مو زه وژلمه کنه نو؟
غلام وټوخېد. بدن یې لړزېدل پیل کړل. لاړې یې په سختۍ تېرې کړې. ویې ویل:
– پیسې درکومه ح. څونه چې غواړې ح.
کریم چیغه کړه:
– پیسې دې ځان ته ورکه رذیله. ما تاسې ته څه بد رسولي کنه نو؟
غلام سترګې خلاصې او پټې کړې. ویې ویل:
– اح، اح، ویلې امدا نن ح، مېږه او ښځه ختم که ح. درې لکه درکوو ح.
کریم یې ستونی خوشې کړ. ویې پوښتل:
– چا؟ چا درې لکه درکولې کنه نو؟ خبره کوه!...
غلام لکه اورېدلي چې یې نه وي. ویې ویل:
– ډاکټر ته مې بوځه ح! که جوړ شومه ح، دواړه ح، درته ح، وژنمه ح. پیسې مه راکوه ح! د نر وعده ده ح.
– اغه څوک دي څوک؟
– ستاح، ستاح، ستاح، سسـ...
کریم چیغه کړه:
– څه شی ستا ستا ستا؟
د غلام لړزېدل او شټوهل تېز شول. یودم سوړ پرېوت. سر یې کوږ او سترګې یې ودرېدلې. کریم یوه شېبه غلی ناست و. چورت یې واهه چې څوک زما وژل غواړي؟ د څه لپاره یې غواړي؟ ما چاته تاوان رسولی دی؟ هېڅ یې سر کار نه کاوه. غوښتل یې پاڅېږي چې د شاله خوا یې لغته وخوړه. د غلام په جسد پرېوت. مخ یې وګرځاوه. الله ګل دوه لغتې نورې هم ورکړې. ویې ویل:
– تا خو ویل اربکیان دي کنه؟ دا اربکیان دي؟
کریم په قهر شو:
– غلی ورک شه! ته ما نه پېژنې؟ ته...
الله ګل غابنونه وچیچل. په دوو پښو کېناست. ویې ویل:
– زه تا ښه پېژنمه. ولې دې زموږ کسان شهیدان کړه؟
کریم بیا هک پک شو. له کېناستو سره یې جسد ونو ته ګوته ونیوله:
– دا دواړه؟
الله ګل سر وخوځاوه. بېرته پاڅېد. کریم وویل:
– دوئ ما پسې وه کنه نو. مخکې مې درته ونه ویلې؟ ته اوس ما ددوئ سره برابروې؟
الله ګل بله لغته په ورون کې ورکړه:
– چپ منافقه! ته چې کوڅو کې ګرځېدلې، موږ شکي شوو.
هغه مخابره غوږ ته ونیوله. نورعلي ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کريم او ستاذ زموږ د کشف کسان شهيدان کړه... نيولی مې دی هو... هو ، امغه يې ام چل و... منافقان امداسې وي... چې کلي و نيسو بيا خو مالو مه خبره ده چې زندان جوړوو... اوس پې څه وکمه؟... نه نو... ښه؟...
هغه يو قرار کريم ته کتل. وروسته يې مخ خپلو کسانو ته واړاوه:
– الکه ته او ته دا مرکز ته بوځئ!
هغوئ د ټوپک په شپېلۍ کريم مخ ته ټېلو اهه. ده الله ګل ته مخ کړ:
– ای! نور بلا پسې، ماماخېل خو دې يمه کنه نو. دو نه خو...
– ځکه درته څه نه وايمه. که نه امر و چې ضربه دې کمه.
– چېرته مې لېږې؟ زه کار لرمه. تا ته خو مالو مه ده. ښځه مې مريضه ده. مري کنه نو.
د ده سترګې ډکې شوې. الله ګل شا اړولې وه. دوو تنو کريم مخ ته ټېلو اهه.
ooooooooo
دوئ د غره د لمنې وچ خوړ ته ورسېدل. کريم ټوله لاره د تېښتې لپاره مناسبه شېبه لټوله. خو په لاس ور نغله. هغه يې نورو کسانو ته وسپاره. د سمڅې په خوله کې اته نهه تنه ولاړ وو. په دوربين کې يې کلي ته کتل. کريم يې په کونج کې لاس تړلی کېناوه. ده ټول له نظره تېر کړل. يو ازې دوست محمد يې پېژنده. هماغه چې په ده لکه زوی ګران و. خو دوست محمد داسې په قهر و لکه د ده د وينو تږی چې وي. د غټې سپينې ږيرې خاوند کاږه ور وکتل. ويې ويل:
– منافقين الله تعالی خپله شرموي.
د کريم خوله وچه شوه. سر ورباندې وګرځېد. اوبه يې وغو ښتلې. دوست محمد سپېره ورکړه:
– غلی منافقه! ام مو وژنې ام رانه اوبه غواړې؟
د کريم ورته ماغزه وخوټېدل. تنفس يې تېز شو. دوست محمد غبرګه کړه:
– مګر په يو شرط اوبه درکوو!
هغه خپلو نورو ملګرو ته مخ کړ:
– دا ډېر ښه ګيلکار دی. اغه سنګر به پې جوړ کو. بيا به ورسره ګورو.
د غټې سپينې ږيرې خاوند سر وخوځاوه. ېږو هلي ځوان اوبه راوړې. کريم تنده ماته کړه. دوست محمد په لغته وواهه:
– مخکې شه! زه درته ځای ښيمه. ښه کلکه سنګکاري وکې ګوره! که نه خير دې نشته.
دواړه له سمڅې ووتل. وچ خوړ ته په کښوتې لار روان وو. دوست محمد خبرې نه کولې. کريم وويل:
– ای خره! ته خو ما پېژنې کنه نو.
دوست محمد ونه کتل. کريم بيا غږ واېست:
– دا د مور مېړونه مو څوک دي؟ د کومه شوي کنه نو؟
دوست محمد پرته له مخ تاوولو وپسېد:
– نورعلي وايي د صفان جان اغا کسان دي.
د هغه غږ اوس تغير کړی و. قهر پکې نه احساسېده. کريم وپوښتل:
– دلته څه کوي؟
– امدوئ موږ ته وسلې او پيسې راکوي کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم چورت واهه چې هغوئ ولې داسې کوي؟ زموږ کلیوال ورباندې دومره ګران دي؟ زه خو په غلطه روان نه یم؟ ښځه او زوی مهم دي که د خدای د رضا لپاره د کلیوالو اصلاح؟ اوس دواړه له سمڅې پناه روان وو. دوست محمد مخ ور واړاوه:

– تشی دې ولې؟

کریم یې سترګو ته ځیر شو. خوا خوږي پکې ښکارېدله. ویې ویل:

– غلام او بختیار وویشتلمه.

– ولې؟

– امدا خو زه ام پوېېدل غواړمه کنه نو.

دواړه د وچ خوړ بلې غاړې ته جګېدل چې نابېره چورلکه پیدا شوه. سمځه یې په راکېټ وویشتله. توره دوړه پورته شوه. په غرونو کې د وحشتناک غړانګازې شوې. مارغان والوتل. ځناور او خزندې په غارونو ننوتلې. له هوا څخه کاڼي واورېدل. دوست محمد تر غټې تیږې لاندې پټ شو. خو کریم په ګوډه پښه مخ ښکته منډه واخېستله. دوست محمد د ماشیندارې ښې ورباندې ونیوله. خو ډزې یې په چورلکه وکړې. هغه راوګرځېدله. بیا یې راکټونه خوشې کړل. کریم شاته نه کتل. له یوې تیږې یې بلې ته ټوپونه وهل. کروندو ته ورسېد. چورلکې ولید. ټیټه شوه. ضربې یې ورباندې وکړې. مرمۍ د کریم شا وخوا په ځمکه ښښېدلې. خو هغه منډې وهلې. دوست محمد بیا په چورلکه ډزې وکړې. هغې مخ ور وګرځاوه. کریم سا نیولی په کلي ننوت. سربداله روان و. یو مهال یې په سترګو تیاره شوه. رنګ دېوال ته تکیه کېناست. کله چې یې سترګې روښانه شوې د غلام او بختیار جسدونه یې څنګ ته پراته وو. ټلیفون یې له جېبه راواېست. زنګ یې وواهه. هاخوا شاه زمان د شوروا مرۍ بېرته په کاسه کې کېښودله.

دلاور ته یې وویل:

– د نازیې ورېندار ټلیفون دی.

دلاور شخوند تېز کړ. کریم وویل:

– الو الو! شازمانه! ته چېرته ورک یې؟

– کلي کې یمه. ولې؟ څه خبره ده لالا؟

دلاور غوږ نیولی و. تېزې مرۍ یې وهلې. کریم د غلام او بختیار له خوا په نجونو د تېري کیسه وکړه. د شاه زمان ټېغې سترګې لا غټې شوې. ویې ویل:

– نه، بل څوک به وه. تاریخ دداسې ډېرو پېښو شاهد دی چې کار یو چا کړی وي تاوان په بل چا وي.

– غلی د تاریخ بچیه! بل څوک څنګه وه؟ خلکو په خپلو سترګو لیدلي کنه نو.

شاه زمان غابښونه وچیچل:

– نمک حرامه! ته ودرې! وخت یې راځي.

کریم ورته د دواړو د وژل کېدو وویل. د شاه زمان تندی ګونجې شو. ټېغې سترګې یې د دلاور خواته واړولې. هغه غټ مخ ته بره ټکان ورکاوه چې څه خبره ده؟ شاه زمان وپسېد:

– غلام او بختیار د تاریخ کندې ته لوېدلي دي.

دلاور د (ولې ولې؟) پوښتنه کوله. کریم غږ کړ:

– شازمانه اورې! دلاور درسره دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو .
– په منډه زموږ کور ته لاړ شئ! که ورېندار دې ژوندئ وي زر يې شفاخانې ته ورسوئ کنه نو !
– صيي ده. ته چېرته يې؟
– زه لګېدلی يمه. ماته مه ګورئ کنه نو ! ای زرکوئ! خدای ته وګورئ!
ټلېفون بند شو. کريم لاس په ځمکه ولګاوه چې پاڅېږي. تومانچه ګوتو ته ورغله. په رېک کې پټه وه. راجګه يې کړه. چورت يې واهه چې وايې خلي که نه؟ په پای کې يې د واسکټ په جېب ننو ېستله. له ګردنيو د مرميو په ابستلو بوخت شو. د بختيار ترڅنګلې لاندې يې بله تومانچه وليدله. هغه يې هم واخېستله. سر يې بيا وګرځېد. له باغه راوتي لښتي کې اوبه نه بهېدلې. وړوکی ډنډوکی پکې و. په سکېدو ورغی. دواړه لپې يې ور اوږدې کړې. همداسې يې زړه وتښتېد. درب شو، سر يې پکې ولګېد. اوبه تيتې شوې.

ooooooooo

شاه زمان د خامو دېوالونو په وړې تاکاوۍ کې ګرځېده. د نم بوی و. سګرېټ يې ولګاوه. کله کله به يې دباندې ډزو ته غوږ ونيو. خو اوس آرامي وه. دلاور په کونج کې ناست و. ژر ژر يې مړی وهلې. ورور ته يې سترګې جګې کړې. غټه زنه يې وخوځېدله:
– راځه ډوډۍ وخوره! خبره اسې امورانه شوه ورانه.
شاه زمان برګ شو:
– چپ ورک شه! ما تاته وويلې چې خپله يې ولو. نه، ورور باندې ماشه نشمه کشولی. دا دی وخوره نو.
دلاور ورو وګرځېد. په ډکه خوله يې وويل:
– زه څه پوېږمه؟
– بلا! مرګ! زه څه پوهېدمه، زه څه پوهېدمه. چې په دا خوله يې درکمه!
– او ته دې پټکې پرېده! څه کوو؟ که پينځو بجو پورې اغه ځمکه ورنکو، اجي مو وژني اجي.
شاه زمان سرې د سګرېټ په لوګي وپړسول، بېرته يې تش کړل. ويې ويل:
– کريم لالا خبرندی چې غلام او بختيار موږ لېږلي وه.
دلاور سر وخوځاوه. شاه زمان له سګرېټ څخه دوه پرله پسې کشه وکړل. په زينه حويلۍ ته وخوت. دلاور بېرته وړوکي سپين دسترخان ته تاو شو. د شوروا له کاسې يې مړی وهلې. شېبه په شېبه يې په نارضايتۍ سر څنډه. شاه زمان بېرته راغی. دوه غټ غټ چاقوان يې په لاس کې وو. يو يې دلاور ته ونيو. هغه لاس اوږد نه کړ. ويې پوښتل:
– څه پې وکمه څه؟
شاه زمان ټېغې سترګې برګې کړې:
– ته دا واخله ای! څونه وېرېږې.
دلاور دا ځل لاس کړ. شاه زمان وويل:
– دا وار سستي ونکې! سست خلک په تاريخ کې ناکامه وي.
دلاور مړی تېره کړه. ويې ويل:
– ای! که کريم لالا پوی شي پوی؟
– په څه شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د غلام ټلیفون ورسره دی کنه. نن تا ورته څو نه زنګونه وهلي زنګونه.
شاه زمان چورتي شو. ویې ویل:
– نه، دې ته به یې څه پام شي؟
– که شي؟
– او ته پیشکې مه راخوشې کوه ورک شه! پام دې یې شي، نو څه؟ زنګ وهل خو دا مانا نلري. دسې کوو، زه به یې په خبرو کې ګیر کمه. ته یې په دا تشي کې چاقو ننباسه!
دلاور برندې برندې کتلې. شاه زمان سګرېټ کش کړ. لوګی یې په مخ راغی. تېغې سترګې یې تنګې شوې. لوګی د کوټې د چت تر وراسته دستکه ورسېد. هلته ورک شو. دی تر دېواله لاړ. بېرته راوګرځېد. په لاس کې ساعت ته یې وکتل. ویې ویل:
– لږ ناوخته ځو. چې کریم لالا ام کور کې وي. چې دواړه ختم کو.
oooooooooo
کریم سترګې وغړولې. نیم مخ او ټټر یې په اوبو کې و. پاڅېد. ختې یې له مخه ومینځلې. تشې یې وسوزېد. لمن یې جګه کړه. له مرمیو ډک جېبونه یې وشرنګېدل. زخم یې وکوت. وینه بنده وه. ډارېده چې وینه دننه نس ته تللي نه وي. که نه نو ولې یې زړه تښتي؟ هغه پاڅېد چې لاړ شي. په باغچه کې د پښو دربهار شو. یوه ډله حربکیان راورسېدل. غټ غبرګ مشر یې د غوړو څڼو له منځه کله کریم کله د غلام او بختیار جسدونو ته کتل. خپلو کسانو ته یې امر وکړ:
– ویې نیسئ!
د کریم لاس ولړزید. غو ښتل یې تومانچې راواخلي. خو مطمئن نه و چې مرمۍ پکې شته. دوو تنو په هغه ټوپک ونیو. د کریم غږ ووت:
– څه مې کړي کنه نو؟
مشر له سر تا وولو سره څڼې واچولې. ویې ویل:
– تا لا څه ندي کړي صایبه. دا زموږ کسان دې وژلي. دا ایځ ندي صایبه؟
د کریم سترګې بیا له تعجبه راووتلې. نرۍ شونډې یې ورپېډلې:
– دا ستاسې کسان دي؟
مشر په ګوابس سر وخوځاوه. ویې ویل:
– هو صایبه هو. د دوښمن په منځ کې یې کار کاوه. دا وایه چې تاسې څنګه وپېژندله؟
کریم هک پک و. مشر د ټوپک قنداق په خېټه کې ورکړ. د کریم کولمې له درده تاوې شوې. کېناست. مشر وویل:
– وایه وایه! په موږ کې څوک ستاسې جاسوس دی؟
د کریم په خاورو ککړه شناوې ږیره ورپېدله:
– زه د ایچا سره نه یمه کنه نو.
خدای خدای یې کول چې تومانچې ورسره ونه ویني. مشر بل قنداق د چپې پښې په زنګون کې ورکړ. ترک شو. کریم له چیغې سره په ناستو په ښې پښه وڅرخېد. هماغسې درد یې احساس کړ لکه اول ځل چې ماته شوې وه. مشر چیغه کړه:
– موږ دې پېژنو ګوډا. اصلي مردار ته یې. کلي کې الکان تا زموږ په ضد لمسول. پوی شوې؟ څو دیقې مخکې د دوښمن مرکز کې لیدل شوی یې صایبه. وایه زموږ د رازونو نه څنګه خبرېږئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم په غریو نیولي غږ وویل:

– نه کنه نو. زه یې بندي کړی ومه. اغوئ ام وایي...

مشر په سپېره داسې کلک وواهه چې کریم په ځمکه ولوېد. یوه شېبه یې ګنګس کتل. غوږونو یې بنګس کاوه. مشر لګیا و. ګوته یې ښندله. ده خبرې سمې نه اورېدلې. وروسته یې غوږونه ورو ورو خلاص شوه. مشر یو تن ته امر وکړ:

– وله یې!

وسله وال کس ټوپک ور واړاوه. د کریم سر بیا ګنګس شو. کوږ کېناست. سا یې بنده بنده شوه. سترګې یې ټېغې ټېغې او ښتې وې. ستوني یې له سا اخېستلو سره غړس کاوه. لاس یې جګ کړ. ویې ویل:

– وایمه، وایمه. هرڅه وایمه کنه نو.

مشر خپل کس ته د صبر کولو اشاره وکړه. یو قدم وړاندې راغی. سر ته یې ټکان ورکړ:

– وایه وایه صاییبه!

کریم د تندي خولې په ورغوي پاکې کړې. په روغه پښه یې زور کړ، پاڅېد. شناوې ږیره یې ورپېړدله:

– ما سره د جنګ نقشه ده.

– کومه ده؟

– په مغزو کې ده.

– وایه وایه!

– قلم او کاغذ غواړي کنه نو.

مشر یوه شېبه قهرجن کتل. د مخابرې شور جګ شو. تڼۍ یې ووهله. ویې ویل:

– قوماندان صیب سرور خانه اورې؟

له هغې خوا غږ شو:

– الکه چېرته ورک یې؟ ولې ترا وسه نه یې رسېدلی؟ بسم الله ګی کومک ته ضرورت لري.

ده په خوشحالۍ خبر ورکړ:

– ما اصلي کس نیولی دی. پوی شوې؟

– څوک دی؟

– اوس یې درلېږمه. خپله به یې وګورې. د دوښمن د جنګ نقشه ورسره ده. پوی شوې؟

– سمه ده. د بسم الله ګي چیغې وختلې. په یوه سا کنځا کوي. ته ځان زر رسوه!

مخابره بنده شوه. مشر د بډوهلو پایڅو ځوان ته امر وکړ:

– دا بابا کلا ته بوځه! که یې دروغ ویلي وه خپله یې وله! پوی شوې؟ جواب یې زه وایمه.

کریم یې مخ ته کړ. هغه په یوه پښه په باغچه کې ټوپونه وهل. د زړه زور یې ښخي کم شوی و. ځوان وویل:

– سم ځه نازولیه! وخت مه تېروه! که نه خو وادې ورېدل. امدلته دې سوړ غور ځومه.

کریم د شونډو په کېکاږلو او د غاښونو په چیچلو د پښې درد زغمه. ویې ویل:

– په چپه پښه زور نشمه کولی. لکه چې بیا ماته شوه کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ د لنډۍ ویالې په غاړه روان وو. کریم چورت واهه چې څنګه ځان خلاص کړي. کلیوال هم په مخه نه ورتلل چې مرسته وغواړي. هغه ودرېد. ویې ویل:

– ای! تاسې خبر نه یئ. دا ورونو دواړو خواوو ته کار کاوه کنه نو.

– په پاکو شهیدانو تومت وایې؟

د کریم سا سوزېدله. ویې ویل:

– په خدای او رسول.

– ته څه پوی شوې؟

– خو اغوئ ام په امدې ګونا نیولی و مه کنه نو.

ځوان کټ کټ وخندل. ویې ویل:

– ښه کیسه دې جوړه کړه.

– نه، دې ته حیران یمه چې زه یې ولې وژلمه؟

ځوان بیا وخندل. د ټوپک په خوله یې ټېلو اهه:

– ځه چې کیسې به دې دلته خلاصې شي. التـه به څه وایې؟

کریم په یوه پښه ټوپونه ووهل. دا ځل یې په جېب کې د مرمیو شرنګي ته د ځوان پام شو. ویې پوښتل:

– دا څه دي؟

د کریم هم پام واوښت. په یو جېب کې یې پیسې وې. ودرېد. ویې ویل:

– ای وروره! زما بندي کولو کې تا ته څه ګټه ده؟

ځوان ځواب ورکړ:

– یو دوښمن به کم شي.

– زه دوښمن نه یمه کنه نو. او که خوشې مې کې تا ته ګټه شته.

ځوان ور ځیر شو. د کریم د ننوتې خولې نرۍ شونډې بیا ورپېدلې:

– زه به پیسې درکمه. شل زره. برابر موټرسکېل پې کېږي.

ځوان په ملنډو په سرمو کې وپشېد. د کریم غږ بیا ووت:

– زه به وتښتمه. ته به هوایي ډزې وکې. که چا څه ویلې وایه دوښمن لاره نیولې وه. ایله مې ځان وباسه.

ځوان یې غټې څېرې ته کاږه وکتل. ویې ویل:

– په تا څه ایتبار دی؟ او کیسې کول دې ام خوښېږي.

کریم پیسې راواېستلې. په ورغوي کې یې ورکېښودلې:

– زه دو نه کمقله نه یمه کنه نو. د نیکي قدر راسره شته.

ځوان شا واړوله. پیسې یې وشمېرلې. شررناکه موسکا یې په شونډو وځغلېدله. تېز راوګرځېد چې ضربه یې کړي. کریم نه و. هغه د بلې کوڅې د دېوال په اوږدو په یوه پښه ټوپونه وهل. له کونجه تاو شو. شاته یې وکتل. وسله وال ځوان نه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټليفون يې راوايست. شاه زمان ته يې زنګ وواهه. هغه دده کور ته په لاره کې و. کريم په قهر شو چې ولې تراوسه رسېدلی نه دی.
ټليفون يې ورباندې بند کړ.

ooooooooo

د ټوپکو ډزې بيا داسې وې چې تا به ويل آسمان غرمبېږي. فرق دومره و چې آسمان کله کله دمه کوي. کريم په پښنه کشولو په کوټه ننوت. وسيمې او هاجرې ورمنډه کړه. ګاونډۍ ښځې شاته وکتل. موسکۍ شوه. ګوتې يې روماتېزم کړې کړې وې. خلکو شوټکۍ بلله. لوند دسمال يې په کړه منګوله د نازيې له تندي لېرې کړ. تېزه ووتله. کريم يوه شېبه دېوال ته تکيه ولاړ و. نازيې ته يې کتل. هغې سر جګ کړ. دده د خوشحالۍ اوښکې وبهېدلې. له خولې يې ووتل:

– ته تراوسه ژوندی...؟ مير حمزه به...

د نازيې غږ له زګېروي سره ووت:

– وی، اوس ام کله کله خوځېږي.

کريم د بې وسۍ سلګۍ ووهلې. نازيې غږ کړ:

– ته چېرته وې؟

کريم دوه تومانچې او موبايل ور وښودل. نازيې په ډک ستوني وويل:

– وی، وخت دې ډېر تېر که.

کريم سر وخوځاوه. سترګې يې جال جال شوې. دېوال ته تکيه کېناست. د ښځې يې په وينو سور تشي ته پام شو. په ګرد مخ کې يې ورې سترګې غټې غټې راووتلې. چيغه يې کړه:

– وی، وی، وی! ته لګېدلې يې؟

د جګېدو هڅه يې وکړه. په سختۍ کېناستله. کريم لمنه پورته کړه. تشې يې وکوت. د غلام څادر په وينو تک سور و. ويې ويل:

– پسته ده. وينه ولاړه ده. د پښې نه خلاص شو مه کنه نو.

نازيې يې غځېدلې پښې ته وکتل. د کريم زړه تښتېده. لمنه يې خوشې کړه. ويې ويل:

– که تللی شې ماته مه ګوره ځه! لاره خوشې ده. د جبې د پله.

– وی الا پښې زما ندي. زه کله بې تا چېرته تللې يمه؟ ته مې بوځه!

کريم سر وښنډه. نازيه دېوال ته تکيه تکيه کونج ته لاړه. واسلين يې له ورې الماری راوړ. څنګ ته يې کېناستله. پايڅه يې ورجګه کړه. واسلين يې په زنګون وسولاوه. کريم له ډېره درده وسونګېد. نازيې سولول نرم کړل. په دسمال يې وتاړه. ويې ويل:

– پاڅېږه چې ځو!

د کريم په سترګو تياره شوه. اوږد وغځېد. رنګ يې تک سپين واوښت. نازيې د «ولې؟ ولې؟» چيغې وهلې. نجونې هم په ژړا شوې. کريم بېرته سر راجګ کړ. ويې ويل:

– لږې اوبه راکئ کنه نو!

هاجرې په دالان کې د منګيو ځای ته منډه کړه. په ورې برنډه ګۍ باندې کودرې پراته وو. يو ازې يو منګی روغ ولاړ و. حلبي ګيلاس يې ډک کړ. دننه نازيې د کريم په تندي لاس کېښود. په ګرد مخ کې يې ډبلې شونډې ورپېدلې:

– وی الا، ته مه سمله! پاڅې! د مير حمزه غمه وخوره!

کريم سلګۍ ووهلې. عميقه سا يې واخېستله. له اوبو يې غړپ وکړ. زړه يې لږ بېداره شو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– شازمان او دلاور ته مې ویلي چې تا بوځي. چېرته ورک دي، دا خره؟

نازیې دېوال ته تکیه وکړه. کریم غوښتل شاه زمان ته زنګ ووهي. د غلام ټلیفون یې په لاس کې و. د روښانولو تڼۍ یې ووهله. په سر کې شمېره راغله. د شاه زمان وه. ده ته اشنا ښکاره شوه. خو ویې نه پېژندله. هرڅومره یې چورت وواهه د شاه زمان شمېره یې په یاده نه شوه. دا موبایل یې کېښود. د نازیې ټلیفون یې له جېبه واېست. د شاه زمان نوم یې پیدا کړ. ورباندې په قهر شو. هغه وویل اوس درځو. دده پوښتنه یې کوله چې چېرته دی؟ ده له قهره ځواب ور نه کړ. طیاره د کور په سر وبنګېدله. کریم کړکۍ ته وکتل. ورسره سم درز شو. نجونې په چیغه کېناستلې. د کریم له لاسه ټلیفون ولوېد. دېوالونه لاړل راغلل. له چته خاورې تویې شوې. نازیې اخ کړ. خېټه یې ونیوله. له درده یې زګېروي وکړل. لاسونه یې شاته په ځمکه ولګول. خېټه یې مخته کړه چې فشار ورباندې کم شي. کریم د پاڅېدو هڅه وکړه. کوږ ودرېد. ویې ویل:

– د نوي کور تاکاوۍ ته ځو. اغه ځای کلک دی.

نازیه په څلورو شوه. دېوال ته یې لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. کریم په ښي پښه د ټوپونو وهلو هڅه وکړه. زړه یې زور نه اخېست. نازیې لاس ورکړ. هاجرې د کریم او وسیمې د نازیې بل لاس ونیو. څلور واړه ورو ورو دالان ته ووتل. د چاودنې له امله د حویلۍ دپاسه دوړه خوره وه.

ooooooooo

په وطن چوک کې ترافیک لارې درولې وه. ویل یې د ورځې له خوا غټو موټرو ته د ګرځېدو اجازه نه شته. څنور کلینر په جینګه خوله زارۍ کولې. ډرېور راکېوت. د برېتونو لکۍ یې د زنې تر سره رسېدله. سمدلاسه یې جېب ته لاس کړ. پیسې یې د ترافیک په موټي ومنډلې. هغه د پیسو مقدار ته وکتل. شا یې واړوله روان شو. ډرېور وبنګېد «ټول ایمان یې امدا و» لږ وړاندې کراچۍ والا ځوان تېز تېز په کڅوړه کې رومیان اچول. خېټور مشتري نه پرېښود چې خوسا پکې تېر کړي. تور لنډکروزر په ګڼه ګوڼه کې راتاو شو. شاته یې له پیک آپ موټر څخه وسله وال تن ځمکې ته ټوپ کړ. د کراچۍ په خاوند برګ شو:

– ړوند یې؟ د میدان لاره دې بنده کړې ده بوتله!

ځوان سر وڅنډه. د رومیانو کراچۍ یې ټېلوهله. دواړو موټرو په میدان کې بریک ونیو. نرۍ دوړه یې په ډنګر عینکي سړي ورغله. هغه لاسونه په وارخطایۍ جګ کړل. دوه قدمه شاته لاړ، چې موټر یې ونه وهي. ساتونکي شاوخوا ودرېدل. د پیک آپ له سیټ څخه دوه تنه ځوانان کېوتل. د ښویه او هوښیارې څېرې خاوند د لنډکروزر څنګ ته په درناوي ودرېد. د دېو په شان غټ ځوان دروازه کشه کړه. حاجي رسول په آرامه کېوت. له عینکي سړي سره تر روغبړ وروسته یې نظر په میدان وځغلاوه. ډېر نور موټر هم ولاړ وو. مخ یې بېرته راوګرځاوه. ویې پوښتل:

– اینجینر صیب! دلته څنګه مارکېټ جوړېږي قوربان؟

ډنګر عینکي انجینر وویل:

– شاته برخه کې؟

– نه قوربان، په دا ټوله ځمکه کې.

– ښه، دا مو ام واخېستله اجي صیب؟

– امداسې یې وبوله قوربان. د قرض په بدل کې یې راکوي.

انجینر موسکی شو. سترګې یې په ټوله ځمکه وګرځولې. ویې ویل:

– هر ډول چې وغواړې امغسې مارکېټ راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د صرافۍ مارکېټ؟
– کېږي.
– ته پې کار شرو که قوربان!
انجینر سر وښنده:
– اول قواله جوړه که اجي صیب.
– داسې وبوله چې جوړه ده.
انجینر وویل:
– زه وایمه چې کار پاک وي.
– غم مکوه قوربان.
وړوکی سوزوکي راغی چې په میدان کې ودرېږي. غټ ځوان یو ساتونکي ته اشاره وکړه. هغه موټر ته نژدې ورغی. برګ شو:
– دلته ایجازه نشته.
موټروان وویل:
– پینځه دیقې یې دروومه، بېرته وځمه.
– ایجازه نشته. کوڼ یې؟
موټر مخ وګرځاوه. حاجي غټ ځوان ته وویل:
– ټول خبر که چې نور دلته موټران نه دروي. او دا کراچۍ ایسته وغورځوئ!
ځوان خپلو کسانو ته د سر اشاره وکړه. هغوئ روان شول. د انجینر غږ جګ شو:
– اجي صیب! زه خبر یمه د مارکېټ امر دې ام ندی اخېستی.
– اخیستی یې وبوله قوربان. زه یوازې نقشه نه غواړمه، تعمیر ام راته جیګ که!
په انجینر دا خبره ښه ولګېدله. موسکی موسکی کېده. حاجي د ښویه او هوښیارې څېرې ځوان ته ګوته ونیوله:
– الکه جان مامده! یو څه پیشکي ورکه!
جان محمد په آرامه موټر ته روان شو. له بېرته راتګ سره یې دوه بستې زرګوني د انجینر په ورغوي کېښودلې. هغه ژر په جېب ومنډلې. د سرک په لوري یې وکتل چې چا خو ونه لید. په موسکا یې وویل:
– ما ددې دپاره نه ویلې...
حاجي یې خبرې پرې کړې:
– بله افته باید تاداب اېستل شرو شي قوربان! بې غمه کار کوه! ځوک درته کړې نشي کتلی.
انجینر سر وخوځاوه. حاجي دواړه ځوانان له ځان سره لنډکروزر ته وخېژول. موټر په عمومي جاده وګرځېد. حاجي رسول وویل:
– چې موږ کار پیل کو او لوحه ولګوو، بیانو ښاروال ببرک ته امر نه ورکوي. یو مارکېټ شته، بل ته څه ضرورت؟
ځوانان موسکي شول. حاجي ژوره سا واخېستله. تکې سرې شونډې یې ورپېډلې:
– تر ټولو لویه کمقلي د غریب سړي ضد دی قوربان. کریم اوستاذ یادومه. ښه څه ګټه؟ خوار شې ګوډا! ځان دې تباکه.
جان محمد او غټ ځوان سرونه وخوځول. حاجي ډرېور ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زرين کلا ته ځو قوربان.

ooooooooo

شاه زمان په لاره تېز تېز ګامونه اخېستل. غابنونه يې چيچل. دلاور ترې يو قدم هم شاته نه پاتې کېده. دواړو په لاسونو کې چړې کلکې نيولې وې. کوڅې تشې او اکثره کورونه چپه وو. د يو کور مخې ته د توت غټه ونه سمه نيمه په ځمکه پرته وه. دواړه د غټ شاخ لاندې تېر شول. شاه زمان وويل:

– دې بوډۍ راباندې ناوخته که!

دلاور د چړې په څوکه د لاس څټ وګراوه. غږ يې کړ:

– ترور ده کنه. نو په چا يې غږ کړی وای په چا؟

– رنګ يې ورک که! موږ کار لرو. دا وايي اله اور مړ کئ! اله اور مړکئ! بچي يې ټول وتي دي. دا ناسته ده. کور ساتي. ګور دې شه! اغه مرمی، ام نه پې برابرېږي. که خدای مو تې بې غمه کي.

– د ثواب کار و د ثواب!

– غلی ورک شه! موږ خپله څه حال کې يو؟ وبه دې ګورمه چې الته څه کوې؟

دلاور په غټ مخ لاس تېر کړ. رنګ يې تبنتېدلی و. سترګې يې تاوېدلې راتاوېدلې. ويې ويل:

– که دا وار مې ماشين بور شو زما نور بس دی بس. دا لاين پرېدمه.

شاه زمان ودرېد. له سګرېټ څخه يې کش وکړ. په خپل برابر غږ يې وويل:

– بچي به دې خاورې خوري؟

دلاور تګ ته دوام ورکړ. غټه زنه يې وخوځېدله:

– خدای مهربانه دی. که ايغ کار نه و د شامامد کاکا بچيانو سره به ميستريخانه کې شريک شمه شريک.

شاه زمان هم ورپسې پښه تېزه کړه. ويې ويل:

– اغه لېونی دې چې تا سره خپله ګټه نيمه کي؟

– سوال به وکمه. نور توبه!

– پزه به راپرې کې کمقله! غوږ ونيسه! دسې به وکو، د ميرګل غوندې به د اجي سره شو. خدای مهربانه دی چې موږ نه ام غټ کاروباريان جوړ شي. نه وايي چې اوسې په خوئ به د اغو سې. ماته دا تاريخي چانس ښکاري. او تاريخ ګوره سړي ته يو ځل چانس ورکوي.

– نه نه، دا بدل موبلاين دي. په نيمه لاره کې دې پرېدې نيمه لاره کې.

– غلی ورک شه! يو خو تا سمې خبرې زده نکړې. لکه مستريخانه کې چې ناست يې.

– ته دې ام د تاريخ مالېمې پرېده!

شاه زمان يې د خولې پيښې وکړې:

– د توريخ موليمې پرېده! ښه کومه کنه. تا غوندې اپرې دوپړې نه وايمه. دې ته علمي بحث وايي. ای کمقله! وادې نه ورېدل ميرګل څه ويلې؟ ام تنخا ورکوي، ام اخوا دېخوا کار کېږي.

– زه پو پيږمه اخوا دېخوا يې څه ته ويلې څه ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه ته یې ویلې؟ مدا پیسې پیدا شي. ته وایې ټول خلک حلاله ګټې؟ دروغ. ما په تاریخ کې څوک ندي لیدلي چې په حلاله پیسه داره شي.

دلاور مخ بلې خواته واړاوه. ویې ویل:

– داسې ام نده نو. چې ځان ګوري جهان ګوري.

– داسې نده؟ تا په مستري توب کې د موټرو پرزې نه پټولې؟ د لسو روپو کار دې په دوه سوه نه کوه؟ څه فرق کوي؟ که په زوره دې چانه واخېستلې که په چل؟

دلاور په جېب لاس وماندہ بېرته یې تش راواېست. ویې ویل:

– کومه دی؟ پیسه داره خو نشومه پیسه داره.

– پیسه داری ته یوازې پیسې شکول بس ندي، عقل ام غواړي. تا کې اغه نشته.

دلاور بیا مخ واړاوه. شاه زمان سګرېټ کش کړ. لوګی یې په خوله کې ورک شو. بل کش یې وکړ. ټول لوګی یې په یوځل واېست. په رنګ کور ننوت. ویې ویل:

– کوځې نه دا لاره ښه ده. څوک په مخه رانشي. دسې لنډه ام ده.

دلاور پکې نظر نه درلود. ورپسې روان و. هغوئ له دوو کنډوالو تېر شول. شاه زمان بلې کوځې ته تر داخلېدو مخکې لاس جګ کړ. دلاور ودرېد. هغه سر اوړد کړ. برې خواته رنګو دېوالونو کوڅه بنده کړې وه. خو څوک نه ښکارېده. کوزې خواته روان شو. سګرېټ یې ګوتې وسوزولې. بل یې ورسره کنکشن کړ. نیم سوخته یې تر توري ننګرهاری څپلی لاندې وسولاوه. له نوي څخه یې څو پرله پسې کشه وکړل. سترګو ته یې جګ کړ. مطمئن شو چې ښه لګېدلی دی. ویې ویل:

– هاجره او وسیمه به راته ګوري. چې لاس دې ونه لړزېږي ګوره!

دلاور په سرمو کې وپشېد. شاه زمان وویل:

– پش پش مه کوه! دا څه چې دونیا کې ګورې، د ټولو ژوند د بل په مرګ کې دی. خدای تالا امداسې پیدا کړي. پوی شوې؟ ځناور وګوره! که د غوا سره شرافت وکي د ولړې مري کنه.

دلاور غټ مخ ور واړاوه. زنه یې وخوځېدله:

– ملا صیب وایي اینسان او ځناور فرق لري. اغه د ځان دپاره بل جاروي. مګر اینسان د بل دپاره ځان. اضرت ابراهیم الی سلام چې اسمایل...

شاه زمان برګ شو:

– غلی ورک شه! ته جنګ ته روان یې که تبلیغ ته؟

دلاور له ډاره لېرې شو. شاه زمان وویل:

– ته په څه خبر یې؟ تاریخ ما لوستی که تا؟ دا اوسني خلک چې ګرځي ته وایې د سرېتوب د وجې ژوندي دي؟ نه نه. ددوئ نیکونو نور وژلي چې خپله ژوندي پاتې شي. پوی شوې؟

دلاور سر وخوځاوه. ویې ویل:

– تاریخ ما ام ویلی. ستا یوازې جنګونه په یاد دي. اغه نورې خبرې دې هېرې دي هېرې.

غبرګ ځوان نابېره د دوئ مخه بنده کړه. سپینه چپنه یې په تن وه. دواړو شټو هل. هغه غټ ټلېفون وړاندې کړ. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وغرېږه!

شاه زمان زړه نازړه غوږ ته ونيو. حاجي رسول د لنډکروزر په شاته سيټ کې د دوو ځوانانو په منځ کې ناست و. تکه سپينه ګردۍ ږيره يې وخوځېدله:

– دا وسلې واخله قوربان! په کارې به دې شي.

غبرګ ځوان دلاور ته دوه ماشينګنې او دوه تومانچې په لاس ورکړې. شاه زمان د هوسايۍ سا واخېستله. ويې ويل:

– اوح، اجي صيب ته يې؟ خير ويسې! ما ويلې...

تور لنډکروزر له دوو پيک آپو سره زرين کلا ته تېز روان و. حاجي رسول د شازمان خبرې پرې کړې:

– چې کار وشو خپله به يې ببرته جبار ته ورکې قوربان!

– سمه ده.

– که کار ونشو موږ به يې درنه واخلو قوربان.

د شاه زمان سر جيټکه وکړه. پوهېده چې هدف يې د دوئ وژل وو. شوندې يې وخوځېدې:

– غم مه کوه اجي صيب! اسې به خدای نه کوي. اوس سل په سلو کې کار کېږي.

حاجي ټليفون بند کړ. دلته امبولانس د کوڅې سر ته راغی. غبرګ ځوان ور وخوت. موټر پناه شو. دلاور په وازه خوله وويل:

– موږ يې څنګه پيدا کړو څنګه؟

شاه زمان تومانچه او چاړه د نصواري جامو په جېب ومنډلې. غږ يې ووت:

– پېريان ام اجي ته کار کوي.

دواړو ماشينګنې اوږو ته واچولې. شاه زمان وويل:

– اوس ښه کار شو. چړې نه په کارېږي. ای پدې دې ډزې کړي؟

دلاور سر وښنده:

– نه، ډزې نو څه سختې لري؟ د وژلو کار دی. افغانان يې د مور په نس کې يادوي د مور په نس کې.

ترخه موسکا يې وکړه. شاه زمان د سګرېټ د کشولو په ترخ کې تېرې ور وکتلې. ويې ويل:

– ته وښيه! يويو ډز څنګه کېږي او ضربه څنګه کېږي؟

دلاور ماشينګنه واړوله راواړوله. په شاجور يې يوې او بلې خوا ته زورونه ووهل. شاه زمان يې لاس ټېلو اهه. په غټه ګوته يې نرۍ او سپنې ته اشاره وکړه. ويې ويل:

– دا ګوره! اوس يو يو ډز کوي.

هغه په او سپنه فشار راوړ. وښوېيدله. په بله درجه کې ودرېدله:

– اح! اوس ضربه کوي.

دلاور وپوښتل:

– امدا دوه کېره لري دوه کېره؟

شاه زمان له قهره آسمان ته وکتل. ويې ويل:

– څادرپې راکش که کمقله، چې طياره دې ونه ولي!

ooooooooo

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاکاوې چت او دېوالونو درزونه کړي وو. د هر راکټ له ډز سره به وغرچېدل. نجونې د ستنې څنګ ته ولاړې وې. رنګ یې الوتی او د ټیکرې څنډې یې ژوولې. شېبه په شېبه یې زینې ته کتل. داسې برېښېده چې د خپلو پلرونو راتللو ته منتظرې وې. ډارېدلې چې تر هغو پورې یې په کاکا څه ونه شي. کریم اوږد پروت و. یوازې خېټه یې له سا اخېستلو سره جګېدله او ټيټېدله. نازیه یې څنګ ته غځېدلې پښې ناسته وه. له ډېره درده یې مخ اسمان ته واړاوه او چیغه یې کړه:

– وی الاح!

کریم ورپېږدېد. ورو یې سر جګ کړ. له خولې یې ووتل:

– شازمان او دلاور ندي راغلي؟

نازیې بیا چیغه کړه:

– وی الا مړه شومه ح.

کریم کاږه ور وکتل. اوښکې یې وڅڅېدلې. په پټو سترګو له ځان سره وبنګېد:

– خلک حرام خوري. قتلونه کوي. بې ناموسي رسوي. نه یې خدای وهي نه بنده کنه نو. ما د چا یوه روپۍ نده خوړلې... خلکو لا زما خوړلي... دا ولې؟

وسیمه او هاجره وسونګېدلې. نازیه هم اوږده پرېوتله. له زور وهلو سره یې زګېروي کول. لاس یې د کریم په مخ کېښود. په هغه یې پوست ورغوی ښه ولګېد. مخ یې ورپسې کلک ونیو. ږیره یې وخوځېدله:

– ای نازیې! ته خو وینې. ما کوشش ډېر وکه کنه نو. بخت مې بدل نشو. دا دی اغه وکټله. ما بایلوله.

نازیې سر وخوځاوه چې مه ژاړه. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ورسره زور واهه. اغه ویلې ته ودرې، داسې سرچپه کانې درباندې وکمه. اغه دی ویې کړې. لارې یې بندې کړې، روغه ورځ یې راباندې سرچپه کړه. که د اوله مې غاړه ایښې وه دونه به یې نه ځورولمه.

نازیې هم سلګۍ ووهلې. کریم وویل:

– اولاد یې راته په خېټه کې سرچپه که کنه نو.

دواړو یوه شېبه غلي غلي وژړل. وروسته کریم ژوره سا واخېستله. دا ځل یې په ستونې کې ډوب غږ ووت:

– زما د لاسه په کلیوالو ام دونیا سرچپه شوه.

هغه مخ نازیې ته واړاوه. ویې ویل:

– خدای شته، ما داسې ورځ نه غوښتله. خدای خو د زړه نه خبر دی. ما الکان د نېک کار دپاره ټولول کنه نو.

نازیې هماغسې سلګۍ وهلې. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ویلې چرسیان، پوډریان، بېلماځان به ورک شي. اغه لا خرابه شوه کنه نو.

نازیې په سر لاس ورتېر کړ. په سلګیو کې وپسېدله:

– وی خدایه! زه پوېږمه. تا د کلیوالو خیر غوښته.

– نو ولې سرچپه شوه؟ ولې؟ ولې کنه نو؟

نازیې ور وکتل. مړاوې سترګې یې پټې کړې. سر یې په ځمکه کېښود. اوښکې یې د سترګو له کونجه د غوږو خواته وکولېدلې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تاته ځان ټولو نه او ښیار ښکارېده. ځکه.

کریم له سا اخېستلو سره د سلګیو جیټکې خوړلې. ویې ویل:

– نه نه...

– هو کنه. د چا خبره دې بېخي نه اورېدله.

کریم ته وریاد شوه چې د نازیې هره خبره به یې یا په ټوکو یا په قهر ردوله. ویې ویل:

– د صفاجان اغا خبره خو مې اورېدله. امغسې مې کول.

نازیې ور وکتل. تندی یې راټول شو. سپېرې شونډې یې ورپېدلې:

– یانې خپل بخت دې اغه ته په لاس ورکړی و. هر څه چې وربانډې کوي ودې کې.

– نه...

– وی، دا څوک دی؟ تا یې اېڅکله نوم ندی اخېستی.

کریم عمیق نفس واخېست:

– زه یې ام سم نه پېژنمه. د هرڅه باره کې غږېده. مګر د ځان باره کې نه غږېده.

– کور یې چېرته دی؟

– ندی راته مالوم.

– وی، پېری به وي.

– نه، بزرګ غونډې ښکاري. ښار کې یې ډېره ده.

– چې بزرګ دی ولې یې تاته خرابه لاره ښودله؟

– اغه ښې خبرې کولې.

– وی، دا څه وایې؟ ښې خبرې خو اغه دي چې اخېره یې ښه وي. تا یې اخېر ته فیکر نه کاوه؟

– دا خو زه کمقل ومه کنه نو.

نازیه غلې شوه. بېرته یې سر کېښود. کریم وغځوله:

– ای! کمقل ته خدای جزا ورکوي؟ اغه خو نه پوېږي. که پوېږدی خو اسې یې نه کول کنه نو.

نازیې جواب ورنه کړ. د هغې ټول بدن په خولو کې جپ او جوپ و. خوله یې وڅړېېدله. د پېړو شونډو سرونه یې سپېره وو. او به یې وغوښتې. کریم نجونو ته وکتل. د ستنې څنګ ته غونجې ناستې وې. زړه یې ونه شو چې په اوبو پسې یې ولېږي. ډارېده چې په حویلۍ کې په مرمۍ ونه لګېږي. خپله په سختۍ پاڅېد. په دېوال یې لاس لګاوه او په ښی پښه یې ټوپ کاوه. خو زړه یې ورسره ټنبټېده. چېرته نژدې راکټ ولګېد. کور وجړکېد. له چته شګې تویې شوې. د کریم پښه هم په زینه وښوېېدله. دوه پلګیه وکولېد. بېرته پاڅېد. زنګون یې کلک ونیو. له خولې یې ووتل «اوووح، امممح» له درده یې مخ تک سور واوښت. تېزه تېزه سا یې واخېستله. روان شو. په دمه دمه یې په ښي پښه ټوپ واهه. په حویلۍ کې له شنې پردې تېر شو. د زاړه کور په دالان کې یې له یوازیني روغ منګي ګیلاس ډک کړ. بېرته روان و چې ګاونډۍ ښځه ببر سر راغله. چیغې یې وهلې. په کریم یې شوټې منګولې خښې کړې:

– اله بچیان مې چت لاندې شوه! اله زرکوه خو! اله د خدای دپاره...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم یې کش کړ. هغه ولوېد. پښې یې بې اندازه درد وکړ. اوبه یې په تټر چپه شوې. په بدن یې سړه څپه راغله. ګیلاس په ځمکه وکولېد. ښځې، لکه لېونۍ، په ملاستو کش کړ. هغه بېرته جګ شو. په یوه پښه یې ورسره منډه واخېستله. هلته د چت یو سر د پخوا په شان د دېوال د پاسه وو. خو بل سر یې د کوټې په منځ کې لګېده. له دننه د ماشومانو چیغې راتللې. کریم د ښځې په مرسته یو یو دستک په احتیاط لېرې کړ. لاره پیدا شوه. درېواړه ماشومان سپېره راووتل. ښځې بچي په غېږ کې کلک ونیول. په چیغو چیغو یې وژړل. په کریم د ضعف حمله راتله. سا یې سوزېدله. مخ یې ښځې ته کړ:

– لېونۍ! څه د پاره ناسته یې؟ ټول کلي وتي دي کنه نو.

د ښځې ایله اوس خپل لڅ سر ته پام شو. په ځمکه پروت ټیکری یې جګ کړ. ویې ویل:

– تاسې ام یئ خو.

– موږ تللی نشو کنه نو.

– مېړه مې ایجازه نده کړې خو.

– اغه چېرته دی؟

ښځې اوږې واچولې. کریم وویل:

– اغه به راتللی نشي کنه نو. بچي باسه!

ښځه له ځایه ونه خوځېدله. د کریم زړه تښتېده. بېرته خپلې حویلۍ ته راغی. ګیلاس یې له ځمکې جګ کړ. شېبه پس په زینه تاکاوۍ ته کېوت. سر یې زنګېده. نازیې سترګې پرانېستلې. کریم ګیلاس ورکړ. هغې په سر واړاوه. کریم له درب سره اوږد وغځېد. نجونو ور منډه کړه. نازیې د پاڅېدو هڅه وکړه. ونه شوه. په ملاسته یې وپوښتل:

– وې ولې؟ وه سړیه پاڅېږه! څه وشوه؟

کریم سر وخنډه. په شونډو یې ژبه تېره کړه. ویې ویل:

– نه پوهېږمه. کله مې زړه وتښتي. نه څه اورمه، نه وینمه.

نازیې نجونو ته مخ کړ:

– اله اوبه راوړئ! وې سنګتیا مې دې شي! ما ولې وسکلې؟

هاجرې یې له لاسه ګیلاس واخېست. منډه یې کړه. خو د کریم په سترګو تیاره شوه. شواړ پرېوت.

ooooooooo

شاه زمان او دلاور د کوڅې په منځ کې د کریم د کور کونج ته ورسېدل. د دېوال له سره د راوتو انارو تویې شوې څانګې او پاڼې یې تر پښو لاندې شوې. شاوخوا یې وکتل. څوک نه لیدل کېده. شاه زمان د کریم لویه فلزي دروازه تر نظر تېره کړه. غوږ یې ونیو. ویې ویل:

– د چا غږ مې نشته. بل ځای ته یې هجرت نه وي کړی.

– ډزې دې کنه. زه ستا غږ سم نا اورمه ستا.

د لویې دروازې په څنډه کې د انسانانو د تګ راتګ لپاره وړه دروازه نیمکښه وه. دواړه هغې ته ودرېدل. شاه زمان غلې ټېلو هله. غنګس یې وخوت. زړې ودانۍ ته یې وکتل. وپسېد:

– یوه ښیښنه یې ام نشته.

– راکېټ به لګېدلی وي راکېټ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چپ شه! خدای دې نکي. وسیمه او هاجره ورسره دي.
دلاور برندې برندې وکتلې. شاه زمان بېرته ډاډ ورکړ:
– نه نه، خیرو خیریت دی. مخکې یې را سره خبرې وکړې.
په تاکاوۍ کې نازیې سریوې او بلې خواته زنګاوه. خپټه یې نیولې وه. زګېروي یې ختل. بیا به یې د کریم په مخ او به وشیندلې. وبه یې خوځاوه. په پای کې کریم سترګې وغړولې. نازیې ورته د خوشحالۍ اوښکې وڅڅولې. ګیلاس یې هاجرې ته ورکړ. کریم شاوخوا وکتل. ویې پوښتل:
– د شازمان او دلاور سره لاړه نه شوې؟
نازیه وغځېدله. ویې ویل:
– وی ح، ندي راغلي ح. وی ح، الله ح.
کریم لاسونه ولګول. د جګېدو هڅه یې وکړه. مګر زور یې ونه رسېد. بېرته پرېوت. ویې ویل:
– دا چېرته ورک دي؟ په سخته کې چې په کار نشي بیا یې څوک په بلا وهي کنه نو؟
سترګې یې نجونو ته واړولې. ویې ویل:
– دا ټلیفون راکه!
وسیمې له ځمکې څخه د غلام ټلیفون ورکړ. کریم وویل:
– آبل راکه!
هاجرې ګیلاس وړاندې کړ. کریم واخیست. ویې ویل:
– د نازیې ټلیفون یادومه. د شازمان شمېره مې په یاده نده کنه نو.
هاجرې او وسیمې د نازیې جېبونه لټول پیل کړل. کریم اوبه وڅښلې. زړه یې لا تازه شو. لاسونه یې ولګول، کېناست. خپټه یې وغورېدله. وړی و. وسیمې او هاجرې ته یې وکتل. هغوئ هم ټوله ورځ ډوډۍ نه وه خوړلې. خو غږ یې نه کاوه. ده چورت واهه چې په دسترخوان کې ډوډۍ پاتې وه که نه. په لاس کې یې د غلام ټلیفون اړاوه را اړاوه. پاس دواړه ورونه له زاړه کوره تېز راووتل. شاه زمان وویل:
– تللي دي.
دلاور لاس د نوي کور په لور وخوځاوه. دواړه لکه غله د ګوتو په سرونو ور وخوځېدل. له شنې پردې تېر شول. په نوې ودانۍ ننوتل. په تاکاوۍ کې غږونه وو. شاه زمان ورور ته په خوښۍ وکتل. دلاور د تاکاوۍ د زینې په سر کې نارې کړې:
– کریم لالا! موږ راغلو، موږ راغلو.
چا ځواب ورنه کړ. هغوئ په زینه کښوتل. د تاکاوۍ په منځ کې یې لوښې ولیدلې. لکه دوئ ته چې منتظرې وي. خو کریم او نازیه نه ښکارېدل. دوئ پښنه تېزه کړه. شاه زمان خپل څادر د اوږې دپاسه ټول کړ. ماشینګنه یې ښکاره شوه. وسیمه یې په غېږ کې کلکه ونیوله. په مخ یې ښکل کړه. دلاور هم له هاجرې لاسونه تاو کړل. شکرونه یې واېستل. شاه زمان وپوښتل:
– کاکا دې څه شو لورې؟
وسیمه غلې وه. د کونج له ورې چاردېوالۍ غږ راغی:
– دلته یمه. ونه خوځېږئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د چاردیوالۍ په خوله کې کوږ ولاړ و. د تومانچې شپېلۍ یې سیخ دوئ ته برابره وه. دلاور وویل:
– لالا! ولې؟ دا څه کوې دا؟
کریم سر وخوځاوه. سترګې یې ډکې وې. شناوۍ یې ورپېدله:
– زه په ټوله خبره پوی یمه. تاسې غلام او بختیار زموږ وژلو پسې رالېږلي وو کنه نو. زه وایمه چې شازمان څنګه دیقه په دیقه زنګ وهي. زموږ د ځای پته یې اغوئ ته ورکوله.
– نه لالا نه، په خدای که...
کریم د غلام ټلیفون ور وښود:
– په دې کې هر څه شته. شازمان ورته وایي چېرته یئ؟ کریم لالا او ورېندار مو څنګه کړه؟
د کریم سترګې پټېدلې. سر یې وڅنډه. چې ځان بیداره وساتي. ویې ویل:
– ای ای! خبره خلاصه ده کنه نو. وسلې کېدئ!
دواړه ورونه یودم د خپلو لوېو شاته کړوپ شول. شاه زمان غږ کړ:
– ډز ونکې! ورېره دې لګېږي.
دلاور غبرګه کړه:
– دا دواړه خو په جنګ کې درپسې درغلي. دونه ورباندې ګران یې ګران.
کریم ناري کړې:
– بل څوک وغولوئ! ودرېږئ! ولمه مو. ودرېږئ کنه نو!
هغوئ په شاتګ زینې ته لاړل. نجونې یې له ځان سره کشولې. کریم د تومانچې نښه نیولې وه. له چاردیوالۍ راووت. خطایي ډز یې وکړ. نجونو چیغې کړې. نازیې په چاردیوالۍ کې له زګېروي سره ککره راپورته کړه. شاه زمان او دلاور لوېې نه خوشې کولې. کریم په یوه پښه ټوپونه ووهل. سترګو یې سیاهي کوله. همداسې په زینه ورپسې وخوت. دواړه ورونه په حویلۍ کې له شنې پردې تېر شول. کریم له نوې ودانۍ ونه وت. د دروازې له څنګه یې کتل. یودم ضربه شوه. دده څنګ ته مرمۍ ولګېدلې.
هغه ژر شاته شو. د دلاور غږ راغی:
– لالا! لالا!
کریم ځواب ور نه کړ. بیا بیا ضربې شوې. د نازیې زګېروي راتلل. کریم په اندېښنه د تاکاوۍ په لور مخ وګرځاوه. یودم پاڅېد. د کړکۍ نه یې څو ډزې د حویلۍ د دروازې په لور وکړې. بېرته کېناست. له هغې خوا هم د ماشیګڼې ضربې شوې. دا هاغه ورونه وو چې ده ورباندې مکتب ووایه. ودونه یې ورته وکړل. کریم سلګۍ ووهلې. په زړه کې یې وویل«بخته! چې نور دې راته څه کرلي دي؟» د مېرمنې زګېروي ورته د ځنکدن په څېر ښکاره شو. په یوه پښه یې تاکاوۍ ته منډه کړه. نازیه له چاردیوالۍ راوتې او په منځ میدان کې پرته وه. ویې خوځوله. هغې سترګې خلاصې کړې. ویې ویل:
– وی ح، پرې مې ده ح!
کریم یې څنګ ته کېناست. په مخ یې لاس ورتېر کړ. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– پاڅېږه کنه نو؟
نازیې اوږد زګېروی وکړ. سره پرېوتله. د کریم شونډې مرۍ مرۍ شوې. په ژړا کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای نازیې! ته مه مره کېږه! میرحمزه درسره دی کنه نو.

هغې لکه چې نه اورېدل. کریم یې په مخ لاس کېښود. نرمه یې وخوځوله. ویې ویل:

– ای! امدونه وه؟ آ؟ دې دونیا کې زموږ برخه امدونه وه؟ ای نازیې! اورې؟ زه نه وایمه، مري خو هر څوک مري. سخته اغه ده چې ارمانجن مړ شي کنه نو.

کریم عمیق تنفس وکړ. زړه یې سست شو. په څنګ کې یې پرېوت. د هغې په څنګله یې سر کېښود. سترګې یې پټې کړې. بیا یې په خاورو خړه ږیره وخوځېدله:

– په یاد دې دي؟ تا ویلې بله ښځه وکه چې بچی راوړي! زه په قار شومه. ما ویلې موږ ژوند یو ازې د اولاد د پاره کوو؟ ځان ته یې نه کوو؟ تا خو امزما د پاره ویلې. زړه خو دې نه و کنه نو.

هغه سترګې وغړولې. نازیې ته یې وکتل. هغې له اوږدو سلګیو سره اوږده زورونه وهل. کریم په دمه دمه دوام ورکړ:

– زه دې خفه کړمه. هو کنه نو. تا فیکر کاوه، چې، ما ته ټولې ښځې یو شی دي؟ نه کنه نو. ته خو مې د واده نه مخکې ام خوښېدلې. د ځانه راته ګرانه وې، د ځانه. خیر دی، مه یې منه. هو، د خلکو خبرو، طانو کترو زما ټول پام اولاد ته اړولی و. زه ځورېدلمه. ځکه راته سور اور شوې وه. ما لیدلې. ته ام راسره سوزېدلې. خو کومک مې نشو کولی. خدای منې؟ په امغه حال کې ام ته راته د ټولې دونیا نه ګرانه وې. ځکه مې بله ښځه ونکړه کنه نو. خو خدای شته چې میرحمزه دې په نس شو زه بدل شومه. نه پوهېږمه ولې؟ ځان او جهان خو پرېده د تانه ام راته اغه ډېر ګران شو...

کریم سلګۍ ووهلې. سر یې دروند شو. سترګې یې پټې کړې. دباندې ډزې یې لړې لړې اورېدلې. وبنګېد:

– ای ګرانې! اغې دونیا کې خو به درېواړه یو ځای شو...

په سترګو یې تیاره او خبرې یې په ستوني کې ورکې شوې.

ooooooooo

دواړو ورونو د کنډو څنګ ته شا لګولې وه. په بامونو مرمۍ تېرېدې راتېرېدې. شاه زمان شېبه په شېبه د لاس ساعت سترګو ته جګاوه. نجونې د نړېدلې دېوال د ټوټو ترمنځ نورې هم ننوتلې. شاه زمان د کریم د کور دننه وکتل. دلاور وپسېد:

– ای! لالا او ورېندار خپله مري. موږ ته ضرورت ام نشته ضرورت.

شاه زمان مخ ور واړاوه. ټېغې سترګې یې برګې کړې:

– ته به پاتې شې؟ پینځه بچې کېږي کنه.

دلاور په افسوس سر وخوځاوه. شاه زمان وویل:

– چې څنګه یې اویلۍ، ته راوباسو؟

موبایل یې وترنګېده. د جبار زنګ و. په جړ غږ یې وویل:

– شازمان یې؟

– هو.

– یو سات وخت لرئ.

ټلیفون بند شو. د شاه زمان سا اخېستل تېز شول. ټېغې سترګې یې بې واره څرخېدلې. یو مهال په نجونو تم شوې. دلاور یې حرکات څارل. هغه نجونو ته اشاره وکړه چې دلته راشئ. دواړه په منډه ورغلې. ده وویل:

– تاسې به یو تاریخي کار وکئ! کریم کاکا دې تاسې ته څه نه وایي. دننه لاړې شئ! اغه مړ کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو خولې وازې پاتې وې. دلاور يودم ورتاو شو:
- دا څه وايې؟ د مغزو ويرېنګ دې خراب شوی ويرېنګ.
- او غلی! په تاريخ کې شازادګانو خپل پلرونه وژلي. دا خو کاکا دی.
دلاور سر وځنډه:
- نه نه...
شاه زمان په قهر ورتاو شو:
- چاره څه ده؟ که داسې ونکو يو سات پسته به موږ ام تاريخ شو.
- کېنه تاريخ شو تاريخ شو! زه مې خپله لور نه پرېږدمه نه.
- په تا لکه چې مانه ډېره ګرانه ده.
د ننه کريم هما غسې د نازيې په څنګله سر اېښی و. سترګې يې پټې وې. هغې شهوهل. ژر ژر يې سا واخېستله. سترګې يې خلاصې کړې. غټه ګوته يې د مېږه په اننګي ووهله. غږ يې کړ:
- و سړيه ح! د مير حمزه پلاره ح!
کريم يودم نېغ کېناست. له خولې يې ووتل:
-آ؟ نازيې! څه دې ويلې کنه نو؟ مير حمزه څه شو؟
د هغې سترګې پټې وې. په زور وهلو کې يې ډبلې شونډې ورپېدلې:
- ما ويلې ح... ته ځه ح! ماته مه ګوره ح!
کريم يوه شېبه کتل. بيا يې خپل مخ په ورغوو کې ونيو. ويې ويل:
- ته راپورې خاندې؟
- نه کنه ح. زه خو مرمه ح، ته خو به ژوندی يې کنه ح.
د دلاور غږ راغی:
- کريم لالا! کريم لالا! وسيمه او هاجره درته يو څه وايي. ويې نه ولې!
د کريم سترګې مړاوې مړاوې کېدلې. د زينې په لور يې واړولې. وسيمه او هاجره پښنه نيولې روانې وې. لاسونه يې شاته وو. کريم غږ کړ:
- تېزې راځئ کنه نو.
خو هغوئ له هر قدم سره په بل قدم فکر کاوه. کريم شاته په ستنه سر لګولی و. بيا يې غږ کړ:
- پام پام کنه نو! پښو ته ګورئ! ونه ولېږئ!
هغوئ هم پلګيو ته وکتل. په پای کې ورسېدلې. بدن يې رېږدېده. سا يې تېزه تېزه اخېستله. کريم لاس اوږد کړ. ويې ويل:
- راځئ کنه نو!
خو هغوئ نه نژدې کېدلې. دی په ناستو لږ ور وسکېده. يودم د دواړو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. د کريم سا بنده شوه. هغوئ په ماشو زور واهه. دی په بيړه شاته وسکېده. ځان يې په نازيې واچاوه. هغه يې ټوله پټه کړه. ډزې شوې. مرمې يوې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې خوا ته ولګېدلې. ده شا ته وکتل. نجونو زېړ رنګ نیولی و. تومانچې په ځمکه پرتې وې. کریم لاسونه په ستنه ولګول، پاڅېد. په ټوپونو ورغی. دواړه یې له مټو ونیولې. نجونو هېڅ نه ویل. یو قرار یې کاکا ته کتل. له باندې څخه د دلاور غږ راغی:

– هاجرې! وسیمې! هاجرې! هاجرې!

د نجونو سترګې هم ونه رپېدلې. بیا بیا غږ ونه شول. کریم په لوړ غږ ځواب ورکړ:

– ژوندۍ دي.

مخ یې نجونو ته واړاوه:

– تاسې زه وژلمه؟

یو ې هم ځواب ونه وایه. کریم دواړه مخته ټېلوهلې. په خپلو ټیکریو یې په ستنې پسې وتړلې. د نازیې ټلېفون یې راواخېست. زنګ یې وواهه. ویې ویل:

– ای! خبیثه! اورې؟ پینځه دیقې وخت درکومه. لاسونه جګ کړ دننه راشئ! که رانغلئ کنه نو، لورګانې مو وژنمه.

د هاجرې او وسیمې چونګس پورته شو. شاه زمان وویل:

– نه نه، ته دا کار نکوې.

– ولې زه درته نر نه ښکارمه؟ تاسې یې ماسره کولی شئ، زه یې نشمه کولی؟

د شاه زمان سترګې راووتلې. غږ یې کړ:

– ای ای ای! داسې ونکې! په خدای چې ټوټه ټوټه دې کمه.

– ما سات قید که. لاس دې خلاص کنه نو.

شاه زمان نارې کړې:

– ته ودرې! ته غوږ ونیسه! په خدای او رسول...

ټلېفون بند شو. دلاور وارخطا و. دېوال ته پناه کوپ کوپ نژدې ورغی چې په هوایي مرمۍ ونه لګېږي. ویې پوښتل:

– څه وایي څه وایي؟

– وایي تسلیم شئ که نه هاجره او وسیمه وژنمه.

دلاور نیغ ودرېد:

– ما تاته وویلې چې مکوه! مکوه! په خدای چې په هاجرې څه وشي، زه بیا تاسره ګورمه.

شاه زمان مړاوی و. ویې ویل:

– دادی وګوره! مادرته نه ویلې؟ ورور دی او ورور دی. دا یې ورور. وړې ماصومې ورېرې یې دي. اغوئ څه ګونا کړې؟

هاخوا کریم په هاجرې او وسیمې تومانچه ونیوله. هغوئ کریکې وهلې. نازیې سر لېږ جګ کړ. ویې ویل:

– وی ح خو شې ح! مه کوه ح!

– ته ودرېږه چې پوی شي کنه نو. چې بد سړی کېدل اسانه دي. ښه سړیتوب سخت دی.

هلته دلاور د لور کریکې اورېدلې. وارخطا و. شاه زمان یې له لاسه کش کړ:

– راځه چې ورشو کنه! څه ته ناست یې څه ته؟

– مه کړېږه ورک شه! چې لاړ شو خو ما او تا ام وژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر دی. چې لورکۍ مې خوشې کې لورکۍ مې.

شاه زمان په آرامه وویل:

– لېونی کېږه مه! عقل نه کار واخله. ته داسې وکه! ننوځه! کوټې ته مه ځه! پرې چې اغه راووځي! امدا چې راووت زه یې ولمه.

دلاور وویل:

– ښه او ښیار یې. خپله نه ځي. ما لېږي ما. که ومې ولي؟

– نه کنه. چې دواړه نه یو یوازې تا ته څه نه وایي. ځه مه وېرېږه! زر کوه! پینځه دیقې پوره کېږي.

شاه زمان د دېوال له شاڅخه نښه نیولې وه. دلاور ننوت. له پردې تېر شو. ټوپک یې ډزو ته تیار نیولی و. غږ یې کړ:

– کریم لالا! چېرته یې؟

له هغې خوا ځواب راغی:

– تاکاوۍ ته راځئ!

دلاور شاه زمان ته وکتل. هغه اشاره وکړه چې لاړ نه شې. ده غږ کړ:

– نه، هر څه چې وایې په اویلۍ کې یې ووایه په اویلۍ کې!

– تاسې نه غواړۍ چې لورګانې مو ژوندۍ اوسي کنه نو.

د هاجرې او وسیمې د ژړا غږ جګ شو. دلاور وویل:

– مکوه مکوه! درځمه.

ورو ورو وړاندې ورغی. د نوي کور سالون ته ځیر و. شاه زمان له قهره مخ واړاوه. دلاور په لیندهډو له زینه پورته شو. شاه زمان ورپسې و. دلاور سالون ته داخل شو. ورو ورو د تاکاوۍ د زینې سر ته ورغی. لاندې یې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د هغه ټول پام په کونج کې ورې چاردېوالۍ ته و. په زینه یو قدم کېوت. شاه زمان هم ورپسې سالون ته ننوت. کریم په حویلۍ کې له کونجه تاو شو. د چپې پښې په ځای یې لرګی په ځمکه لګاوه. د نوې ودانۍ په زینه وخوت. شاه زمان د لرګي ټک ټک واورېد. مخ یې وګرځاوه. کریم تومانچه وړباندې نیولې وه. په شونډو یې ګوته کېښوده. شاه زمان لاسونه جګ کړل. دواړه په زینه تاکاوۍ ته روان شول. هلته کریم په دلاور غږ وکړ:

– الکه! شاته ونه ګورې! ټوپک کېده!

هغه همداسې وکړه. کریم نژدې ورغی. ویې ویل:

– مخ و نه دېوال ته کړئ!

د دلاور ټوپک یې په لرګي لېرې ټېلواهه. پلاستیکي رسۍ یې ورکړه. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

– د شازمان لاسونه شاته وتړه! کلک یې وتړې!

دلاور همداسې وکړل. کریم وویل:

– اوس ته شا واړاوه!

خپله یې د رسۍ په بل سر د ده لاسونه وتړل. بیا یې کلک سوک په خوله کې وواهه. هغه ولوېد. د ده خپله هم سر وګرځېد. شاته چپه شو. بېرته کېناست. سر یې وځنډه. سترګې یې ښې خلاصې ونیولې. پاڅېد. لرګی یې د دلاور ملا ته واړاوه. هغه چیغې وهلې، ده وارونه کول. نجونو هم په زوره زوره ژړل. کریم همدا کار له شاه زمان سره هم وکړ. دواړه په ځمکه پراته وو. له پزو یې وینې تللې. د کریم جامې په خولو کې لندې خیشتې وې. مخامخ د دېوال بیخ ته کېناست. د ټوپک خوله یې ور اړولې وه. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما په تاسې ظلم کړی؟

دواړو سرونه وښورول.

– ستاسې مال مې خوړلی؟

هغوئ بیا سر وښوراوه. کریم غاښونه وچیچل. لاس یې په دېوال ولګاوه پاڅېد. ویې ویل:

– ولې؟ ولې کنه نو؟

د دلاور په وینو سرې شونډې وخوځېدلې:

– د اجي رسول د لاسه داجي رسول.

د کریم نظر د هغه په مخ تم شو. ویې ویل:

– ای ښېلۍ مخیه! زه درته کمقله ښکارمه؟ د اجي رسول په دې کې څه کار دی کنه نو؟

شاه زمان د خولې وینې تو کړې. غږ یې ووت:

– د اغه په موږ قرض دی.

کریم له چیغې سره مخ تاو کړ:

– په ما پورې یې څه کنه نو؟

– یو سلو شل لکه دي.

کریم مکمل راوګرځېد. خپل تندی یې په ګوتو کېکاږه. ورو یې وویل:

– یو سلو شل لکه؟ هه، تاسې په دونه پیسو څه کول؟

شاه زمان غلی شو. دلاور غږ کړ:

– تاته مو ندي ویلي لالا. موږ په پوډریانو پوډر خرڅوو پوډر. څه وخت مخکې یو سړی راغی. ډېر پوډر یې په کار وه. خارج ته یې وړل. ښه ګټه پکې وه. موږ د اجي د کس نه په قرض واخېستل. پوډر مو اغه سړي ته ورل. په لاره کې پولیسو ونیولو. خدای فضل وکه اجي راپیدا شو اجي. موږ یې پولیسو نه خلاص کړو.

شاه زمان او دلاور په څلورو شول چې کېښې. کریم سر وښوراوه:

– تاسې خره وئ چې داکار مو کاوه؟

دلاور سر وخوځاوه:

– خره نو څه ته وایي؟

شاه زمان پزه په اوږه وسولوله. ویې ویل:

– بیا موږ د ځمکو قوالې ورکړې. خو اغه کمې وې. یوه افته وخت یې راکړی و. ویلې یا به پیسې راوړئ یا مو وژنمه.

کریم له درده وخندل:

– لېونی دی؟ چې تاسې مړه کې پیسې به یې څنګه شي؟

دلاور ژړ وویل:

– اغه امداسې کوي.

– دا جنګ کې یې پلار نشي راتللی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان سر ښکته واچاوه، ویې ویل:
– ته یې مه منه.
– تاسې خو ژوندي یئ کنه نو.
– نن پینځو بجو پورې وخت شته.
کریم شا واړوله. ویې ویل:
– چې مانه مو پټه کړې وه بلا مې درپسې. مانه څه غواړئ مانه؟
– خو اجي ستا د ښار ځمکه غواړي.
دلاور غبرګه کړه:
– ویلې ویې وژنئ، ځمکه یې درته په میراث پاتې کېږي. قرض پې خلاصېږي.
– تاسې ام ومنله؟
– نه، موږ اول تاته وویلې تاته. تا رانکړه.
– تاسې خو داسې ونه ویلې کنه نو.
شاه زمان تېغې سترګې بلې خواته واړولې:
– ځنګه مو ویلي وه؟ که ته خبر شوی وې چې موږ پوه‌ږ خرڅوو...
هغه خبره نیمه پرېښودله. کریم سر وخوځاوه:
– چې جنګ شو تاسې ته خدای درکړه کنه نو. هر کار وکه څوک نه خبرېږي. چې غلام او بختیار مو څنګه راضي کړه؟
دلاور وویل:
– موږ خبر وو چې اغوئ په پیسو هر کار کوي هر کار.
د کریم زړه ډک شو. سلګۍ یې ووهلې. ویې ویل:
– موبارک! تاسې کامیابه شوئ. موبارک! نازیه ګۍ او میر حمزه مو ووژل.
دواړو ورونو د پرتې ورېندار په لور وکتل. کریم په سلګیو کې غږ واېست:
– په تاسې لورګانې څونه ګرانې دي؟ امداسې په ما ام ښځه او بچی ګران دي کنه نو... یو بچی و... پیدا کېدو پورې پاتې نشو...
ژړا یې د خبرو مخه نیوله. عمیقه سا یې واخېستله. ویې ویل:
– زه په ژوند کې نور څه لرمه؟ په خوب کې، په ویښه، په لمانځه کې مې بچی لیده. تاسې اغه رانه...
هغه په چیغو چیغو وژړل. نازیه وسونګېدله. بیا په اړخ واوښتله. کریم په ټوپونو ورغی. غږونه یې ورباندې وکړل:
– نازیې! نازیې!
هغه وبنګېدله:
– وی ح، ژوندی یمه ح.
د کریم بدن په سلګیو ولړزېده. په پای کې یې ژوره سا واخېستله. لاړې یې تېرې کړې. مخ یې ورونو ته وګرځاوه. ویې ویل:
– که زه ستاسې او تاسې زما په ځای وای ما سره مو څه کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوارو له خولې خبره نه وتله. کریم مرمۍ تېره کړه. هغوئ هک پک کتل. وسیمه او هاجره وسونګېدلې. کریم دواړه له ستنې خلاصې کړې. په غېږ کې یې کلکې ونیولې. په مخ مخ یې ښکل کړې. ویې ویل:

– لېونو! تاسې خو زما ورېرې یئ. زه نو تاسې وژنمه؟ ما په تاسې دا دوه خره نیول کنه نو.

نجونو کلکه غېږه ورکړه. په زوره زوره یې وژړل. د دلاور هم بغارې شوې. نارې یې کړې:

– خدای ته وګوره! بد شوي. مرګ زموږ سترګې نیولي. عقل کار نه کوي عقل. ای لالا! چې ته هرڅه وایې اغه کوو.

د شاه زمان هم اوښکې وبهېدلې. کریم غاښونه وچیچل. ټوپک یې د دلاور په تندي کېښود. هغه سترګې ژرژر رپولې. سا یې تېزه تېزه اخېستله. هاجره وسونګېدله. کریم هغه پرېښود. ټوپک یې د شاه زمان په تندي ونیو. د هغه ټېغې سترګې بېخي له پولو راووتلې. دا ځل د وسیمې سونګی وخوت. کریم ژور تنفس کاوه. له ټوپک لېرې کولو سره یې یو دم شا واړوله. په برابر غږ یې وویل:

– ورېندار مو شفاخانې ته ورسوئ! زه چې هرڅه لرمه ستاسې شوه.

دواړه ورونه هک پک شول. ډار او ژړا یې وتښتېدل. باور یې نه کاوه. کریم غږ کړ:

– که مامېله مو قبوله وي زر کوئ کنه نو.

دوارو ژر ژر سرونه وښورول. کریم یې لاسونه خوشې کړل. درېواړه د نازیې سرته ودرېدل. د هغې سترګې نیمې خلاصې وې. له سا اخېستلو سره یې اوږد زګېروی وخوت. ملا یې له ځمکې جګه کړه. بېرته درب ولګېدله. شاه زمان کریم ته کړ:

– که په شفاخانه کې مړه شوه؟

– تاسې یې ژوندۍ ورسوئ. زما جایداد ستاسې شو.

دلاور تاو شو چې ورېندار په شا کړي. کریم غږ کړ:

– کراچۍ شته.

هغه یې په کراچې کې کېږه سملوله. دواړو ورونو د سترګو په رپ کې له حویلۍ واېستله. کریم او نجونې هم ورپسې شوې. د کوځې په سر کې میرګل له درېو تنو سره ولاړ و. هغه وپوښتل:

– ترورزیه! چېرته چېرته؟

شاه زمان وویل:

– ورېندار مو ده. شفاخانې ته یې بیایو.

– بس ایجازه نشته ترورزیه.

دلاور دلاس ساعت ژر سترګو ته ور وړاندې کړ:

– پینځه ویشت دیقې خو شته پینځه ویشت دیقې. دونه وخت کې مکمل اینجن جګېږي.

میرګل ببرې وروځې بره کش کړې:

– نه ترورزیه. بس اینجن بیا په اغې دونیا کې جګوه! دونه وخت کې ایله ورسېږو.

– د اجي صیب پیسو دپاره دا کار کوو کنه.

– بس مخکې به مو کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم لرګی په ځمکه لګاوه راورسېد. د نازیې په پښو یې چادري سمه کړه. پوښتنه یې کوله چې څه خبره ده؟ د دواړو ورونو رنګ پک الوتی و. شاه زمان ټلیفون راواخیست. ویې ویل:

– ته ودرېږه! د اجي صیب سره وغږېږمه. الو! اجي صیب! ... هو کار شوی وبوله. خو ورېندار مې باید شفاخانې ته ورسومه... نه، وخت پوره ندی... نه نه، خو د کریم لالا سره زموږ مامېله امداسې ده... نه اغې ته ضرورت نشته خپله یې راکوي... شل دیقو کې به کوشش وکو... نه، خو... کېږي...

ټېلیفون بند شو. میرګل وویل:

– ترورزیانو! بس مخته شئ!

شاه زمان یو قرار ورکتل. په پای کې یې په آرامه غږ واېست:

– ته ودرېږه! دا ورېندار خو کورته بوځو کنه. دونه وخت خو شته.

ټول بېرته حویلۍ ته ننوتل. په تاکاوۍ کې شاه زمان ټلیفون راواخیست. ژر ژر یې ګوتې ووهلې. غوږ ته یې ونیو:

– الو! قوماندان صیب سرور یې؟... شازمان یمه، مالېم شازمان... ما ویلې یو کار وکه!... مریض لرمه. عاجل دی. شفاخانې ته یې بیایو... نه، لګېدلی ندی. ښځه ده. په ماشوم مریضه ده... د اجي رسول کسان مې نه پرېدي... ته څنګه پکې نه یې؟... دا خو ستاسې تاریخي مسولیت دی چې د ظلم مخه ونیسئ... ګوره... ته غوږ ونیسه...

ټلفون بند شو. هغه بله شمېره ووهله. ویې ویل:

– الو! نورعلي! ... نورعلي شهید شو؟... ته څوک یې؟ ... الله ګل؟... شازمان خبرې کومه... خدای ته وګوره خوریه! کومک وکه!... مریض مې مري... هو ورېندار مې ده... د اجي رسول راباندې پیسې دي. اوس شفاخانې ته مو نه پرېدي... څنګه دې په اجي زور نه رسي؟... هو کریم اوستاذ ژوندی دی...

ټلفون بند شو. هغه له ځان سره سپکې سپورې وویلې. دروازه وټکېدله. میرګل نارې کړې:

– ترورزیانو راووځئ کنه! پینځه لس دیقې پاتې شوې.

د شاه زمان خوله وچه وه. دلاور په ډک ستوني وویل:

– خبره خلاصه ده خلاصه. هاجرې لورې! مورته دې وایه بخشش کوه!

غټه زنه یې ولړزېدله. شونډې یې مرۍ مرۍ شوې. درېواړه سالون ته وختل. خو وسله یوازې له کریم سره وه. میرګل غږ کړ:

– بس راوځئ که درپسې درشو؟

کریم نارې کړې:

– الکه! دا زما کور دی کنه نو. که ننوتلئ ګیله د ځانه کوئ!

د میرګل مخ تک سور شو. ویې ویل:

– ترورزیه! بس ستا ام اجل راغلی.

خپلو کسانو ته یې امر وکړ چې په کور واوړي. ببر څټي د دېوال له سره سالون تر برېد لاندې ونیو. دوه تنه د کنډو له لارې په کور ننوتل. کریم لرګی لګاوه روان شو. فرش شوې کوټې ته لاړ. د کړکۍ له لارې یې دواړه د دېوال په بېخ کې وویشتل. دلاور د سالون له کړکۍ هر څه لیدل. سر یې په دواړو لاسونو کې ونیو. کېناست. ویې ویل:

– څه خبره بېخي خرابه شوه. اوس د اجي بریکونه څوک نیسي څوک؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګل د کنډو له څنګه د خپلو کسانو مړي ولیدل. څنګ ته ولاړ ببر څټي کس ته یې وویل:

– ترورزیه! بس دا ګوډ خو سم لیوني دی.

ملګري یې غاښونه وچیچل. په کور یې دوامداره ضربه وکړه. دننه وسیمه په منډه سالون ته راوختله. د ضربو له امله ولوېدله. په پروتو یې غږ کړ:

– اله کاکا ښځه! کاکا ښځه!

کریم له لرګي سره په یوه پښه په زینه منډه واخیستله. د نازیې سر ته ودرېد. هغې به شتوا هه بیا به ارامه پرېوتله. لکه سا چې نه اخلي. ده ورباندې غږونه وکړل. خو هغې هیڅ ډول عکس العمل نه ښود. کریم په زوره زوره وژړل. نجونو هم ورسره چیغې وهلې.

شاه زمان او دلاور ورسېدل. کریم یې له متو ونیو. هغه لاسونه کش کړل. ویې ویل:

– لاړه! نازیه مې ارمانجنه لاړه کنه نو.

سلګۍ یې ووهلې. بیا یې غږ ووت:

– وه میرحمزه مې! وه ومې نه لیده کنه نو.

ښه یې چیغې ووهلې. وروسته یې سر ښکته واچاوه. شا یې له سلګیو سره غورځېدله. خو غږ یې نه خوت. شاه زمان او دلاور نا ارامه تاوېدل. کریم او ښکې پاکې کړې. د لرګي په مرسته پاڅېد. شاه زمان ته له لاس اوږدولو سره یې وویل:

– ته ټلیفون راکه!

حاجي رسول ته یې زنګ وواهه. په برابر غږ یې وویل:

– زه درته په خپل کور کې منتظریمه...هو، د ښار د ځمکې قواله درکومه.

دواړو ورونو غټې غټې کتلې. نازیې شتوهل. زګېروي یې وختل. په کریم بیا د سلګیو حمله راغله. ورونو ته یې مخ واړاوه:

– ځئ! شاته دېوال سوری دی. تاسې نجونې وباسئ! زه اجي سره مامېله خلاصومه.

دلاور وویل:

– موږ به ام یو موږ.

– نه، چې تاسې نه یئ ښه ده.

شاه زمان غږ کړ:

– تا یوازې نه پرېدو.

کریم نازیې ته مخ کړ. ویې ویل:

– زه ام یوازې نه پاتې کېږمه. ځئ چې اغه اوس رسېږي کنه نو.

دواړه ورونه او نجونې د کړکۍ په لور روان شول. کریم ورپسې غږ کړ:

– ما ویلې موږ دواړه څنګ په څنګ خښ کئ!

شاه زمان او دلاور یو بل ته وکتل. د کریم غږ بیا راغی:

– که میرحمزه مړ...

ستونی یې داسې وپړسېد چې خبرې یې بندې شوې. بیا یې هڅه وکړه:

– که بچی مې مړ پیدا و... اغه ته په منځ کې قبر جوړ کئ... چې دواړو ته نزدې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا د سلګيو حمله ورباندې راغله. ورونو يې هيڅ ونه ويل. د وړې کړکۍ له لارې يې اول لونې واېستلې. ورپسې خپله وختل. د ودانۍ شاته تاو شول چې په سورې د دېوال ووځي. ميرګل ورباندې ټوپک ونيو. وپسېد:

– تروزيانو! بس خبرې ونکئ!

ooooooooo

کريم څوړند سر په حويلۍ کې کېناست. لرګي يې څنګ ته کېښود. چې زړه به يې تښتېده نو خوله به يې آسمان ته کړه. ژوره سا به يې واخېستله. د دېوال له کنډو څخه يې لمر ته وکتل. له هرې خوا د ماشيندارو غږونه راتلل. دا مهال د کلي په کوز سر کې ډزې ودرېدلې. کريم غوږ ونيو. فکر يې وکړ چې يوه خوا ماته شوه. ورو ورو نژدې ډزې هم بندې شوې. الوتکې لا هم ګرځېدلې. له کوڅې څخه د موټر غرهار راغی. تورلنډ کروزر له دوو پيک آپو سره د کور مخې ته ودرېد. د ګڼو پښو درب درب شو. په لسګونو وسله وال په دروازه ننوتل. د حويلۍ په بېلابېلو برخو کې ځای په ځای شول. حاجي رسول او جبار تر شنې پردې تېر شول. کريم شوار ناست و. حاجي د نوي کور څوړند چت ته وکتل. په درند و قدمونو وړاندې راغی. جبار وويل:

– کريم اوستاذه څنګه يې؟

هغه ځواب ورنه کړ. جبار خپلو پرتو مړو ته د لاس اشاره وکړه:

– تا زما کسان ووژل.

کريم بيا ځواب ورنه کړ. ميرګل د نوې ودانۍ د دېوال له کونجه کتل. څنګ ته يې د شاه زمان او دلاور لاسونه تړلي او په ځمکه پراته وو. هاجره او وسيمه يې سرونو ته ناستې وې. په خولو يې دسمالونه تاو وو. دلته حاجي په آرامه کريم ته وويل:

– کاش چې دا عقل دې مخکې پيدا کړی و قوربان. ستا ورونه زما دوستان دي. زه د دوستانو...

کريم يې په خبرو کې ولوېد:

– دوستان؟ هههه...

– ولې دې وخندل قوربان؟

کريم غټ سر وښنډه. خوله يې وچه شوې وه. نرۍ شونډې يې ورپېدې:

– سړي دوستان نه غولوي کنه نو.

– موږ کې غولول مولول نشته قوربان. سپينه ما مدينه ده.

د کريم په تندي درد شو. سترګو يې سياهي وکړه. څوک يې سم نه ليده. په مخ يې لاس کش کړ. سترګې يې لږې روښانه شوې. په دمه دمه يې وويل:

– تا زما ورونو ته دام ايښی و. د دروغو مامېله دې جوړه کړې وه. بيا دې پوډر ورکړی وه. خريدار ام ستا کس و، پوليس ام.

په کونج کې د ميرګل تندي ګونجې وکړې. حاجي په هوا کې څرخکې ته کتل. غږ يې ووت:

– ستا کړتو ته وخت نلرمه. مامېله خلاصوه قوربان!

کريم دوام ورکړ:

– پوډر ام ببرته تاته رسېدلي کنه نو.

– زه داسې بې غيرته نه يمه. ته قاضي يې که قرضدار؟

کريم مخ اسمان ته کړ چې تنفس ښه وکړي. غږ يې کړ:

– پوليس څه خبر شوه چې دوئ سره دونه ډېر پوډر دي؟ بيا يې ولې ستا په خبره خوشې کړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي زړه تنګ او مخ لا سور شو. ژوره سا يې واخيسته. ويې ويل:
- تاته زما زور ندی مالوم قوربان.
کريم خپله خبره نه پرېښودله. ويې ويل:
- او دا ټوله خواري دې زما د ځمکې دپاره کړې ده کنه نو.
ميرګل له کونج څخه قهرجن کتل. حاجي وويل:
- ستا ځمکه ماته په درياب کې څاڅکی دی.
- تا ام يو يو څاڅکی امداسې ټول کړی چې درياب شي کنه نو.
د حاجي سترمې وپړسېدلې. مخ يې واړاوه. له بېرته تاوولو سره يې وويل:
- ځمکه راکوې که نه؟
د کريم سا بندېدله. په ټټر يې لاس کلک وسولاوه. ښه لويه سا يې واخيسته. په آرامه يې وويل:
- ځمکه نه، جنګلاوه.
د حاجي تندی ګونجې شو. کريم سر وخوځاوه:
- ما يو وخت يو کس ته کور جوړ کړی و. ډېر رانه خوشاله دی. د جنګ نه خبر شوی و. زنګ يې راته وواهه. هغه ستا د کارونو ټوله کيسه راته وکړه. جنګلاوه، هههه ښه نوم دې پې ايښی. سېلاو کې چې خلک لرګي نيسي سېلاوه ورته وايي. په جنګ کې چې ته مالونه لوټې جنګلاوه يې بولې.
حاجي غاښونه وچيچل:
- ګل احمد اجي و؟
کريم موسکی شو. حاجي له قهره کټ کټ وخندل. ويې ويل:
- اغه دې ام راباندې خميره که. ای! څه دا يې جنګلاوه. څه دې د لاسه پوره دي قوربان؟
- ابڅ، تاد ببرک کارمل د وخته چورول پيل کړي. وبښه! د کارمل د وخته دې جنګلاوه نيول پيل کړي. د دولت او مجاهدو قوماندانانو به دې شريکان کړه. بيا به اغوئ قصدن کورونه ويشتل. په لوډسپيکر کې به يې ام ناري وهلې چې کورونه پرېدئ. ورپسې به ستا کسان ورغلل. هر څه به يې يوړه.
حاجي رسول شونډې کېکاږلې:
- ښه مالومات يې درکړي.
- اغې دونيا کې به يو د شېرو جواب څنګه وايې کنه نو؟
- کوم شېرو؟
- ځان ناګاره مه نيسه کنه نو! لېونی شېرو يادومه. د اغه کور دې ام چور کړی و. بيا دې ټوله کورنۍ ويشتې وه. چې ستا راز چاته ونه وايي. اغه خدای ژوندی پاتې که. خو ستا طالې وې. لېونی شو.
- کړتې بندې که چې تا نه بل شېرو جوړومه. جنګلاوه مې راکه!
- درکومه يې؟ يوه خبره راته اجيبه ښکاري. دونه دارايي سره اوس ام د خلکو واړه واړه شيان په جنګلاوه کې وړې.
حاجي خپل زوم ته وکتل. په شونډو کې موسکی شو. سپينه ګردکۍ ږيره يې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه کار چې یوازې ته یې کولی شې بېل خوند لري قوربان.

جبار کټ کټ وخندل. نورو کسانو یې له هرې خوا پخوهل. کریم نری شونډې ویتې کړې. هوا ته یې اشاره وکړه. ویې ویل:

– کار دې وشو. جنګ دې ختم که کنه نو.

حاجي سر وښنډه. غږ یې ووت:

– ځان ته هوښیار وایې خو کمقل یې قوربان. صفا جان اغا ختم که. اغه ستا ملګري یې ام دولت ته تسلیم کړه.

د کریم تندی ګونجې شو. حاجي په ملنډو وموسل. ویې ویل:

– د اغه شرطونه دولت ومنل، نور یې نو څه کول؟

– ښه؟ دا زمونږ کلی یې د خپلو شرطونو دپاره وران که؟

حاجي سر وخوځاوه:

– هرڅوک خو تا غوندې کمقله ندي. ښه ځه خبره خلاصوه قوربان! ډېره اوږده شوه.

کریم کاغذونه جګ ونیول. شونډې یې ورپېدلې:

– دا زما د ښار د ځمکې قواله ده، او دا اقرار، چې په تامې خرڅه کړې ده. زما د ورونو قوالې راکه! دا واخله!

حاجي وخندل. خپل مالي کس جان محمد ته یې اشاره وکړه. هغه په آرامو قدمونو موټر ته روان شو. حاجي وویل:

– ته ډېر زړور یې قوربان.

کریم د هغه څېره سمه نه لیدله. شونډې یې ورپېدلې:

– ما کې ډار ته ځای ندی پاتې.

د جبار ټلیفون ته زنګ راغی. هغه غوږ ته ونیو. ویې پوښتل:

– څوک دي؟... پولیس؟... د باغ حجره کې یې کېنوئ! قدر یې وکئ! مونږ اوس راځو.

جان محمد بېرته راغی. حاجي د کریم په لور اشاره وکړه. هغه ورسره کاغذونه تبادله کړل. حاجي پاڼې واړولې راواړولې.

سترګې یې تېرې او سا اخېستل یې تېز شول. چیغه یې کړه:

– دا خو قوالې ندي.

کریم له جېبه د غټې خولې تومانچه رااېستې وه. هوا ته یې ونیوله. ډز یې وکړ. مرمۍ له رڼا سره جګه شوه. حاجي غږ کړ:

– دا دې څه وکړه؟

مرمۍ سیخ د حویلۍ په منځ کې په شنې پردې راکېوتله. کریم له بې حاله پرېوتو سره وویل:

– دې نه پس جنګلاوه ختمه کنه نو. ههههه

سور غلیظ لوګی پورته شو. طیارو مخونه راوګرځول. حاجي منډه واخېستله. په جان محمد او جبار یې چیغه کړه:

– ځان باسئ!

ساتونکو یې هم په وارخطایۍ هوا ته وکتل او په حاجي پسې یې وځغاستل. دا مهال شېرو لېونی راپیدا شو. حاجي یې دروازې ته نژدې په غېږ کې کلک ونیو. له ځان سره وغومبېد «جنګلاوه، جنګلاوه...» حاجي زورونه وهل چې ځان ترې خلاص کړي.

ساتونکي هم ورپسې نښتي وو. خو شېرو نه خوشې کاوه. طیارې راورسېدلې. په کور یې ضربې وکړې. بمونه یې وغورځول. دا کار یې درې ځله تکرار کړ. ټوله فضا توره لوخړه شوه. طیارو بېرته مخونه وګرځول. ورکې شوې.

ooooooooo

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام قضا و. د دېوالونو سیوري د زړو کنډوالو په شان برېښېدل. هرې خواته چیغې وې. خلک د موټرو د ځراغونو مخې ته تېرېدل راتېرېدل. شاه زمان او دلاور منډې وهلې. د کریم د حویلۍ دېوالونه په تور لنډکروزر او دوو پیک آپو دپاسه پراته وو. د ننه یې د حاجي رسول، شېرو او جبار تر جسدونو پښې واړولې. نوی او زوړ کور له ځمکې سره برابر وو. وزه د لویو کندو شاوخوا تاوېدله. خاوند ته یې رمباړې وهلې. د وئ کونج په کونج وګرځېدل. خو کریم یې ونه موند. سترګې یې ډکې شوې. بېرته تېز ووتل. دلاور شترنګ ته کېناست. موټر تېز حرکت وکړ. دواړه په شفاخانه کې د ښځو برخې ته ودرېدل. د نیلي چپنې ترور یې مخه ونیوله. شاه زمان په برابر غږ وپوښتل:

– اغه ښځه چې موږ راوړې وه، اغه څنګه شوه؟

شاته میرګل ځواب ورکړ:

– ترورزیه! وراره پیدا شو. ورېندار ام ښه ده.

دواړه ورونه په وازو سترګو ورتاو شول. میرګل په خپل لاس کې د ماشوم جامو ته اشاره وکړه. نرسې د هغه له لاسه کڅوړه واخېستله. د تګ په مهال یې وویل:

– موبارک! موبارک! بېرته راځمه. پلار یې څوک دی؟ شېریني به راکوي.

د دوئ له سترګو او ښکې راغلې. درېواړه په حویلۍ کې تر څراغ لاندې په اوږدې چوکۍ کېناستل. مخته یې د کوړیو وېښتانو ځوان تېر شو. شونډې یې شکېدلې او سترګې یې پړسېدلې وې. دا زړګی و. هغه چې د جبار په تاکاوۍ کې کریم خپل ټلېفون ورکړ. د عاجلې برخې نرسې ورڅخه کڅوړه واخېستله. زړګي وپوښتل:

– څنګه دی؟

– دی نو. تشویش مکوه! مشر ورور دې دی؟

زړګي د بېرته تګ په مهال سر وخوځاوه:

– ورور نه ام راتېر دی.

هغه په حویلۍ کې په چوکۍ کېناست. تر سرک هاخوا دلاور په سلګیو کې غږ واېست:

– زوی یې ونه لیده زوی.

میرګل سر وخوځاوه:

– ترورزیه! بس چې پوه شومه چې زه یې ام غولولی یمه، ما ویلې د اجي رسول وینې وڅکمه. د کریم اوستاذ د ښځې خبره وه. که نه اول ما مرداروه.

زړګی پاڅېد. تر سرک تېر شو. د پلې لارې په سر اوږدې چوکې ته ودرېد. ویې پوښتل:

– دزرین کلا کریم اوستاذ خو نه یادوئ؟

درېواړه نېغ ودرېدل. میرګل وپوښتل:

– ترورزیه! ته اغه څه پېژنې؟

زړګي سر غمجن وښوراوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کیسه اوړده ده. زه جبار اختطاف کړی ومه. کریم او ستاذ خدایي الته راغی. ماته یې موبایل پرېښود. ما مې پلار ته زنګ وواهه. پولیسو وبا سلمه. زه د جبار د خبرو نه پوه ومه چې کریم او ستاذ وژني. ما ویلې چې ورسره کومک ونکمه نه ځمه. کور مې پیدا که. بمبار شوی و. ډېر خلک مړه وو. اغه ام ټوک ټوک پروت و. مګر سا یې اخېستله. زر مې شفاخانې ته راوه.

ټولو یو بل ته وکتل. یو ځای عاجلې برخې ته روان شول. شاه زمان په تګ کې وویل:

– موږ یې ګورو.

زرګي یې مخه ونیوله:

– مه ځئ! اېڅوک نه پرېدي.

oooooooooo

کریم کړکۍ ته کتل. د باندې فضا تکه توره وه. په کوټه کې زګېروي ختل. د ټولو مریضانو په مخونو پسې د اکسېجن ماسکونه نښتي وو. ده د سر د پاسه او سپنیزې لکړې ته سترګې واړولې. د سېروم له کڅوړې یو یو څاڅکی په نري پایپ کې تویېده. زړه یې ډوب ډوب کېده. سا یې په سختۍ اخېستله. لاس یې جګ کړ چې د اکسېجن ماسک له مخه لېرې کړي. لاس یې درونډ و. ویې لیدل چې سر تر پښو په سپینو لتو کې تاو دی. یو ازې د ګوتو زېږ سرونه یې ښکارېدل. نارینه نرس یې سر ته ولاړ و. کریم ماسک لېرې کش کړ. خرېدو ته ورته غږ یې واېست:

– زړه مې تنګ دی کنه نو.

نرس وویل:

– ماسک مه کشوه! خیر دی. او صېله وکه! ښه کېږې.

– زه نه ښه کېږمه.

نرس موسکی شو. له ورې الماری څخه یې دوا را واخېستله. ویې پوښتل:

– درد نشې تېرولی؟ اوس به سېروم کې درته دغه زوروره پیچکاري وکمه. دردونه به دې دسې ورک شي. لکه نه چې وه.

– زما درد په پیچکارۍ نه ورک کېږي.

نرس یې ډکو سترګو ته ځیر شو. ښځه نرسه راغله. نارینه ته یې غوږ کې څه وویل. هغه دوا بېرته په الماری کې کېښودله. د کریم چپرکټ یې د دروازې په لور ټېلواهه. نرسې ورسره د اکسېجن ډبه په ټایرونو کشوله. په لوی دهلېز کې روان وو. کریم نه پوهېده چې چېرته یې بیایي. کړس شو. دده چپرکټ جېټکه وخوړه. نرسان لېرې لاړل. کریم مخ وګرځاوه. نازیه یې څنګ ته په بل چپرکټ کې ولیدله. سورمخې غومبرور ما شوم ورسره په خواړه خوب ویده و. د کریم سترګې راووتلې. د اکسېجن ماسک یې له غټې ګردې پزې او ننوتې خولې جګ کړ. ویې پوښتل:

– میر حمزه؟ میر حمزه؟

نازیې سر وخوځاوه. د دواړو اوښکې وڅڅېدلې. کریم ماسک په مخ خوشې کړ. سر یې په بالښت کېښود. اوښکې یې له سترګو لکه له چینې راووتلې. ښه زیات اکسېجن یې واخېستل. بیا یې ماسک له خولې ښکته ونیو. مخ یې مېر حمزه ته کړ. په دیدن یې نه مړېده. د لاس په لته یې سترګې پاکې کړې. شاوخوا یې وکتل چې خلک دده خوشحالي وینې که نه. د نرسانو څنګ ته یې دواړه ورونه له میرګل او زرګۍ سره ولاړ وو. کریم د زوی په لور اشاره وکړه. خرېدو ته ورته غږ یې ووت:

– میرحمزه وینئ میرحمزه؟

هغوئ سرونه وخوځول. ورونه یې نژدې ورغلل. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه به ستاسې احسان ابځکله پوره نه کمه کنه نو.

هغوئ په ډکو سترګو موسکي شول. کريم ماسک په مخ کېښود. ښه يې نفس واخېست. لاس يې وغځاوه. د زوی په مخ يې ګوته ووهله. دلاور ماشوم په غېږ کې امانت ورکېښود. خپله يې هم کلک کړی و. کريم هماغسې ترې لاس تاو کړ لکه په خوبونو کې چې يې تاووه. ټټر يې تود شو. پښې او لاسونه يې ور ښکل کړل. سلګۍ يې ووهلې. ماشوم ويښ شو. وچونګېد. کريم اشاره وکړه چې مورته يې ورکړئ. بيا يې ماسک جګ کړ. مخ يې ورونو ته واړاوه. په خرېدلي غږ يې وويل:

– زما ټول جايداد ستاسې دی.

دلاور په سرمو کې وپشېد. اوښکې يې پاکې کړې. ويې ويل:

– اصل کې موږ بايد تاته خپل جايداد درکو. موږ ستا په مرګ پسې اخستې وه. او تا موږ د مرګه بچ کړو د مرګه.

ميرحمزه په کريکو شو. خوله يې خوځوله. تې يې غوښت. نازيې ګرېوان ته لاس کړ. شاه زمان او دلاور بېرته لاړل. ميرحمزه د مور په تې خوله ښبه کړه. کريم په موسکا کتل. اوښکې يې يو قرار جاري وې. سا يې په سختۍ اخېستله. ويې ويل:

– شوکر! ته ژوندۍ يې.

– وی بېخي جوړه يمه. خېټه يې راڅيرې کړې. بېرته يې ګنډلې ده. درد نشته. ته څنګه يې؟

– ما نه په دونيا کې ښه نشته کنه نو. خو... خلک مې تبا کړه.

نازيه يې سترګو ته ځير شوه. کريم ژوره سا واخېستله. د ننوتې خوله نرۍ شونډې يې ورپېدلې:

– په اصل کې په کلي کې جنګ ما واچاوه. خدای تعالی به د هر يو د درد او مرګ پوښتنه مانه کوي کنه نو.

نازيې سر وڅنډه. ويې ويل:

– وی اوس شوی کار دی. زړه پې مه خوره!

– نه کېږي. امدا مې ځوروي کنه نو. ما ويلې په جنګونو کې ښه او بد وي. ښه جنګونه نېکمرغي راولي. خو کمقل ومه کنه نو. جنګ يوازې بدمرغي راولي.

نازيې ميرحمزه سينې ته ښه نژدې کړ. ويې ويل:

– وی ولې داسې وايې؟ تا خو ټوپک ته لاس ام ندی کړی.

– د ټوپک نه ځان ساتل اسانه دي کنه نو. ځان نه به دېوال تاو کې. د کرکې او نفرت نه ځان ساتل سخت دي. اغه د اوسپنې دېوالونو نه ام تېرېږي. او ما نفرت خپراوه.

– وی يوازې ته خو نه وې.

– هو، صفاجان اغا ما غوندې ډېر روزلي، او وبه يې روزي. خو زه به د خپلې ګونا جواب وايمه کنه نو. امدې کې خراب يمه.

هغه موسکی شو:

– يو کار مې کړی. خلک مې د اجي رسول د جنګلاوې نه خلاص کړه. که خدای مې په امدې وبښي کنه نو.

هغه د ميرحمزه په اوږه لاس کېښود. ويې ويل:

– اوس د مرګ نه نه وېرېږمه. د بخت سره جنګ مې وګټه. زموږ لوی ارمان پوره شو. دا دی ميرحمزه دې غېږ کې دی.

نازيې اوښکې وڅڅولې. د ماشوم په سر يې لاس تېر کړ. پېړې شونډې يې وخوځېدې:

– هو، ميرحمزه مې غېږ کې دی. ای دا زموږ زوی دی. ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم سر وښوراوه:
– تاسې مور او زوی ډېر ښایسته ښکارئ کنه نو.
نازیه په روانو اوښکو موسکۍ شوه. څادر یې په سر سم کړ. څه ته یې پام شو. ویې ویل:
– ای سړیه! دلته چادري نه پرېږدي.
کریم غټ سر وښوراوه. نرۍ شونډې یې ورپېږدلې:
– امدا څادر دې ښه دی.
نازیې باور نه کاوه. د کریم خرېږ وته ورته غږېیا ووت:
– تا رښتیا ویلې. نېکمرغۍ ته د رسېدلو نه د اغې ساتل گران وي.
هغه میرحمزه ته گوته ونیوله:
– ته به همت کوې. دا نېکمرغي به ساتې.
– ولې یوازې زه؟
کریم سترگې ورجگې نه کړې. له لنډې لنډې سا سره یې خبرو ته دوام ورکړ:
– میرحمزه باندې مکتب ووایه! پوهنتون پې ووایه! سړی تې جوړ که! چې خپل بخت یې په خپل لاس کې وي. چې د بل په خوله روان نه وي کنه نو. دې وطن کې امدا د سړو کمی دی بس. څکه خو هرڅوک پکې جنگ اچوي، هرڅوک جنگلاوه نیسي.
– شوکر ته یې. ته یې کوه!
دا ځل کریم سترگې ورجگې کړې. خبرې یې وغځولې:
– ته تکړه شه! غم ونکې! غم د څه دپاره؟ ستا ارمان امپوره دی. زما ام کنه نو.
نازیې سر وخوځاوه. ویې ویل:
– وی غم نه مې دې خدای وساتي! غم ولې وکمه؟
– وعده ده؟
نازیه یې غټو سترگو ته ځیر وه. پېړې شونډې یې ورپولې:
– وعده ده.
د کریم تېتر تود شو. د هوسایۍ او کامیابۍ احساس یې کاوه. سر یې آرام په بالښت کېښود. سینه یې په خوند له هوا ډکه او بېرته تشه کړه. په شونډو یې نرۍ موسکا خوره وه. ناببره یې ستونی بند شو. غڑس یې کاوه. هوا یې په بې اندازه زور کشوله. ماسک یې ژر په مخ پرېښود. خو ستونی یې خلاص نه شو. پښې او لاسونه یې ولړزېدل. نازیه وارخطا کېناستله. نرسانو ورمنډه کړه. کریم د سا اخېستلو په سختۍ کې سر جگ کړ. نازیې ته موسکی شو. لړزېدونکی لاس یې وخوځاوه چې وارخطا نه شي. هغې د سر په اشاره ومنله. کریم یودم بې خوځښته پرېوت. نازیې په ټول زور کریکه کړه.

ooooooooo

دوه کاله وروسته ماشي سراچه د ښار په کڼه گوټه کې روانه وه. دلاور موټر چلاوه. شاه زمان په مخکې سیټ کې ناست و. شاته وسیمې او هاجرې له میرحمزه سره تخنول کول. د ماشوم خوږه خندا په ټولو ښه لگېدله. ترخڼک یې نازیې تور څادر په سر سم کړ. د مکتب د دویم صنف کتاب یې سترگو ته نیولی و. په زړه کې یې لوستل کول. میرحمزه وپرنجېده. هغې غږ کړ:
– وی لکه چې یخ وواهه. دا ښیښه خو جگه کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور د ښيښې تمبۍ ته کوتې وروړې. شاه زمان وويل:
– ورپنداري! جمع او منفي دې بس ده. نن نه پس در ته ضرب ښيمه.
موټر د لس منزله بنګلې ښويه حويلۍ ته په زينتي کټاره ننوت. د لويې دروازې پيک يې په سپين ټوکر پټ و. دلاور پاس وکتل. ويې ويل:
– شيش محل دی شيش محل.
د بنګلې مخې ته خلک راټول و. اکثره له زرين کلا څخه راغلي وو. خو تر پيک لاندې کسان شتمن مېلمانه ښکارېدل. دوئ له موټره کېوتل. زرګۍ او سپينږيرې پلار يې په سپينو جامو او تورو واسکټونو کې مخې ته ورغلل. سپينږيري وويل:
– نازيې خورې! دا دی ستا په خوښه مو هر څه نن ورځې ته تيار کړه.
نازيې مننه وکړه. شاه زمان او زرګۍ هم ورسره د خلکو منځ ته لاړل. ميرګل ورته د سلام اشاره وکړه. سپينږيري د لويې دروازې مخ ته د زينو په سر لاسونه وپړکول. ويې ويل:
– ورونو هرکله راشئ! موږ تاسې ته د ښار د دې نوې ودانۍ د افتتاح لپاره زحمت درکړی. خو بايد ووايم چې دا ودانۍ له نورو فرق لري. ددې بنسټ د پيسو د ګټلو د اميد په اساس نه، بلکې د خواخوږۍ او انساني مينې په اساس اېښودل شوی. که خدای بښلي کريم استاد د اختطافچيانو څخه د زرګۍ په خلاصولو کې کومک نه وای کړی، نن به دا ودانۍ نه وه.
خلکو سرونه وخوځول. سپينږيري خبرو ته دوام ورکړ:
– ددې ځمکه د محترمې بي بي نازيې ده. او تعمير يکې موږ جوړ کړی دی. يانې دواړه پکې برابر شريکان يو. خبرې نه اوږدومه. د نازيې خورکۍ نه هيله کوو چې د تعمير د مخ دا نقاب لرې کي!
نازيې د زرګۍ په لار ښوونه رسۍ کشه کړه. لوی ټوکر ځمکې ته پرېوت. د ودانۍ د پيک په سر غټ ليکل شوي وو «ميرحمزه پلازا» ټولو چکچکې وکړې. د نازيې په سترګو کې نم وځلېد. مخ ته شوه. ويې ويل:
– خير ويسئ! خدای دې ستاسې راتګ تاسې ته په نېکو کارونو کې ايساب کي. دا د کريم ارمان و چې دلته امداسې بنګله جګه کي. اجي صيب او زرګۍ دې خير يوسي چې د اغه دا ارمان يې پوره که. نن د اغه د مرګ ټيک دوه کاله کېږي. خو د کريم اخري ارمان دا و چې موږ سرې ولرو. داسې سرې چې نېکمرغي وساتي او د جنګ مخه ونيسي. که داسې سرې ولرو بيا به دا بنګلې ډېر وخته پورې ولاړې وي. او که نه، چې هر څونه جګې او کلکې يې جوړې کو بېرته به ورانېږي. زه به دې بنګلې کې يوازې داسې کارونه وکمه چې د کريم دا بل ارمان ام پوره شي. او اغو کليوالو ته به پکې کار پيدا کوم چې د زرين کلا په جنګ کې يې ضرر ليدلی.
د چکچکو شور جګ شو. لاروي ودرېدل. د بنګلې سيل يې کاوه. نازيې له شاه زمان څخه ميرحمزه واخېست. هغه د هاجرې او وسيمې چکچکو ته کټ کټ وخندل. خپله يې هم نازک لاسونه وټکول.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library